

СТЪПКИ 10

ПОЕЗИЯ
ОТ БЪЛГАРСКИ УЧЕНИ

ЕВРОПЕЙСКА НОЩ НА УЧЕНИТЕ

2019

СТЪПКИ 10

Стихове от български учени

Сборникът се издава с любезното съдействие на
Съюза на учените в България

Съставители:

Пенка Лазарова

доц. д-р Мариана Кънева

д-р Орфей Петков

Художник на корицата:

доц. д-р Мариана Кънева

ISBN 978-954-9928-31-0

Изданието се реализира по проект H2020-MSCA-NIGHT-2018-818757
K-TRIO 3 за Европейска нощ на учените, финансиран от Европейския
съюз по дейностите „Мария Склодовска Кюри“ на програма
„Хоризонт 2020“.

СЪДЪРЖАНИЕ

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Румен Цанев, Наука и изкуство</i>	7
--	---

ЛИРИКА

<i>Адриана Димитрова, Чаша розе</i>	9
<i>Ангелина Тодорова-Трифенова, Голямата любов</i>	10
<i>Анжела Димчева, Небесният роял</i>	11
<i>Антоний Стоев, Първи изпит. Предновогодишно. Новогодишно</i>	12
<i>Антоанета Павлова, Поет. Талант</i>	13
<i>Валери Иванов, Конник. Признание</i>	14
<i>Ваня Захариева, Шоколад</i>	15
<i>Велислава Райдовска, Без заглавие. Щастлива съм</i>	16
<i>Венета Стефанова, Душата ми. Муза</i>	17
<i>Венцислав Йорданов, От север. С багрите на есента. Забавно литорично</i>	18
<i>Весела Д. Кънчева, Късната любов е дар небесен.</i> <i>Покорявам се на магията на любовта. Ще откъсна късче от сърцето си</i>	19
<i>Веселин Борисов, Сезоните на живота. Сезоните на любовта</i>	20
<i>Виктория Радева, Ноктюрно. Любовникът</i>	21
<i>Гена Велковска, От любовта не се отричай. Какъв е пътят на сълзите</i>	22
<i>Гюлшен Алиева, Лава от мак. Без ръцете ти</i>	23
<i>Данаил Таков, Лилаво. Есен. Майска самота</i>	24
<i>Даниела Табакова, Очите на клисаря. Принцесата и жабокът</i>	25
<i>Дарина Милева, След изневяря. Страдание</i>	26
<i>Денка Куцарова-Форд, Мъгла. Крадци на люляк</i>	27
<i>Джина Дундова, Нощни пеперуди. Черната роза</i>	28
<i>Диана Благоева, Рана. Кръстопът. Посока</i>	29
<i>Дора Милева, Мигът, наречен живот. Нощта на светулките. Душата и духът</i>	30
<i>Елена Диварова, Чест. Прозорец и врата. Над града</i>	31
<i>Ели Василева, Каменица. Кременските езера</i>	32
<i>Емил Александров, Неусетно. Задушен от любов. Завръщане</i>	33
<i>Емил Томов, Сън. Ухание</i>	34
<i>Ирена Емилова, Има надежда. Импресия</i>	35
<i>Ирена Иванова, Експресия</i>	36
<i>Йонка Първанова, Любимата ми болка. Последно</i>	37
<i>Канелия Божينوва-Славчева, Пътечки. Годож</i>	38
<i>Кирил М. Богданов, Есен след морското лято</i>	39
<i>Константин Мутафчиев, Дилема</i>	40
<i>Кристиана Добрева-Станкова, Любов за гълъбите. Любов наред път</i>	41
<i>Лилия Белчева Тодорова, Нестинарка. Житейски залез</i>	42
<i>Любомир Пировски, Душата на поета. Звездна нощ</i>	43
<i>Людмила Тодорова, Признание. Заигра се вятъра... Нощ</i>	44
<i>Магдалена Абаджиева, Имена. Неделя. Малка зимна граматика</i>	45
<i>Мариана Кънева, Есен. Море. Уличен натюрморт</i>	46
<i>Мая Кисьова, Хайку</i>	47
<i>Милан С. Димитриевич, Поглед от древността</i>	48
<i>Минко Танев, Пасторал. Проглас</i>	49
<i>Младен Василев-Мисана, Всичко отминава, аз оставам. Скитници след лято</i>	50
<i>Надежда Станулова, Белоцветни вишни. Карловска роза</i>	51

<i>Невена Стоянова, Врана. Крехки метаморфози.....</i>	52
<i>Павел Цветанков, Тя... ти. Сезони.....</i>	53
<i>Павлина Гатева, Буквално. Пране на излишни думи.....</i>	54
<i>Радка Гайдарова, Роден край.....</i>	55
<i>Руген – Румен Генев, Намерих се.....</i>	56
<i>Румана Данова, Присъствие, Пеперуден полет, Старо вино.....</i>	57
<i>Румяна Лазарова, Без заглавия.....</i>	58
<i>Сава Джонев, Небето на твоите очи. Среднощ.....</i>	59
<i>Светозар Дамянов, Спомени за бъдещето.....</i>	60
<i>Сергей Илиев, Без заглавия.....</i>	61
<i>Сергие Димитриевич, Интеграл на сърцето. Екстаз.....</i>	62
<i>Стела Ташева, Моето име е. Срещата.....</i>	63
<i>Стефан Станимиров, Свободен. Изясняването.....</i>	64
<i>Стефания Цанкова, Ежедневие. Нежни снегове. На чисто.....</i>	65
<i>Стефка (Стефа) Белчева, Обич. В морето. Зимна приказка.....</i>	66
<i>Стоянка Боянова, Селения земни и небесни. Песъчинката. Сред ливадите.....</i>	67
<i>Таня Желязкова – Тея, Песенно послание.....</i>	68
<i>Тодор Георгиев, Цел. Избор. Признание №3.....</i>	69
<i>Христо Кондов, Лятна нощ.....</i>	70
<i>Христо Христов, Защо?.....</i>	71
<i>Цветелина Хаджиева, Очи... Всеки от нас.....</i>	72

РАЗМИСЛИ

<i>Вероника Преждарова, Свобода.....</i>	74
<i>Виолета Борисова, Нарисувай ми картина. Взривът в душите.....</i>	75
<i>Владимир Савов, Теория на турбулентостта.....</i>	76
<i>Владка Бакърджиева-Андреева, Предрожденно.....</i>	77
<i>Добрин Паскалев, Буонароти. Вкус на сол.....</i>	78
<i>Елена Алекова, Живот.....</i>	79
<i>Елена Каичиева, По-силни сме. Влюбването.....</i>	80
<i>Иванка Денева, Моление. Зов към поета.....</i>	81
<i>Йордан Калайков, Надежда. Апокалипсис. Съдба.....</i>	82
<i>Калин Василев, Лоренцови трансформации.....</i>	83
<i>Кирил Боянов, Песимистично.....</i>	84
<i>Красимира Димитрова, Възраждане. Без право на помилване.....</i>	85
<i>Маргарита Димитрова, Духът на времето.....</i>	86
<i>Марин Братков, Урок по астрономия. Любов.....</i>	87
<i>Мария Панчовска, Урок. У дома.....</i>	88
<i>Милена Николова, Тогава.....</i>	89
<i>Надя Луканова, Без заглавие.....</i>	90
<i>Невсе Арнауд, Времето.....</i>	91
<i>Никол Клим, Науката.....</i>	92
<i>Орфей Петков, Пак съм същият човек. Омерзение.....</i>	93
<i>Петя Марчева-Йошовска, Неизвестно. Прозрение.....</i>	94
<i>Росица Копукова, Кой са вековечните неща. В света на нереалните неща.....</i>	95
<i>Руси Русев, Спасение. Молбата на думите. Кучето.....</i>	96
<i>Славия Горанова, Темпогано. Без заглавие. Мъдрост.....</i>	97
<i>Уляна Паскалева, Преди Рождество. Млечният път в очите на най-хубавото петолиние.....</i>	98
<i>Цветана Иванова, Лице Тя няма, но не може да се скрие.....</i>	99
<i>Цветанка Горанова, Не мога.....</i>	100

ПОСВЕЩЕНИЯ

<i>Атанас Тачев, На Марина</i>	102
<i>Бистра Ранева, Поете Вапцаров</i>	103
<i>Бойко Вачев, Недостатъчност</i>	104
<i>Георги Константинов, Прощално. Спомени</i>	105
<i>Гергана Славова, На всички момичета</i>	106
<i>Григор Марков, Писмото от Мама</i>	107
<i>Евгения Сендова, Проф. Иван Лалов на 50₍₁₆₎ г.</i>	108
<i>Живодар Душков, Монолог на Левски. Щом е жив поетът. Историята славянобългарска</i> ...	109
<i>Николай Петров, Звездни хора. Ден на любовта</i>	110
<i>Пеню Дичев, Без заглавие</i>	111
<i>Поли Муканова, 'Оцорфѣ Маріа</i>	112
<i>Райна Дамяни, Събирачката на кестени. Събирачките на миди</i>	113
<i>Станка Михалкова, Витоша</i>	114
<i>Стоянка Балева, Стара песен</i>	115
<i>Тодорка Сократиева, На баща ми</i>	116
<i>Юлия Мутафова-Заберска, На пресветите братя равноапостоли Кирил и Методий, покровителите на Европа! Невербално общуване</i>	117

ХУМОР И САТИРА

<i>Александър Карастоянов, Кауфланд. Богатство. Класов враг</i>	119
<i>Александър Милчев, Златната есен на моя живот. Смешна история</i>	120
<i>Ангел Смрикаров, Студентски празник</i>	121
<i>Венци Росманов, Ода за мръсника</i>	122
<i>Веселин Борисов, Сатирични миниатюри</i>	123
<i>Веселин Босаков, Епиграми</i>	124
<i>Георги Пеев, Зодия „Везни“</i>	125
<i>Деян Градинаров, Несън в лятна нощ</i>	126
<i>Николай Янев, Наука – 2019</i>	127
<i>Цанко Узунов, Завист</i>	128

НАУКА И ИЗКУСТВО

Какво е наука?
Какво е изкуство?
Едното е мисъл,
другото чувство.
Едното – истина
за тази Вселена.
Другото – истина,
в душата родена!

(Румен Цанев. *Вселена. Размисли, настроения, фантазии.*
ДИАГНОЗИС ПРЕС, София, 1999)

Акад. Румен Цанев (1922 – 2007). Основател и дългогодишен директор на Института по молекулярна биология към БАН, член на Academia Europaea (Лондон) и на редица международни организации, учен генетик с много приноси в изследването на структурата на генетичния апарат, в „разкриването на езика на природата“ – ДНК. Роден в семейството на литератори, отрано проявява и литературни интереси. Автор на над 200 научни труда в областта на цитохимията и биохимията на нуклеиновите киселини, поет (автор на две книги със стихове); преводач на „Фауст“ от Гьоте.

ЛИРИКА

Чаша розе

Сядам тихо в сумрака вечерен,
сипвам си чаша розе.
Потъвам във мисли какво ли ме чака,
животът къде ще ме отведе...
И ето – картини цветни, вълшебни
плискат се – бурни вълни,
синьо небе и поляна безкрайна,
слънце, луна и звезди.
Бял кон препуска през чудна Вселена,
хвърля след него искри.
Аз – на гърба му от вятър пленена
летя през неznайни земи.
Безкраят утихва да чуе унесен
приказка стара като света,
оплетена от пеперудена песен –
приказката за Любовта.
Тя гали сърцата нежно с усмивка,
топли ги в студ и мъгли,
тайни разказва, магии прастари,
пази вечни мечти.
Тя вдъхва в душите на хората сила,
да тръгнат ръка за ръка
през бурни вълни и вселени неznайни,
през пламъци, студ и мъгла...
От нейде далече зад хълма долита
позната мелодия и
завърта се светът, и политам,
в ухото зората шепти.
Оглеждам света и въздъхвам с усмивка
сън ли бе чашата с розе,
а утрото нежно ме гледа и смигва:
– Розе ли? Не – чаша кафе!

Адриана Димитрова. Лекар по дентална медицина. Докторант в Департамента по вирусология, Институт по микробиология „Стефан Ангелов“ – БАН. Член на СУБ и Българския зъболекарски съюз. Обича да се впуска в различни нови начинания. Хоби: конна езда и рисуване.

Голямата любов

Голямата любов внезапно ни връхлита,
от нежен поглед или дума мила,
с криле на птица Тя полита
към небосвода волна, лекокрила.

Голямата любов – една Вселена,
космична, мамеща ни светлина,
и тръгват двама покорени
към друго измерение на нашата Земя.

Голямата любов – едно пътуване
през върхове и звездопади,
дарява ни магическо бленуване
за сбъднати мечти като награди.

Голямата любов е трепетно страдание
в житейския ни друм, усмивка и сълза,
стаила дъх от споменно очарование
в две хубави очи с ярка светлина.

Голямата любов не остарява ,
Тя светлее като маяк в морето ,
понякога успява с нежност да прощава ,
като невинната усмивка на детето .

Голямата любов не е ефимерна,
не гасне Тя, като падаща звезда
дарява ни енергия безмерна.
И споменът възкръсва в нашата душа.

Това е Тя, голямата любов,
която в сънищата наши се явява ,
това е онзи носталгичен зов,
в дните трудни, който ни спасява!

Януари, 2018 г., Пловдив

Доц. д-р Ангелина Тодорова-Трифенова. Завършила физиология и биохимия в Софийския университет. Един от основателите на Катедрата по физиология на растенията към ПУ „Паисий Хилендарски“ и неин ръководител (1981 – 1990). Водещ автор на 3 учебника и съавтор на 5 практически ръководства. Автор на над 90 научни публикации и няколко свидетелства за патент. Научни интереси: функционална активност на фотосинтетичния апарат и влияние на различни фактори (инхибитори, хербициди, тежки метали, радиация и др). Основател и ръководител (от 2005) на Дамски Биоретроклуб към Биологическия факултет на Пловдивския университет. Хоби: поезия, пътешествия, живопис.

Небесният роял

*„Светът е семантичен знак,
който не може да се изговори“.*

Любомир Левчев

Да седиш на перваза на Историята
дали е приятно занимание?
Тук вятърът обгаря всяко намерение,
бучи фъртуна от ридания –
не някаква си алегория,
а виртуалната стена,
разделяща народите...
Навън е слънчево,
но светлото е кървавият знак,
чрез който се подписва свободата.
И скоро ще поръси сняг,
а после гръмотевица ще тресне,
за да станат пепел думите на лятото.
Цигарата е звездна шапка само вечер,
а сутрин скрива любовта неизговорена.
Парите лазят като черни мравки
по душата на Всемира,
купуват съвест в каляските на Европа
и никой не видя дори на сън
Армагедон без пропаст...

Ти искаш да излезеш,
да скъсаш танца на безсмислените букви,
но този лабиринт е фина мрежа
от магнити на статуквото.
Какъв е разгадаемият знак
щамповал двадесети век
в „Панихида на мъртвото време“? –
може би ще поискат да знаят
компютърните поколения.
А ти просто посочваш облачния сал –
един поет на перваза на Историята,
където Господ свири на небесен роял
без грим, без ноти, без теория.

Анжела Димчева. Доктор по наукознание. Поетеса, журналист и литературен критик. Автор е над 1000 литературни и журналистически публикации, както и на 7 книги – поезия, литературна критика, фрагменти. Две нейни книги са преведени и издадени в Украйна. Член на СБП, СБЖ и Асоциацията на софийските писатели. Носител на наградите: „Златно перо“ на СБЖ, „М. Лермонтов“ на Съюза на руските писатели, „Биньо Иванов“, „В полите на Витоша“, „Свищовски лозници“ и др.

Първи изпит

Изпитът приключи, в залата съм сам,
вълнението бавно ме напуска,
започвам да усещам глад,
защото по стар студентски навик
на изпита явих се без закуска,
макар че днеска бе съвсем различно.
Пак сесия, пак изпит, ала има прецедент,
след тридесет и пет години
изпитвам аз като доцент.
Изпълних задължението ненахъсан
да оценявам „слабо“ и „отлично“,
три, четири, пет и групата – без скъсан.
Отивам да обядвам, възвърнал апетита,
по коридора поздравяват ме студенти,
отвърщам с кимане и мисля,
„Деца, колеги млади, мен и вас
животът още доста ще ни пита!“.

14.12.2018 г.

Предновогодишно

Години Бог ни отброява
за мъки, радости и труд,
любов и прошка повелява
да подарим едни на друг.

Да не ламтим за чуждо благо,
а нашето да споделим,
щом трябва помощ да дадем
съчувствено и без отлагане.

Назад когато се обърнем,
ще видим колко мъдър Той е,
ще Му се поклоним смирено,
забравили за „мое“, „твое“.

30 декември 2018 г.

Новогодишно

Танцуват пламъци в камината,
унесен в танца кротък, тих,
си мисля, че отива си годината,
какво през нея сторих
и какво направил бих ?

Каква ще бъде Новата година,
ще ни споходи ли добро...

Прекъсват унеса наздравици
и люшнало се дунавско хоро.

31.12.2018/ 01.01.2019

Доцент д-р Антоний Стоев. Агроном, специалност „Растителна защита“. Завършил Висшия селскостопански институт (днес Аграрен университет). Специализирал и защитил дисертация в областта на растителната вирусология. Допълнително специализирал растителна защита на стопански значими полски култури и фунгицидната ефикасност. Автор и съавтор на повече от 80 публикации в областта на растителната вирусология и екологосъобразния контрол на стопански важни болести по културните растения. Популяризатор на знания по земеделие чрез БНТ, БНР и тематични портали в интернет. Интересува се от история и философия. Участва в обществени обсъждания по политически и религиозни теми. Планинар, носител на отличие на БТС за изкачени планински първенци на България.

Поет

Под трепкащата свещ на тишината
застила с думи белите полета
и черни букви светлина понасят
към мрачната нестихваща несрета.

Разпръсва наболели чувства,
гнезди край вяра, дипли грях,
сърцето му – уплашен заек, чува
на бъдещето идващия крах.

И скрива уплаха си в строфи –
мелодия и ритъм, и любов –
безсмъртни прелестни акорди
за посветен на словото живот.

Талант

По камъните, на които съм сядала,
нима е възможно да върна пътеката
и пила-непила от извори в жегата,
да бъде дървото, опазило сянката?

Нима е възможно след толкова есени,
преди да попълня Живота отвесно,
загърбила всички въпроси нелесни,
да бъде и аз продавачът на кестени?*

И аз да продавам и доблест, и мъдрост...
И в моята кошница смях да се рони.
А там – пред зида на гнева, да ме съдят
въпросите вечни по вечни закони.

Кой властва над мене?... Моята орис
или моят избор?... До днес не разбрах.
Талантът ми стига дотук – да говоря,
а не да мълча от страх.

* Според християнската символика кестенът е благословено дърво, символ на целомъдрие, доблест и нравствена чистота.

(„По тихия път на тревите“. ИК „Светулка 44“, София, 2011)

Антоанета Караиванова-Павлова. Завършила българска филология в ПУ „Паисий Хилендарски“ и публична администрация в Техническия университет – Варна. Преподавател по български език на чуждестранни студенти в ДЕСО на МУ – Пловдив. Автор и съавтор на множество научни статии, публикувани в страната и чужбина, на учебници и учебни помагала. Пише поезия и проза. Има публикации в местния и регионалния печат, в национални и интернационални сборници и алманаси, отличава се в национални конкурси. Член на СУБ и на Дружеството на пловдивските писатели. Автор на три книги с лирика. Под печат е четвъртата ѝ поетична книга „Тръгвам в лятото“.

Конник

Камъче по камъче – кълни скалата
и скита покрай скулите ѝ мокри
вятърът...
А конникът безкръвно кръст чертае
в твърдта под нея
с възкремък меч от скръб.
По острия небесен ръб
разкъсва лъч луната бледа.
И гледа как светица се превръща
в блудница греховна...
И безследно
в душата ѝ бездомна
необятът грохва.
Една голяма обич
чезне безвъзвратно.
Кълни скалата
и кълне утробата човешка...
непонятно.
На спомена в дълбоката бразда
безплътен рицар –
корабът с надеждите отплава
към морното море...
Животът продължава.

Признание

Как искам да ми звънеш пак
с тревожния си глас по телефона
сред този трескав зимен мрак
на нощите без теб,
в които все Михаля гоня.
Да ми изплачеш болната си самота,
страха дали добре живея,
гнева от спривавата ти снаха
и трови ли ме още Дулсиenea.
В хълцавица да ме благословиш,
в сърцето ми боязън да посееш за кой
ли път,
веднъж да премълчиш,
че с мисълта за мене крееш.
Помни – за всичко съм простил:
за обичта – вопиющо безмерна,
за дните, татко наскърбил,
в годините – на тебе верен.
И ако ли чувствам мъничко вина,
то тя е спрямо мен самия,
но кланям се на святата съдба,
че имах майка и баща –
светии.

Валери Иванов. Бакалавър по педагогика, магистър по българска филология. Преподавател по български език и литература. Научни интереси: съвременна българска литература (след 40-те години на XX век), литературна критика. Автор на 3 монографии, на стихосбирките: *Шепотът на града* (1993), *Смарагди в пепелта* (1998), *Грешна молитва* (2006) и на помагалото *АБВ-Кратък литературен речник* (БУЛВЕСТ, 2012). Публикации в централния литературен печат, лауреат в национални поетични и есеистични конкурси, носител и на Националната поетична награда „Тера фантазия 2010“. Член на СБП. Любимо хоби: поп музиката – художествен ръководител на рок група; работи и с млади изпълнители – ръководи популярната детска Вокална студия „Вега“ и композира авторски песни за тях.

Шоколад

Обичам шоколад, горчиво-сладък,
горещ, топящ се, благ.
Обичам да го имам, но и да го давам,
говорещ сякаш свой език.
За топли вечери напомня,
за ниско слънце, падащо на юг,
за нежен полъх, носещ нежен мирис,
за залези, за утринна роса.
От две ръце начупен, той не свършва,
множи се той като любов –
наслада търси и наслада дава,
като горещо чувството любов.
Парченце шоколад – гореща страст,
споделяна и много чиста,
с доверие, поддържано в ръка,
човекът два пъти по-смел остава.
Със споделеното парченце шоколад
и музиката става по-красива,
и тъжният финал на филма стар,
и книгата са по-красиви.
Доверие и обич – те са твоите имена –
и тъмна страст в парченце шоколад.
Че всичко два пъти е по-красиво,
когато споделиш ти своя шоколад. ☺

12 юни 2016 г.,
1:00 след полунощ

Ваня Захариева. Преподавател по математика, първа професионална квалификационна степен, в 40 СУ – София. Носител на званието „Учител на годината“ и грамота „Неофит Рилски“ (2017. Участва като съавтор в написване на сборник по математика за 8 клас на издателство „Просвета“. Работила и като редактор по математика. Автор на уроците по математика в сайта Уча.се. Член на Съюза на учените в България от 2014 г.

***

Как искам Слънцето за теб да бъда.
Най-ярката от всичките звезди
в нашата мъничка Вселена.
Лъчи в косите ти да вплитам.
В очите ти да се оглеждам.
И топлината ми да ти е нужна.

Как искам Месечината да бъда.
Да мога вечер безнаказано
в твойта стая да се вмъквам.
Невидима до теб да легна,
с лунните си пръсти да те галя.
Упоен от ласките ми да заспиваш.

А сутрин моя слънчев смях да те събужда.

Щастлива съм

Хлопнах вратата под носа на сивите краски,
изхлузих тревогите ненужни,
отърсих се хорските интриги,
обиди и мисли неприятни...
И тъй разголена откривам цветовете...
Потапям се в спокойствието на зелената безбрежност,
политам към синята ефирност...
Посрещам нежността на розовото утро,
изгарям в страстта на огнения залез...
От слънчеви цветя венец изплитам,
улавям пеперудени мечти,
попивам хорските усмивки и надежди...
Щастлива съм – умея
в слънцето на хубостта да живея!

Гл. ас. д-р Велислава Райдовска. Преподавател във Физико-технологичния факултет към ПУ „Паисий Хилендарски“. Завършила ВМЕИ – София, филиал Пловдив, специалност „Електронна техника и микроелектроника“. Защитила докторска дисертация в Електротехническият факултет на ТУ – София. Научни интереси в областта на електротехниката, електрическите измервания, електротехническите материали. Пише публицистика и кратки разкази (някои под псевдоним) в местната преса (Смолян), в „Стършел“, сп. „Проглед“, сп. „Родопи“ и др. Член на СУБ – клон Смолян.

Душата ми

Вий, може би, очаквате да кажа:
„Душата ми е нежна и ранима!“
Но аз приемам само нежността,
а раните оставям настрана.

И броня във душата си изграждам
от животворна светлина,
със мислите си гоня слабостта
и я заменям с обич, красота.

От семенцето малко на доброто
пониква и расте доброто
на общата човешка доброта
и с разлюлени клони гони злото.

С надежда към красивото поглеждам,
улавям чистите зрънца
и в скъпоценен наниз ги подреждам
дълбоко в моята душа.

20.06.2016.

Муза

Щом мойта Муза ме споходи,
започвам бързо да творя,
в ефира нов обект съзрявам,
за него песни аз запявам.

Навярно, който ги чете,
ще среща думи все едни:
Любов и вяра, красота,
надежда, Бог и светлина.

Те бликат в моето сърце,
показват своето лице

на теб, приятелю добър,
да ги приемеш ценен дар.

Ще ти помогат тези думи
във твоите пътища и друми,
защото са с любов излени
и с много обич подарени.

А ти със тях върви напред,
разпръсквай семена навред.
Те в плодни стръкове ще кълнат,
живота ти ще преобърнат.

И Словото ще потече
във малки изворчета бистри,
душите ни То ще пречисти
да бъдем светли, бели, чисти.

За теб тез думи мои прости
(кому са нужни сложни строфи?)
ще бъдат твои скъпи гости,
ще топлят твоето сърце,
ще те повдигат на ръце.

06.01.2018 г.

(От стихосбирката „Душата ми“, 2019)

Ст.н.с. II ст. д-р Венета Стефанова.Завършила физика – производствен профил в СУ „СВ. Климент Охридски“. Защитила дисертация в в МЕИ/ТУ в София. Експерт в ИА „БСА“. Работила в областта на осветителната техника, лабораторни изпитвания, надеждност и оценяване съответствието на продуктите. След пенсионирането си собственик на фирма за сертификация на продукти, нотифицирана от Европейската комисия като Notified Body (NB). Хоби: Словото на Учителя Петър Дънов, философия и езикът на душата, паневритмия, туризъм, пътувания, театър, концерти, музика, стихоплетство.

От север

И тази есен бързо си замина,
доста дълга сякаш беше тя.
Листопада от надежди
отвя последните листа.

А зимата напомни с вятъра от север,
че скоро ни очаква сняг,
да затрупа старите дилеми,
а напролет, да поникнат пак.

И ще бъде всичко бяло,
зимна приказка една.
Завити във дебело наметало,
да пазим от студа пак любовта.

Колко бързо мина тази есен,
искаме си още, още топлинка,
но северния вятър ни припява,
че идва бяла, чиста красота.

С багрите на есента

За теб изписах всичките слова,
нарисувах ги със есенните краски.
Пъстри с багрите на любовта,
и вдъхнах им любов и щастие.

Но не се побра във този портрет,
защото рамките навярно тесни.
На душата волния ѝ пирует,
с който в танца ти да ме орисаш.

Потърсих те, не те видях,
а беше толкова наблизно.
Не намерих багрите на твоя цвят
и вятъра понесе те игриво.

За теб изписах всичките слова,
нарисувах ги със есенните краски,
но остана във „портрета“ любовта,
ех, кога, кога ли ще пораснем?..

Забавно литорично

Усмивката ти в погледа ми спря,
а аз загледал се в витрината небрежно.
В отражението чувам твоя смях,
обърнах се, намигна ми омайно нежно...
Почувствах се неловко, но разбрах,
че случаен поглед вече няма.
Пулсът ми, аха, не спря,
но слязох на земята много бързо, спешно.
Обърна се и продължи напред,
а аз засмях се литорично.
Не отвърна на шегата и разбрах,
било е грешка, нищо, нищо лично...

Маг. инж. Венцислав Йорданов. Завършил специалност „Мениджър по телекомуникации“ в Нов български университет, докторант в ТУ – София, катедра „Автоматика“, отчислен с право на защита. Държавен служител в дирекция КИС на МВР – системен администратор в сектор „Радио и комуникации“. Преподавател в Нов български университет, хоноруван асистент на проф. д-р Симо Лазаров по компютърно музициране и звуков дизайн. Член е на секция „Акустика“ на Института по механика на БАН и на Сдружение ФЕМА към НТС. Негови стихотворения са превърнати в песни. Издадена стихосбирка: *Тихи нощи* (изд. „Мабис“, С., 2014). Интересува се от наука и изкуство. Определя себе си като свободен човек, инженер, музикант и творец.

Късната любов е дар небесен

Късната любов е дар небесен –
неочаквано те връхлита,
но е приказно красива,
нежна, спокойна и тиха...

Късната любов е като камина
в студената нощ зимна –
топли те и те сгрива,
без да те изгаря и изпепелява...

Късната любов е сладка –
тя не горчи и от нея не боли,
горчивите хапове вече са изпити,
и сълзите отдавна са проляти...

Късната любов е балсам за сърцето –
най-добрия лек срещу стреса и небитието,
тя е не само полет на душата,
а и спасение от отчаянието и самотата...

Късната любов е дар Божи
за малцина благословени –
дори да не я приемеш,
силата ѝ да намалиш не можеш...

А тези, които с нея са надарени
продължават пътя си ръка в ръка
и рамо до рамо, и в радост, и в мъка,
докато и на двамата туптят сърцата.

Покорявам се на магията на любовта

Поглеждаш мен – усмихнато
и влюбено, и нежно...
И аз потъвам в очите ти
прекрасни, безнадеждно...
Докосваш мен – изгарящо
и тръпнещо, и нежно...
И се отпускам в обятията ти
вълшебни безрезервно...
Целуваш мен – тъй сладко,
игриво и красиво...
И покорявам се на магията
на любовта изцяло...
Обичаш мен – тъй всеотдайно,
искрено, и страстно...
И чувствам аз, че на света
няма нищо по-прекрасно!!!

Ще откъсна късче от сърцето си

Ела –
близо до лицето ми.
Притисни се –
силно до сърцето ми.

Спри –
с целувка сълзите ми.
Усмихни се
и сбъдни мечтите ми...

Ще заровя
аз лице в гърдите ти.
Ще огрея
с топлина сърцето ти.

И ще стопля
с обич аз душата ти,
Ще откъсна
късче от сърцето си

Проф. д-р инж. Весела Д. Кънчева. Работи в Институт по органична химия с Център по фитохимия – БАН, лаборатория „Химия на липидите“. Ръководител на научноизследователска група по „Окислителна стабилност на липиди и зависимост структура-антиоксидантна активност“. Занимава се с дизайн на нови биоантиоксиданти като аналози на природни съединения. Интересува се от литература, музика, живопис. Обича поезия. Публикувани стихове в „Алманах на българската поезия“, в сайт за незрящи „Без монитор“, и в сайт за българска поезия „Буквите“ с псевдоним Ведека и в „Откровения“, в руския сайт за поезия stih.ru с псевдоним Смуглянка. Летец е на безмоторен самолет, името ѝ е включено в книжка с имената на български жени-летци. Обича всичко свързано с авиацията и космонавтика.

Сезоните на живота

Животът има своите сезони.
Началният от тях е есента
с оголени усамотени клони,
останали без цвят и без листа.

Поетите описват в тъжни багри
картината на есенния свят.
Забравят те, че в него се заражда
на пролетта пленителният цвят.

И ако старостта е есента в живота ни
защо тъжим, сломени в самота?
У старостта таят се нови пролети
и скрити семена на младостта.

Животът е верига от сезони
и всеки е със своя красота,
със собствено вълшебство и хармония...
... А най-велик сезон е есента.

Сезоните на любовта

В задъхан, вечно неспокоен ритъм
минават фазите на любовта.
Като на филм се нижат пред очите ти
мечти, възторзи, скука, суета...

В началото две бляскави очи
преследват те като съновидение,
край тебе всичко в музика ечи...
...Да, **първата любов** е увлечение.

Минават дните, влизаш в ритъм нов,
очакват те внезапни отклонения.
Пленен си пак, ала от друг чаровен
зов...
...Да, **втората любов** е прегрешение.

А ден след ден отлита младостта.
Връхлитат те неволи и съмнения.
И търсиш пак в живота сладостта,
но без предишното ти вдъхновение.

След първата и втората любов
не търсиш вече огнено вълнение,
а само пълен с топлина човешки зов,
едно сърдечно просто откровение...
... Да, **третата любов** е утешение.

... А **следващите** са усамотение.

(Веселин Борисов. Сезоните в мен. Избрани стихове. Под печат)

Проф. д-р Веселин Борисов, д.м.н. Ръководител на Катедрата по здравен мениджмънт (2001 – 2005) в МУ – София. Въвежда и преподава за първи път у нас учебните дисциплини „Здравен мениджмънт“, „Здравна политика“ (1993), „Мениджмънт на организационната промяна“ и „Мениджмънт на времето“ (1999). Чете системни курсове по социална медицина и здравен мениджмънт в МУ – София, в Плевен и в Нов български университет (1980 – 2009). Автор на 160 научни статии и доклади, 17 монографии, 4 учебни ръководства. Основател и главен редактор на сп. „Здравен мениджмънт“ (преименувано в „Здравна политика и мениджмънт“) и на сп. „Медицински меридиани – списание за стратегически здравен мениджмънт“. Почетен лектор на Университета в Лийдс, Великобритания. Президент на Балканската асоциация по история и философия на медицината. Автор на над 160 научни статии, 43 книги, от които 6 художествени (поезия и есета). Хоби: журналистика, поезия, джаз. Почетен гражданин на Белоградчик. Академична награда „Панацея“ за особени приноси в науката, преподаването и експертната дейност (2004).

Ноктюрно

Смугла загадъчност
на Нощта.
В свои покои
(незнайно къде)
почива
дневната Светлина.
Пее в двореца
на Времето
тайнствена Тъмнина.
Броди в небето
над стихнали багри
самотна Луна.
Лее мечти сред
смълчани звезди
питаща Далечина.
Трепетно чака
любимия глас
молитвена Тишина.

Смугла загадъчност
на Нощта...

Любовникът

Музикална импресия по Ян Сибелюс

Галантен кавалер,
най-нежният от ветровете,
Развигора,
еднакво мил
със с всяко ненапъпило дърво
и ранно цвете,
е очаровано обсебен
от сребрилата вълшебница,
Луната.
– Ах, този ласкав прелъстител,
забравил, пренебрегнал всички,
омаяно ухажва само нея! –
споделя разтревожено с цветята
учудено-смутена
в ревността си
Тишината.
– Възможно ли е Развигора –
този безпътен Дон Жуан,
този разгулен Казанова,
така да е пленен
от женствеността и красотата
на една единствена жена,
та тя дори да е
неотразимата Луна?! –
отчаяно ридае Тишината.
А Луната –
загадъчно усмихната предрича
неземно щастие
за този,
който я обича.

(Виктория Радева. ЛУНА. Богинята Селена. ИК „Феномен“, София, 2019)

Проф. д-р Виктория Радева, д.м.н. Дългогодишен преподавател по анатомия на човека, невроморфология и неврофизиология и функционална морфология на детето. Научни интереси: обособяването на нервната тъкан в ранното зародишно развитие – ранна невроембриогенеза. Автор е на над 100 публикации в авторитетни наши и международни научни списания, монографията „Морфология на неврулацията“, учебни помагала и др. Членува в Научното дружество по анатомия, хистология и ембриология в България, Немското дружество по анатомия, Международното дружество по невронауки – IBRO. От детска възраст пише стихове. Ранните ѝ поетични опити са публикувани във в. „Септемврийче“, „Медицинска трибуна“, „Здравен фронт“. Автор на 28 поетични книги. Хоби: поезия и музика.

От любовта не се отричай

Не заклемявай любовта,
когато в сиво-тъжни дни,
замръкнал си без красота
и нищо в тебе не звъни!

На любовта не казвай „сбогом“,
когато почне да горчи,
когато крачиш в изнемога
и всичко в теб боли, боли...

От любовта не се отричай,
когато в непрогледен мрак,
загубващ пътя, коленичил
пред непристъпен, грозен праг!

От любовта недей си тръгва –
във гняв пламтящ и нажежен,
с пулсиращ лоб – обагрен, кървав,
линеещ бавно, ден след ден!

Жарава събери със шепи
от тлеещата в теб любов
и тя ще грейне като цвете,
съгрята с твоя благослов!

Какъв е пътят на сълзите

Какъв е пътят на сълзите?
От извор дъвен и свещен,
от който тръгват към душите
за скръб и радост всеки ден!

Какъв е пътят на сълзите?
Подобно бягаща река,
те прекосяват лудо дните –
от ранна утрин до тъма!

Какъв е пътят на сълзите?
И криволичещ, и широк –
във търсене, като водите,
на брод – след извора дълбок!

Какъв е пътят на сълзите?
Безкраен – като любовта,
по-пъстър даже от мечтите,
прорязващ всяка тъмнина!

Това е път, който ни води
през ада – в черни дълбини,
и пътят, който ни отвежда
към светли райски ширини!

Доц. д-р Гена Велковска. Доктор по икономика, университетски преподавател по демография, устройство на територията, геоикономика и други дисциплини. Автор е на учебници, учебни помагала, речници и множество публикации в чуждестранни и български научни издания. Член на три международни редакционни колегии на научни списания. Член на Съюза на българските журналисти, на СУБ и на Софийска адвокатска колегия. Има издадени 8 стихосбирки. Интереси извън научните: поезия в т.ч. детска поезия, музика, живопис, класическа архитектура.

Лава от мак

Не съм си тръгнала, мисля да остана.
Да разплетеш косите ми във залеза,
тютюнева да ме обагриш в наниза,
ръцете ми да вземеш недокоснати –
топли дъждове по зазоряване,
да ме разливаш в глинени филджани,
да ме допиваш в закъсняло вино,
с росица да залееш нежните ми длани.
Очите ми къпинови да срещнеш –
два остри ножа във маслинения мрак,
не съм си тръгнала, все още се измислям,
аз нося лавата от тънкостеблен мак.
Не съм си тръгнала, мисля да остана,
да ме целунеш в тишината слисана,
да метна цветното пране на двора,
да оцелявам пак божествено орисана,
овързана със синева от милиони върви,
да отпиеш белотата ми от стомна писана,
гласът на сърцето ми да прочуеш първи.
Не съм си тръгнала, мисля ...да остана!

Без ръцете ти

Не свикнах да живея без ръцете ти,
със тичинков пращец във шепите,
със отлежали резени мълчания,
да се повтарям прерийно, саванна,
и да кървя в душата ти безсънна.
Не свикнах да живея без ръцете ти,
които ме прегръщаха във нощите,
със багрите от лято и жарава,
сред приливи и отливи забрава.
Не свикнах, не подпалих тишината,
с подпалките от габър и тинтява,
летях по канарите недокосната,
напъпих в цвят от праскова, билоба,
бях дъжд във милиард очи, но никога
не свикнах да живея без ръцете ти.

Гюлшен Алиева. Завършила Медицинския институт във Велико Търново. Пише стихове от дванадесетгодишна възраст. Авторка е на шест стихосбирки. Носителка на над 14 награди от национални поетични конкурси. Член на Дружеството на писателите в град Плевен и на Плевенския клон на СУБ. Работи в Клиника по пневмология и фтизиатрия.

Лилаво

Лилавото ме тласка да лудувам,
сред топъл вятър, люляци и нощи.
Лилавото ме кара да сънувам,
как рея се сред залези разкошни.

Лилавото ме следва с тихи стъпки,
на крехки теменужени цветчета.
Лилавото е напористо в пъпки,
на млади минзухарени полета.

Лилавото е блясъкът в дъгата,
прелял се от червеното във синьо.
Лилавото е танц сред тишината,
на пеперуди със крила – ветрило.

Лилавото е като дива бездна,
в която искам аз да се разлея.
Лилаво е след раната болезнена –
зарастваща, когато се засмея.

Есен

Обагрена, чак до безмерност цветна,
заливаш ме с твоята красота.
Да промениш усмивката ми летна,
опитваш с меката си топлина.

И аз ще се предам, ще те приема
със сладостта на сочния ти плод.
От всичките ти цветове ще взема,
символизиращи богат живот.

С диханието си ще ме обземеш,
на окосена рапица и ръж.
Ти мястото на лятото заемаш,
търкулвайки го мощно, отведнъж.

А тъй си пищна, сладострастна, сочна,
узряла, плодородна и добра.
За мен оставаш детски непорочна.
Ех, есен във златиста светлина!

(Д. Таков. Из стихосбирката „Театърът „Природа“ представя...“, 2019)

Майска самота

Погледнах през студеното стъкло –
навън са сенките на майска вечер.
И сякаш ще се слея във едно
с нощта – на меланхолия обречен.

Танцуват само хладни ветрове,
погалили пътеката пред двора.

Бреза поклаща леко рамене
и с мене иска да си поговори.

Проблясват бегло лунните лъчи,
пробиващи през дупчици на облак,
а аз примигвам леко със очи,
докаран да треперя като просяк

05.2018 г.

Доц. д-р Данаил Таков. Завършил биология в СУ „Св. Климент Охридски“. Защитил докторска дисертация в Института по зоология – БАН. Работи в Института по биоразнообразие и екосистемни изследвания – БАН в областта на протозоологията, патологията на насекомите и биологичната борба със стопански значими горски и земеделски насекомни вредители. Автор на публикации в специализирани биологични национални и международни научни списания. Участник в научни конференции и проекти у нас и в чужбина. Член на Българското паразитологично дружество. Публикува свои творби в сайта „Откровения“ (<https://otkrovenia.com/bg/profile/dansyto>). Автор на три стихосбирки: „Разярена стихия“ (2017), „Околоземно мечтание“ (2017) и „Театърът „Природа“ представя...“ (2019).

Очите на клисаря

Сърцето ми опя като
камбана
мига на отредената ни
среща
и не прости до края
на клисаря
пожара на запалените
свещи.

Ръката ти държах да
нарисува
икона, на която да се
молиш
и тайно се надявах да
обърне
трактата сух на
древните канони.

И аз, иконописец в
женски дрехи,
те учех как сърце да
нарисуваш,
а ти, във рицарските
си доспехи,
го приласка
в покоите на друга.

Изпя и тази лебедова
песен,
на нов глас уж, а
всъщност много
стара,
сърцето ми,
погребано наесен,
и влюбено в очите на
клизаря.

Принцесата и жабокът

Причината за тази
меланхолия
си ти! И несъмнено го
съзнаваш.
Удавих си страстта в
самоирония,
с надежда да ме
помниш и познаваш.

Но някак си обърках
пак надеждата
с наивност и се
върнах
в първообраза,
когато в приказките за
принцеси
след жабата, се
влюбвах луда в
конника.

Ти ми прости нелепото
объркване!
След толкова
прочетени романи,
навярно си разбрал,
че всяко влюбване
си има доживотно
оправдание.

Д-р Даниела Табакова. Завършила ВМИ – гр. Плевен. Работи като лекар – образна диагностика в УМБАЛ „Сърце и мозък“ в Плевен. Издадена стихосбирка – „Другата Марлене“, както и публикации в списание „Жената днес“. Интереси – художествена и научна литература, кино, музика и изобразително изкуство, фотография.

След изневяра

Трева след късно лято,
снага прекършена трепти.
Догаря дреха – злато,
душа оголена сълзи.

Измяна, както лятна буря,
тревата млада повали.
Любов без сила, но пък жива,
ранена, във лъжа гори ...

Аз лягам в тревата млада,
сестра на моята съдба –
ранена птица след полята –
самотна търсеца душа.

Душата ми, трева след късно лято,
попарена от чужда страст,
крещи надежда – птиче ято,
отнася я далеч от нас...

Дали ще мога аз отново,
когато дойде пролетта,
от мойто тяло оголяло,
заспало зрънце да спася?

Февруари 2019 г., София

Страдание

Адът стана моят дом рожден,
боса през жаравата вървя.
Мрак поглъща път пред мен –
път разравям, няма край жарта ...

Огнен плащ – страдание –
тежест, моя дъх покрива.
Само звук – невидимо ридание,
ми напомня, че съм жива!

Със ръка, мъгла обвива
бащино прозорче в самота,
ласка майчина изтрива –
роден дом, забравен във сълза.

Спомен жив назад ме връща,
огнен победител над скръбта.
Родов корен ме обгръща –
труд, изваян в дланта.

Болка – днес е моят храм свещен –
смела през жаравата вървя.
Всеки ден създавам път зелен –
мъдрост сбирам от жарта.

Ноември – декември 2018, София

Д-р Дарина Минева, д.м. е завършила медицина в Тракийски университет – Стара Загора. Придобива научна и образователна степен „доктор“ по медицина в Медицински университет – София. Магистър по стопанско управление и здравен мениджмънт от Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“. Има придобити специалности по вътрешни болести, социална медицина и здравен мениджмънт. Работила е като: клиничен лекар – терапевт, заместник-директор на лечебни заведения в София и страната, на експертни и на ръководни позиции в държавната администрация – Министерство на здравеопазването в България и Централно управление на Национална здравноосигурителна каса.

Мъгла

Дърветата потъват сред мъглата,
угасва огънят на есента,
топят се силуети в белотата,
безшумно падат жълтите листа.
И аз не зная накъде отивам,
не виждам близо хора да вървят,
опитвам се в мъглата да откривам
пътеки нови към незнаен свят.

Крадци на люляк

(на моя съпруг Кевин)

Пропуснах младостта без срещи
и много пролети ухайни,
и нощи с ветрове горещи;
и моят цвят повяхна трайно.
Сега съм с теб, април е в края,
треви и храсти полудяват,
в нощта пред тихата ни стая
и люляците разцъфтяват.
Не са за мене, време мина,
но с теб излизаме сред мрака,
вървим към близката градина
и сякаш люлякът ни чака.

Проф. дмн Денка Куцарова. Завършила Математическия факултет на Софийския университет с отличие. Първа награда на републиканската студентска олимпиада по математика (1977). Професор в ИМИ – БАН. Понастоящем професор и в САЩ (Department of Mathematics, The University of Illinois at Urbana-Champaign, Urbana). Научните ѝ интереси са в областта на функционалния анализ. Първите си стихотворения, с нарисувани собственоръчно илюстрации към тях, написва като студентка – на перфокарти за старите големи изчислителни машини. В края на 1991 г. издава сама първа стихосбирка „Ако страхуваш се да страдаш“, която включва 63 от написаните дотогава 300 стихотворения. Издадена в електронен вид следващата нейна стихосбирка „На моста“ (1991) е преработено издание на първата, като в нея са включени и копия на някои илюстрации (<https://www.smashwords.com/books/view/159054>).

Рана

Помним всичко несбъднато
и всички
ненамерени
думи.
Те са някъде в нас като белег,
който никога
не е бил
рана.

Кръстопът

Като кладенци без дъно,
в които гласът потъва
без ехо,
като неокосени ливади,
в които се губят
пътеките,
като кервани от мравки,
забавили да нарамят
зърна,
ще бъдат дните ни
след внезапния кръстопът на стъпките.

Посока

Старицата се сгушва в ъгъла
и сънят ѝ е безкраен като това
нощно пътуване.
В коридора
двама случайни флиртуват,
нелюбопитни дори да погледнат лицата си.
А все си мисля,
че влакът се движи
в обратна посока.

Проф. д-р Диана Благоева. Завършила славянска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Работи в Института за български език „Проф. Л. Андрейчин“ при БАН. Научните ѝ интереси са в областта на лексикологията, лексикографията, славянското езиковедие, корпусната лингвистика. Главен редактор (от том 16) на многотомния академичен „Речник на българския език“. Член на СУБ и Българското лексикографско дружество.

Рана

Помним всичко несбъднато
и всички
ненамерени
думи.
Те са някъде в нас като белег,
който никога
не е бил
рана.

Кръстопът

Като кладенци без дъно,
в които гласът потъва
без ехо,
като неокосени ливади,
в които се губят
пътеките,
като кервани от мравки,
забавили да нарамят
зърна,
ще бъдат дните ни
след внезапния кръстопът на стъпките.

Посока

Старицата се сгушва в ъгъла
и сънят ѝ е безкраен като това
нощно пътуване.
В коридора
двама случайни флиртуват,
нелюбопитни дори да погледнат лицата си.
А все си мисля,
че влакът се движи
в обратна посока.

Проф. д-р Диана Благоева. Завършила славянска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Работи в Института за български език „Проф. Л. Андрейчин“ при БАН. Научните ѝ интереси са в областта на лексикологията, лексикографията, славянското езиковедие, корпусната лингвистика. Главен редактор (от том 16) на многотомния академичен „Речник на българския език“. Член на СУБ и Българското лексикографско дружество.

Мигът наречен живот

Идва миг, и вече си роден –
туй започва земния ти ден.
Жалиш миналото
и жадуваш бъдното...
Идва миг и вече си
в отвъдното...
Между бъдното
и миналото –
туй е краткия ти земен ден!
Този миг
е именно животът,
който е за тебе
отреден...

Нощта на светулките

Нощта е пълна с аромат
на нежно цъфнал липов цвят,
и музиката на Бетовен
ме води във вълшебен спомен:
светулки търсят се във мрака...
Любим любимата си чака,
очите му блестят копнежено,
душата му жадува нежност...
Тя идва – тръпна, сребролика
от нея младост, обич бликат.
С любов преплитат се ръцете,
сърцето слива се с сърцето...
Светулките светлинен зов
изпращат им – за благослов...

Душата и духът

На сън си видях душата,
застанала на кръстопът.
едва я съзрях в мъглата,
към нея не водеше път...
Бе бледа и уморена,
безсилна и изморена...
– Какво е станало с тебе?
Каква е тая гатанка?
Тя ми отвърна: – Стопанке,
аз трябва да питам тебе!
– Къде се дяна духът ти?
Благодаря! Не продаде
духа си! Но го предаде
на мрачни спомени тежки,
на вечни грешки човешки...
А аз останах в мъглата –
тъжна, сама в тъмнината...
Спомни си: аз бях летяща,
мечтаеща и любяща...
За мен блестеше небето,
усмихваше се морето...
Дърветата бяха братя,
сестри ми бяха цветята...
Обичаха ме, обичах,
в преданост, вярност се вричах...
моля, върни светлината,
не ме оставяй в мъглата!
Смъкни от мене тъгата
и ме съгрей с топлината!

Гл. ас. д-р Дора Милева. Завършила биология. Научни интереси: генетика на микроорганизмите, медицинска генетика, семейна генетична консултация, радиобиология и биохимия, педагогика. Издадени стихосбирки: *Думи неказани* (1994), *Политнала към Слънцето* (2002), *Аз пак ще се родя* (2006), *Преживе* (2009), *Между небето и земята* (2011), *Сега и завинаги* (2015). Има стихотворения на руски език и няколко преведени на испански, публикувани в Русия и Куба. Печели конкурс за текст на песен (1994), както и за стихотворението си „На Русия“ (март 2009). През 2017 г. излиза първият ѝ сборник с разкази – *Разкази за хора и животни*. Хоби: поезия, проза, музика, плуване, туризъм.

Чест

Кентавър е
и е
крилата риба,
когато с плуг възражда
пролетната пръст.
Той вол е
и е
волна птица –
със дървеното рало
оре земята.
В щастливия хомот
лети.

Прозорец и врата

Аз – прозорецът.
Ти – вратата.
Двуизмерност.

Бяла стена.

Отваряш се, заминаваш.
Отварям се да те видя.
Гледам след теб.
Мълча.
Връщаш се и затваряш.
Гледаш навътре.
Затварям се.

В стената заедно сме.

Над града

Подаваш ми ръка и ето – литваме
във летния следобед над града.
Изкачваме по стъпала от стихове
вековната снага на мъдростта.

Аз знам – ще бъдат думите щастливи,
Усмивките ни пак ще бъдат дръзки,
последните трохи на злите сили
ще изкълват врабците и ще хвъркнат.

И над града ще заблести дъга!
Ще я държим със теб във двата края
и ще поканим всички да преминат
на другата страна, където – знаем –

неверието се превръща в обич,
а болката прелива в радостта,
че сме успели да усетим колко
са чистите пространства над града.

Елена Диварова е преподавател по български език и литература. Завършила е Българска филология в ПУ „П. Хилендарски“, била е хоноруван преподавател в ПУ „П. Хилендарски“ и АМТИИ – Пловдив. Живее и работи в Пловдив. Има научни интереси и множество публикации в областта на литературната критика. Автор е на литературната анкета със Стефан Памуков „Да погледнеш към себе си“ (1999) и на три стихосбирки. Има стотици публикации в периодични издания, като специално място заема сътрудничеството ѝ в изданията на арменската общност в България. Носител на редица награди и отличия за поезия. Нейни творби са публикувани в Германия, Русия, Сърбия и Великобритания. Член на СУБ, на СБЖ и на СБП.

Каменица

От камък на камък
и върху камъка – камък,
нагоре се пътят извива
и през сипеи до върха стига.

От всички страни се издигат скали
и гордо над тях се реят орли.
Отгоре се виждат пропасти страшни,
надолу се спускат урви опасни...

Каменица издига гордо снага
сред реки ледени и езера.
Белемето се вижда като на длан,
Тевното езеро крие се там,
а край него туристи се сбират –
в нощи студени подслон там намират.

август 2008

Кременските езера

Отиде ли пътник в Пирин
ден трябва да посвети един
на Кременските езера,
скрити дълбоко в планински недра.

Изгледът от Джано е прекрасен,
всеки бил там е съгласен,
че езера с цвят изумруд
са скрити в мощна му гръд.

Човешки крак рядко минава,
но стигне ли там се забравя:
захласнат в три езера
със бистра, прозрачна вода.
Оглеждат се в тях върхове
в пек летен и в студове.

Пътят прегражда гъст клек,
сипеи се спускат навред.
И само туристите смели
минават скалисти предели
и спускат се в долината
да се насладят на езерата.

август 2008

Доц. д-р Ели Василева. Завършила електроника и автоматика. Преподавател в СУ „Св. Кл. Охридски“ и в Нов български университет. Научни интереси: информационни и комуникационни технологии и дигитално разделяне. Обича да пее и танцува; да слуша музика – оперна, латино, хард-рок; да ходи из планините; да кара ски и сърф, да играе тенис и изобщо – да спортува. Интересува се от история, древните цивилизации, митове и легенди... Предпочита фантастика/фентъзи и приключенски филми и романи.

Неусетно

Искаме или не искаме
неусетно се раждаме
на този грешен свят,
за да вземем своя изпит.

Искаме или не искаме
неусетно съдбата
си играе с живота ни,
но продължаваме напред.

Искаме или не искаме
неусетно се влюбваме
в желаната половинка
за да оставим поколение.

Искаме или не искаме
неусетно умираме,
за да се приближим до Бог
и нашето безсмъртие!

февруари 2015 г., Велико Търново

Задушен от любов

Бавно свеждам главата си,
върху твоите нежни гърди
и искам с ласките твои
да изкарам до ранни зори!

Дишам, вече не дишам,
защото задушен съм приятно
от завивка любовна
на косата ти палаво дълга!

Отново не дишам,
не искам, не ми трябва!
Когато съм в скута ти,
в едно истинско, необятно,
страстно блаженство!

15 април 2017 г., Велико Търново

Завръщане

Цветя и небеса
и мъничко момиче
се гонят те
в моите мисли.

А нейде чува се
камбанен звън
и детски смях
разцепва тишината.

юни 2003 г., Велико Търново

Отново връщам се
в реалността,
усмихвам се отново
на съдбата.

Затуй, че аз родил съм се,
на таз земя, тъй райска,

изпълнена с толкова
блага и красоти добри!

От Бога дадени и за
човека, за българина
в този негов век,
да има помощ и лек.

Д-р Емил Александров. Завършил балканистика във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Доктор по нова и най-нова обща история. Научни интереси в сферата на английската история, Втората световна война, международните отношения през XIX – XX в., българската и балканска история в периода 1878 – 1944 г. Автор е на редица статии, които са издадени в престижни списания и сборници. Автор на първата шахматна книга за град В. Търново – „Шаха – мания №1“ (2003), и „Дипломацията срещу свободата (България и Великобритания 1909 – 1915)“ (изд. „Фабер“, В. Т., 2017). Автор на изложбата „Паметници на европейската и световната култура“ (макети на мини сгради) (2001, 2005). Член на СУБ, клон Велико Търново. Спортен съдия по шахмат (трета категория).

Син

Ти си мой – двамата с тебе,
ще стигнем много далече.
Без покой ще вървим – готов ли си?
Време е – тръгваме вече!
    Отиваме там, накъдето,
    отиват САМО мъже.
    Ще пребродим земята, небето,
    ще вървим без въпрос – „накъде?“.

Мъжете, тате, не питат,
когато тръгват на път.
Мъжете, тате, не спират,
освен ако ТРЯБВА да спрат!
    Ще спираме, тате, когато,
    приятел е в нужда, в беда...
    Ще спираме, тате, когато,
    срещнем свята жена...

Ще спираме, тате, когато,
видим мир и любов...
Накрая ще стигнеме, тате,
в друг свят – по-хубав и нов!

Ухание

Последната нощ на липите умира –
ухание в топлото – заникъде тръгнало...
Умират бавно мечтите несбъднати
и идва отдавна изплакано минало...
    Очите неловко се взират във мрака
    и търсят отново прошка за грешката –
    затуй, че „мъжът“ е направил детето
    мъж – но съдбата му сива, човешка...

Вървиш в самотата, а в тебе „детето“
усмихва се плахо. Защо? Да не би –
„мъжът“ да му каже: „Мъж си, не бива
да плачеш – дори, когато боли!“
    Не бързаш – защо ли? Кой ли те чака?
    Прощаваш се бавно със своето минало.
    С усмивка – през сълзи прибираш се в къщи –
    с ухание – някъде, в нищото тръгнало...

Д-р Емил Томов. Роден в Плевен, завършва средно музикално училище в Русе, а след това медицина в МУ – Плевен. Работил в ЦСМП – Плевен, а в момента е общопрактикуващ лекар. Хоби: музика и рисуване. Пише стихове и музика от юношеските си години.

Има надежда

Алени макове
като огньовете греят
карат душите от сърце да се смеят.

Майското слънце
в тях се оглежда.
Дърветата пеят:
„Има надежда, има надежда!“

И щурчето свири
за сън закопняло.
Майските макове
за пръв път видяло!

И нашите души във хор
му пригласят.
Песента на полето те бързо понасят.

Сърцето към алени макове
жадно поглежда.
Има надежда, има надежда!

Импресия

Поезията във мене пак намира,
по-топла от майчина сълза.
Душата ми от езеро по-бистра,
събудена от пеперуден сън сега.

Готова съм аз обич да раздавам
на всеки премалял от студ.
Искрици да ти подарявам,
да те потопя в уют.

Жаравата в камината разравяш,
загледан си във моите очи.
И мълчаливо ти въпрос отправяш
„Ти тук ли си, кажи?!“

А аз летя във облаци сияйни.
И пясъчните кули си строя.
До мен достигат думите омайни.
Не искам да се приземя!

Загръщам се със роклята ефирна.
и донаписвам грешния си стих.
Ще се бунтува пак душата ми безспирна.
По навик, аз поезията скрих.

Доц. д-р Ирена Емилова. Завършила ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Защитена дисертация по научна специалност „Социално управление“. Преподавател в катедра „Мениджмънт“ в Стопанска академия „Д. А. Ценов“, гр. Свищов. Научни интереси в областта на организационното поведение, антикризисния мениджмънт и организационната култура. Автор на над 100 научни публикации. Интересува се от астрология, нумерология и поезия. Поезията за нея е начин за справяне с предизвикателствата.

Експресия

1)

Градина пълна със цветя,
докосват аромати,
проблясва сутрешна роса – заражда се деня!
Със свежест пълна е душата,
облива светлина,
вълните слънчеви огряват и най-закътани места.
Изпълва доброта сърцата
и красота донася там.
Така е леко на тъгата
и бързо отминава тя.

2)

Събра цялата си обич и разцъфна – Орхидеята.
Невидимите ѝ очи видяха твоето завръщане.
В синхрон с душата ми почака,
да се нареди така съдбата.
И цъфна идваща от Рая.
И ароматни пръчици ухажват я.
Тя има нужда от това.
Със топлина и слънце,
с обич чиста, пазя я!

Д-р Ирена Иванова, д.м. Лекар; специалист по клинична лаборатория. Работи в Клинична лаборатория на УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ – София. Научни интереси – микроелементен анализ и невродегенеративни заболявания; нанотехнологии. Интереси извън науката – изобразително изкуство. Член на EFLM – The European Register of the Specialists in Laboratory Medicine.

Любимата ми болка

Любимата ми болка се събуди,
разрошена от дългия си сън,
от мъртвата си кожа се изхлузи
и хукна боса някъде навън.
По пътя си събори две-три кани,
нахвърля куп пречупени листа,
разбърка подредените ми рани
и скришом ритна старата тъга.

Разрови нацъфтелите полета,
прозорците със камъни разби,
пречупи посадените дървета
и гръмна в упор тихите мечти.
Изписа по стените лоши думи,
сглобеното в душата разпиля.
Любимата ми болка се събуди!
И целият ми смисъл изгоря!

19.11.2018 г., София

Последно

Как искам да се влюбя.
Безпощадно.
И безумно.
Като последна милост.
На смъртното ми ложе
кръвожадно.
И без дума.
Да ме стопи безсилна.

Как искам да обичам.
Като хищник.
Като вълчица.
Да покоря със болка.
Във мрака ми бездънен
като дявол.
Или светица.
Да ме разкъсва огън.

Как искам да се влюбя.
Без умора.
И еретично.
Като отхвърлен вярващ.
Да съм отново луда.
Безпределно.
Параноично.
От мене да избягам.

Как искам да обичам.
Ненаситно.
И бездънно.
Като строшена чаша.
На смъртното ми ложе
да е пролет.
Да е безумно.
И обич да ме чака.

16.04. 2012 г., София

(Стиховете са публикувани в: <https://nesanuvanispomeni.wordpress.com/>)

Доц. д-р Йонка Първанова. Завършила педагогика на девиантното поведение във Факултета по педагогика на СУ „Св. Климент Охридски“, където понастоящем е преподавател. Работила е като експерт – разработване на образователни материали и учител към проект „Обществена програма за превенция на употребата на наркотични вещества“, както и като директор на Дневен център за хора с психични разстройства. Научни интереси в областта на управление на образованието, управление на училището, училищни финанси и администрация, а вече по-малко – работата с деца в риск, основно деца, лишени от родителска грижа, както и превенция на рисковото поведение на училищно ниво. Член на Междууниверситетския институт за мениджмънт в образованието – Интераула, както и на Сдружение „Социална интеграция на деца и младежи“. Интересите ѝ извън науката са свързани с хубавите книги, пъзелите и новите предизвикателства.

Пътечки

Вече рисувам пътечки,
вече обичам и приказки.
Червената шапчица идва
и Вълчо я дебне зад храсти.

Рисувам високи пътечки –
широки, извити, потайни.
Играя със приказни феи
и тичам със зайчета бели.

Пътечките носят игрите,
пътечките водят до замък,
до светли мечти и усмивки,
до нашите нови простори!

Годеж

Сгодява се дожът с морето –
наесен при първите ветрове.
Годежът най-чуден зове
моряци за гости отбрани.

Венеция цяла празнува
със танци и маски с цветя.
Венеция цяла ликува
и пръстен в морето изпраща.

Морето е булка красива –
в най-небесната рокля трепти.
И дожът с костюм е от злато –
измолва любов и добро.

Д-р Канелия Божинова-Славчева. Магистър по българска филология и втора специалност журналистика. Завършва и специалността „Право“ в УНСС. Доктор по методика на обучението по литература в ПУ „Паисий Хилендарски“. Хоноруван преподавател по български език в Департамента за езиково и специализирано обучение в МУ – Пловдив. Научни интереси в областта на литературознанието, методиката на литературното обучение и граматика на комуникацията. Член на Съюза на независимите български писатели, на Дружеството на пловдивските писатели, на „Арт клуб“ и на литературен клуб „Метафора“. Издадени две стихосбирки – „Цветове“ (1995) и „Нежна сила“ (1998). Участва в поетически, литературоведчески и методически издания в България и в чужбина. Хоби: поезия, литература, интересни екскурзии, красиви сувенири, добрите приятели, любимия човек и прекрасната дъщеричка.

Есен след морското лято

До стройна бреза се спрях.
С поглед без посока, но с една надежда.
поредна

тежка въздишка
в мен се появи.

Лек ветрец...

Клонче майчино две листенца отрони
и плавно те се приземиха.
Две листенца леки. Отронени!
Две спонтанни сълзи. Отделени!
Две чакащи чаши. Непълнени,
но за поздрав не звъннаха!
Две близки сърца. Разделени!

Още едно листенце полетя.
И следваща сълза потече.
Сълзи и любов винаги ще има.
Така както пролет идва след всяка зима.

.....

Беше лято, чудно морско лято!
Сега е есен. Игрива листова есен.
Тръгнаха на първия и последен полет,
Докосват се и се отдалечават
пожълтели
зрели
и никому ненужни
есенни листа.

Есен е и в душата ми...

Моя бяла бреза

В тези октомврийски дни
„Ти“ единствено, като майка, ме изслуша и разбра.

(Кирил Богданов (Нитрам Лирик). Добрината на гората. ИК „Рута“, С., 2008)

Проф. д.с.н. Кирил Богданов. Преподавател в Лесотехническият университет. Научни интереси: горите като интегрирана система от ресурси и организация на многофункционално горско стопанство. Издадени стихосбирки: Нитрам Лирик. *От любов ранен; Огън неугаснал* (София, 1995); *Добрината на гората* (София, 2008). Хоби – поезия, литература, пътуване и опознаване на съхранени природни територии.

Дилема

Тихо е във манастира.
Само двамата сме с нея.
На разходка край чемшира,
тук по малката алея.

Боже, колко е красиво
нейното лице, косата,
таз усмивка закачлива,
нежната ѝ гръд, снагата!

– Ако я докосна тайно
тук на малката алея,
уж неволно, уж случайно
както си вървя до нея?

– Ако я целуна страстно
после скришом зад чемшира?
– Знам, за нас не е опасно,
но е грешно в манастира!

–Ако пък не я прегърна
тази сутрин зад чемшира
по-греховен ще се върна,
непростен от манастира!

Боже, аз ли съм виновен,
че по нея съм увлечен,
или ген е отговорен
от працядо мой далечен?

Ти създаваш красотата
и в това прекрасно време,
ти изпрати чрез съдбата
този ангел тук до мене!

–Няма изход в таз дилема!
Или да прегърна нея,
или само във поема
после аз да я възпя!

–Знам, греховен ще съм, Боже,
както днес и да реша.
Затова със двете, Боже
аз избирам да сгреша!

А когато дойде време
и ме призовеш при тебе
две неща ще взема с мене.
Само те са ми потребни:

спомена за таз алея
и поемата за **Нея!**

Проф. д.м.н. Константин Мутафчиев. Завършил Химическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. Доктор по химия и доктор на медицинските науки. Бил е началник на Централната химическа лаборатория в Стоманолеярнен завод в Плевен. Преподавател в МУ – Плевен (1975 – 2007). Има 3 специалности. Автор е на над 100 научни публикации в български и чужди списания, които са многократно цитирани от наши и чужди автори. Член на Съюза на учените в България и на American Chemical Society. Удостоен е от МУ – Плевен с наградата „За изключителни заслуги“. Автор на редица статии и разкази на обществена тематика. Общински съветник в Общински съвет Плевен (2011 – 2015).

Любов за гълъбите

Ти решаваш кога да си тръгнеш,
ако тази любов изстива,
ако думите са ни чужди,
ако ласките не ни отиват....
Ти решаваш кога да си тръгнеш –
тук не е служба „Изгубени вещи“,
няма какво в дома ми да търсиш,
ако не ме откриваш в сърцето си.
Дали ще ми липсваш –
какво те засяга,
взе колкото ти бе нужно,
само не посягай към трохите от хляба,
тази любов е за гълъбите...

Любов наред път

Може би, може би, толкова може би чаках да стигна до теб. Гоних, догонвах те, върщах се в себе си – летен несбъднат куплет. Исках ръцете ти – силни, докосващи,	давах и търсих любов. Дълги са нощите и омагьосващи – мигове звезден покров. Може би, може би, токова може би истини крие светът – вечност бездънна,	тиха тревога, просто любов наред път. Наши са стъпките – пристани вчерашни, сякаш мълчана вода. Искам ръцете ти с пръсти ранени аз да целувам ... едва.
--	---	--

(Из книгата „В душата ми... пари“. Изд. MULTIPRINT LTD, С., 2017)

Кристиана Добрева-Станкова. Докторант в катедра „География“ на Историческия факултет на ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Старши експерт по обществени науки, гражданско образование и религия в Регионално управление на образованието – Сливен. Научни интереси в областта на методиката на обучението по география. Нейни стихотворения са преведени на македонски, сръбски, английски и албански език. Автор на 5 стихосбирки, публикации в литературни алманаси и списания, периодичния печат и интернет. Носител на награди в литературни конкурси и на Почетен знак и грамота на Общобългарски Комитет „Васил Левски“ за личен принос в изграждането на клубове „Млади възрожденци“ в област Сливен, 2016 г.

Нестинарка

Нестинарка съм в моя живот,
танцувам аз върху жарава.
Огнени въглени от любов
духовна сила ми дават.

Вместо икона, аз нося
твоята скъпа снимка в ръце.
Мислено с танци аз прося
да не изстине мойто сърце!

Огънят в душата гори
толкова самотни години!
Не искам да ме преболи
и като пепел да изстине!

Да бъде нестинарка желая,
дори от самотата да боли!
Пречиства тя душата и до края,
искам жерава – любов да гори!

Житейски залез

Към залеза животът тича –
няма вече пролетни зари,
сърцето искрено обича –
от много чувства то гори.

Приказката е печална –
в раздяла мина младостта,
самотна и многострадална
се лее тъжна любовта!

Предречена ми е съдбата –
с деца и внуци ме дари.
Надежда за любов в душата
изнизва се в самотни дни.

Душата борбено живее –
с радост от чудесните деца.
Любовта към всички грее
в залеза ми има светлина!

Д-р Лилия Белчева Тодорова. Специалист офталмолог. Завършила Медицинската академия в София. Специализирала в бившата СССР – Института на Филатов. Завеждащ очна клиника в Плевен (1963 – 1984). Под нейно ръководство и подготовка са израстнали редица специалисти по очни болести. Почетна грамота от Централния съвет на Съюза на слепите в България за големи заслуги в областта на очното здравеопазване и делото на слепите в Плевенски окръг. Дългогодишен активен член на СУБ. Член на Съюза на офталмолозите в България. Занимава се с поезия от 1976 г. Пише стихове за природите красоти, за самотата далеч от Родината, за житейските проблеми и радости. Издадала е 8 стихосбирки. Хоби: поезия, музика – свири на цигулка, шиене на гоблени.

Душата на поета

Измръзнали, обезверени, гладни, болни
– кънтяща празнота – душа човешка,
замлъкнала камбана
в храма с обич съграден...

Стремеж, надежда, ярост, вяра,
сила на твореца в мен за свят праведен,
за красота, любов и светъл ден
– барикадата сега е храмът
за камбани съграден ...

Душа звънтяща,
зовяща всички в утрешния ден ...

(Л. Пировски. Душата на поета. Поетичен сборник. Изд. БОН, Благоевград, 2016)

Звездна нощ

Слънцето – червено, укротено,
доволно ляга си да спи,
цял ден любило Земята
красота да се роди ...
Падаща звезда, изгаряйки,
нощта ми озари...

Огън любовен
пепелта изстинала
в жарава възроди...

Вятър повя –
искри в нощта –
звезди в очите –
любов разгарят...

Н.с. I ст. Любомир Пировски. Магистър фармацевт. Лицензиран съдебен експерт. Автор на 58 научни публикации, от които седем патентовани изобретения и шест научни монографии. Автор и на пет стихосбирки. Член на Съюза на учените в България, на Съюза на изобретателите в България и на Българския фармацевтичен съюз.

Признание

В другия живот –
този, в който
ще сме помъдрели
от болката в настоящия
и ще ни стига това,
което имаме,
ще те обичам пак толкова,
защото просто повече не може.

***

Заигра се с вятъра и косите ми
и забрави,
че отиваше някъде.
че закъсняваше.
Забрави,
че някой те чакаше.

***

Нощ

Двама –
тежки сенки във съня ми.
Двама –
на морето в ласкавите длани.
Двама –
пред луната
разсъблекли любовта.
Ти и тя.
А аз –
сама.
И пред тайнството на морската стихия,
и в съня –
една.

Доц. д-р Людмила Павлова Тодорова. Завършила ТУ – София, специалност „Автоматика и телемеханика“. Работи в Института по биофизика и биомедицинско инженерство на БАН. Научни интереси: обработка и анализ на биомедицински сигнали, информационни системи, статистически и размити методи за разпознаване и класификация, приложения на теорията на разпознаване на образи в медицината и други области. Хоби: музика, художествена литература, изобразително изкуство, туризъм.

Есен

В измамна свобода далече от дървото
пак есенни листа сбогуват се с живота.
Танцуващият вятър подхваща ги игриво
във вихъра на танца те сякаш пак са живи.
А вятърът – измамник, отдръпва се полека.
Листата тихо лягат на калната пътека.

Море

Сънувах те, море!
Една червена топка
сред много пясък и вода,
целуващи вълни, искрящи
на слънчевата светлина...
И тази топка – слънце сред вълните,
и златото на плажа тих,
оставиха в душата ми следите,
превърнали съня в триптих.

Уличен натюрморт

Край кофата разпръснати са дрехи:
оръфани пантофи, анцуг стар,
пробито кепе, някакви парцали
и част от нещо, вече взето от клошар.
Пред тези вещи от живот отминал
усетих как дъхът ми спря за миг...
Болезнено-самотен и далечен
в душата ми отекна тих прощален вик.

Доц. д-р Мариана Кънева. Работи в лаборатория „Оптика и спектроскопия“ на ИФТТ – БАН. Специалист по интегрална оптика – разработване на технологии за получаване на оптични вълноводи в електрооптични кристали и методи за охарактеризирането им. Интереси в областта на материалознанието и фазовите преходи в твърди тела. Художник на свободна практика. Хоби: пиано, фотография, туризъм, фигурно пързаяне, спортна стрелба.

Имена

Дъждът и приливите
са едно и също нещо.
Тогава рибите си губят имената
и само по водата мога да позная
коя от тях си пратил
да ме пита как се казва.

Неделя

Снегът в неделя спира да вали.
В неделя всичките снежинки са на църква.
Един врабец до църквата седи
и дреме, и премига, после пърха.

Малка зимна граматика

1.
Снегът е диалектна форма на водата,
която само зимата разбира.
2.
Каква красива азбука си има зимата.
Когато кажеш А-а-а –
виждаш кокиче.
Когато кажеш Я-я-я –
и виждаш щъркел.
3.
Само три главни букви има зимата –
Декември,
Януари,
Февруари.

Гл. ас. д-р Магдалена Абаджиева. Работи в Института за български език „Проф. Любомир Андрейчин“ – БАН. Завършила българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Защитила дисертацията на тема „Павликянската книжнина от XVIII в. в историята на българския език“. Работи в областта на историята на българския език и по-специално върху литературата на българите католици от XVII – XIX в. Има издадени две стихосбирки: „Между две секунди“ (София, 2015) и „Пощальонът на дъжда“ (София, 2016).

* * *

**Литография.
Как се избира рамка
за лице на Толстой?**

(публикувано в двуезичната ѝ книга с хайку „Майска утрин /May Morning“, 2014)

* * *

**зимна сутрин
клошар се събужда
под плажен чадър**

(III награда в Мелнишки вечери на поезията 2014)

* * *

**вишнев цвят
натежава черупката
на охлюва**

(отличие в конкурс на БХС на тема „Вишнев цвят“ 2016)

Д-р Мая Кисьова е автор на стихосбирките „39 спирки по пътя“ (2003), „Три луни“ (2008) и „Майска утрин / May Morning“ (2014). Актриса, режисьор и драматург с дисертационен труд „Сценични реализации на българската поезия 1990 – 2010“. Многократно награждавана в национални и международни конкурси за хайку. Нейни творби са превеждани на английски, руски, френски, италиански, унгарски, латвийски и японски езици. Член на САБ и Театераутор. Работи като режисьор в Storytel Bulgaria.

Поглед от древността

В тихите, звездни нощи
търся твоя поглед. Непозната.

Твоите очи,
две древни нощи,
които в погледа ти са намерили разсъмване
горяха със сутрешните тишини,
докато изворът, от който си пила
се напояваше от младостта ти избуяла.

Звездите бледнееха по немирната вода,
обвити в розовите воали
на древната зора, която зазоряваше
и на нас,
деца на децата, които роди.

Изчезвайки,
блещукането на твоя поглед,
дето се разсипа със светлина по тях,
заробиха,
о, непозната.
И глътка време от твоите устни
с фини капки изтръгнаха неповратно.

Твоят образ пътува към далечни тишини.
Звезда на звездата с искра го подава.
В тихите, звездни нощи
търся твоя поглед непозната,
който от древността благослов ми дава.

(Превод от сърбски език: Меглена Божанова)

(Милан С. Димитриевич. Стихотворения. Херон прес, София, 2008)

Проф. Милан С. Димитриевич, д.н. Завършил Физическия и Природо-математическия факултет на Белградския университет. Дългогодишен директор на Белградската астрономическа обсерватория и председател на Сръбското астрономическо дружество „Руджер Бошкович“. Председател на Обществото на астрономите на Сърбия (2008 – 2014). Министър на науката, технологиите и развитието в Сърбия (1993 – 1994). Основни научни интереси: астрономическа спектроскопия, профили на спекталните линии, атомни и молекулни процеси в звездните атмосфери, история и философия на астрономията, астрономия в областта на културата и др. Издадени стотици трудове в областта на астрономията, много популярни и образователни статии, както и телевизионни сериали. Негови стихове са преведени на български език и издадени от „Херон-Прес“ през 2008 г. в сборника „Стихотворения“. Автор на антология на космически вдъхновени стихове „Космически цветя“. Член на Съюза на писателите в Сърбия.

Пасторал

Недосегаеми, неистински
проблясват пътните врати –
небесни чанове избистрят
върха, преди да отлети.

Прозвънват нар, чимшир, смоковница –
бръшлян приспива всеки звук,
и само словеса съдбовни
слухът възпроизвежда тук.

Кръжи в прозорците угаснали
жарта на бивши светове
и звезден вихър се възнася
наново да ги основе.

(„Небесен блян“, Изд. „Български
писател“, София, 2013)

Проглас

Възвишена. Мираж почти.
През погледа за миг премина.
И няма как да откънти
с ефирни стъпки на богиня.

И всички струни в мен искрят
в съзвучията на безкрая –
със словеса да я извая
над земния живот и смърт.

Небето няма да ме спре,
пред блясъка на Ароейя –
и най-великият творец
целува въздуха след нея.

(в. „Словото днес“, 2018)

Минко Танев. Завършил българска филология в ПУ „Паисий Хилендарски“. Работил в Общински съвет за култура и в Дома на учителите – Пловдив, във вестника на Висшия селскостопански институт. Бил е зам.-главен редактор във в. „АртКлуб“. Преподавал български език на чуждестранни студенти в Медицинския университет – Пловдив. Редактор във в. „Академия медика“, МУ– Пловдив. Автор на 6 книги със стихове. Съавтор в книги и антологии. Редактирал над 60 кнители. Творчеството – преведено на японски, английски, немски, френски, полски и словашки. Носител на много награди и на Националната „Божидар Божилов“ за поезия (2013). Член на Съюза на българските писатели и на Дружеството на пловдивските писатели, Българския хайку съюз, Съюза на писателите – лекари в България, Американската хайку фондация, Британското хайку и танка общество, Световната хайку асоциация.

Всичко отминава, аз оставам

Един безпътен и тревожен свят
над ъглите на устните надвисва.
Богатият ще става по-богат,
а бедният ще съмва по-умислен...

И вече няма сигурност във дом –
„надежда всяка тука оставете!“
Нещастieto ще ви е подслон.
Войни ще носят само ветровете.

Загива новият, неслучен Рим
от ордите на варвари пометен.
Трагично е да си непобедим,
ала руини да те правят вечен.

Един безпътен и тревожен свят
над милиардите очи надвисва.
Нехаещо за шестващия глад,
невинно цвете себе си разлиства.

Скитници след лято

По остри ръбове на спомени възлизам
към гърбицата бледа на септември.
С алпийска раница и август се изнизва.
Умира лятото с пресипнал тембър.

Отлитат пак ята към необята
(надеждите претръпнали отнасят) –
сърфисти на пристаналия вятър,
в триъгълни кордони с чезнеш блясък.

...И мислите унило се разхождат,
клошари сред ръждясалото време.
Контейнерът на бъдещето гложди
сърцата ни, преди да ги обеме...

Доц. д-р Младен Василев – Мисана. Математик с научни интереси в областта на теория на числата и комплексен анализ. Негови открития в областта на теорията на числата са включени в престижната монография на Richard Guy „Unsolved problems in Number Theory“, издание на Шпрингер (2004). Член на Американското математическо общество (AMS). Занимава се и с шахматна композиция. Негови творби са отпечатани във вестници и списания. Поетични цикли от негови неиздадени стихосбирки („Самотни рими“ и „Свещ за самота“) тях са отпечатани през 90-те години в сп. „Хермес“. Други негови поетични цикли и разкази влизат в алманасите за поезия на фондация БУКВИТЕ, в алманах „Културна палитра“ – Перник, в сборника „Часовникова кула“ на група ЕвроЧикаго и др. Стихове, разкази и есета на Младен Василев – Мисана са публикувани също и в сайтовете „Откровения“, „Хулитe“ и „Стихове БГ“.

Белоцветни вишни

Цветове от японските вишни
покриваха зелената поляна.
На чаша чай там срещнахме се двама,
замаяни в таз пролетна промяна.

Щом цъфнат приказните вишни,
традицията стара повелява
на пикници любовни, скришни,
да пием чай и еликсир за двама.

Аз зная: ще се срещнем пак на чай,
когато падне и последното листо.
И в зимата ще търсим своя рай
под снимката на цъфнало дърво.

Карловска роза

За да живее розата, необходима е вода;
за да ни омагьоса с блясък,
достатъчна е капчица роса!
В сутрешна мъгла къпят се листата,
разлиства се така и обичта в душата.

Любовта е като роза в цъфнала котловина –
ще я откриеш в Карловската долина!
За да вирее тя в света навред
и красотата да царува в живота на човек,
повярвай: любовта нуждае се от теб!

Надежда Станулова. Магистър по славянска филология в ПУ „Паисий Хилендарски“, в процес на втора магистърска степен към Военна академия „Г. С. Раковски“, специалност „Национална сигурност и отбрана“. Учител в СУ „Христо Проданов“ – Карлово. Награди от национални и международни литературни конкурси, вкл. за млад автор от Осмия национален конкурс за учители творци.

Врана

Градът лежи на дъното на кратер
– потрепващо гигантско насекомо,
заплетено в размекнатия залез.
Не искам призори да го оставя,
да тръгна към студа на хоризонта,
а стъпките ми да пропадат парещи.

Градът кипи във мен от сутринта
с канеления аромат на спомени,
изпаднали на пода от покривката,
а аз си тръгвам сред умиращ цвят,
с издайническа слабост в коленете
и с нещо тъй подобно на обичане,
но също тъй прилично на печал...

Градът тежи, като солена капка,
заседнала в небето на очите ми,
където раснат градоносни облаци;
не искам призори да го оставя...
но толкова нагарча вече изгревът
и толкова приличам на бездомница,
че морските му ширини ме давят.

Градът се претопява кротко в сянка,
под шепота приспивен на тополите,
в напусната от живите градина.
Не искам призори да го оставя,
но стъпките назад отварят рани,
(но чайките в небето стават врани)
и там където сянката е минала
и тихо е поела сред листата
градът се преобръща
бавно
в болка,
а слънцето пропада под земята.

Крехки метаморфози

Ранена от най-древната себичност
– светът че се крепи на раменете ми –
все още не чета, а жалко сричам
искриците в очите на детето,

загадъчните жилки на дантелите
в ръцете на изкусните старици...
Животът като чудно ръкоделие
от пръстите прескача по шевиците.

От пейките политат чудни птици;
поспирам неумело и се вслушвам
във песните им, хвъркащи по жиците,
във клоните от вятъра полюшвани...

Какво като пиесата е същата
– една от десет хиляди години?
От вечното завръщане към къщи
една десета даже не е минала...

Отсъствието в празната градина,
тъмната на студената къпина,
миражите в безкрайната пустиня,
са само колелцата на верига,
останки от сценичен механизъм...
завесата пред който бавно вдигам.

Но отговорът таен на въпроса
кое във тази утрин има смисъл,
звучи нестройно под петите боси,
прецапали безгрижно през лехите.

Макар че не умее да говори,
във прашното на тъмния си космос,
хлапакът тъй отдавна в мен затворен
се учи светлината да докосва.

Гл.ас. д-р Невена Стоянова. Преподавател по съвременен френски език към ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, катедра „Романистика“. Доктор по общо и сравнително езиковедие. Други интереси – аналитична психология; математическа лингвистика, средновековна палеография, поезия. Страница в „Литернет“: <https://litenet.bg/publish30/nevena-stoianova/index.html>
https://www.hulite.net/modules.php?name=Authors_Text&sa=show_alltext&username=elsion.

Тя... ти

Вървя до нея – мисля си за теб...
До теб вървя и мисля си за нея.
Поглеждам във очите ѝ и виждам теб.
В очите ти поглеждам – виждам нея...

Държа ръката ѝ – усещам теб.
Докосвам те – докосвам нея...
Целувам нея – всъщност теб.
Целувам теб – май, беше нея?

Събуждам се и виждам теб –
събуждам се до теб, а виждам нея...
Денят ми преминава с нея –
денят ми преминава с теб...

Вечерям с теб или пък беше с нея?
Лягам си до нея – лягам си до теб.
Прегръщам те – прегръщам нея...
Заспивам и сънувам теб.
– Теб сънувам! – Не и нея!

Сезони

Тя беше моя нежна пролет,
с дъхави цветя пътеките в живота ми
разстлала.

Тя даде ми криле за дивен полет,
но самата тя не беше го разбрала.

Научи ме да дишам!
Научи ме да пея!
Научи ме да пиша!
Започнах да живея!

Тя беше моето диво лято –
в зловещи бури мълнии раздала.
Докоснала сърцето ми и спряла,
замръзнала във спомен със коси от злато.

Научи ме да чакам!
На битки ме научи!
Сърцето си да спирам, ме научи.
Научи ме, да спра да се надявам.

Тя в огнената есен с мен ще бъде –
зряла и разбираща света!

Всички облаци в небето ще пропъди,
ще раздава силата на любовта!

Отново ще ме учи да обичам.
Ще ме учи да не бързам, да не тичам.
Ще ми дава повече, отколкото ще взема.
Ще се радва, щом сърцето и превзема.

Тя и зимата за мен ще бъде –
люта, снеговита, със дебел юрган
покриваща света.
Ударът последен на сърцето ми ще я
пропъди,
за да поема сам по тихата пътека на
смъртта.

Ще и обещава да я срещна пак!
В друг Живот и в друго Време!
Ще и обещава да я търся, пак, и пак, и
пак.....!
Дорде намирам Свят, дорде намирам
Време...

Павел Цветанков. Завършил Национална музикална академия „Проф. Панчо Владигеров“, Вокален факултет. Магистър по програма „Защита на културно-историческото наследство в Република България“. Докторант в УНИБИТ по програма „Културно-историческо наследство в съвременна информационна среда“. Разработва алтернативи на темперирания музикален строй. Разкрива престъпления, извършени спрямо емблематични движими паметници на културата. Автор и продуцент е на първия музикален арт проект в България „Живот – част първа“ – ИНТЕРФРАКТ, <http://interfract.com/> (1993).

Буквално

Думите ти са гълъби,
пообъркали пътя си.
Чакам да ме намерят, но
нямат точни напътствия.

Ти си мислиш: „Подробности
няма смисъл да казваме!“
Аз пък искам до буквичка
всичко да ми е ясно и

да не се притеснявам и
да не мисля сценарии
как си влязъл във болница
или някой ударил те.

Моля те, съобщения
с други гълъби пращай ми!
Тези са безполезни и
явно много разгащени!

(Публикувано във „4“, еКнига, София,
2011)

Пране на излишни думи

Слава богу, изпрах
думите от емоции!
Тази жълта боя
бе от жлъчни въпроси.
А лилавото на страха
бе пропило по шевовете.
Много трудно го магнах –
като кръвта под доспехите.
Ежедневната прах
във съмнително сиво,
след достатъчно време
тя така се набива,
че е трудно да видя,
камо ли да си спомня
белотата на мислите си
в пъстротата от спомени.

Доц. д-р Павлина Гатева, д.м. Работи в Катедрата по фармакология и токсикология, МФ, МУ – София. Преподавател по фармакология в МФ на СУ „Св. Климент Охридски“. Научни интереси: фармакология, медицина, обучение на студенти. Членство в Научното дружество по токсикология, Европейското дружество по клинична фармакология и терапия. Издадени стихосбирки: „4“ (2012) и „Междусезоние“ (2013). Интереси извън науката – човекът във всички негови измерения.

Роден край

Обичам моя роден край
с тучните ливади,
с цветята, цъфнали през май,
наляли сок дървета млади.

По дървета алени череши
блестят като рубини,
а утрините свежи
се срещат с плодните градини.

Стадата като снежни преспи
са налягали в полята,
вятърът поли развява,
люлеят се житата.

Ширнало се надалеко
безкрайното поле,
а аз дишам леко
и ми е толкова добре.

По-ярко светят и звездите,
усмихва се луната
по-дълбоки са браздите
в недрата на земята.

Красив мой роден край,
любим, обичан,
ти си слънчев като май,
а за мен – най- личен !

Като в приказката детска
за омагьосана принцеса
превърнала се беше днеска
майка ми в контеса !

Доц. д-р Радка Гайдарова, д.м. Завършила медицина във Варна. Има придобита специалност по психиатрия. Дългогодишен преподавател в Катедра по психиатрия и медицинска психология при МУ – Плевен и началник на Женска психиатрична клиника в Плевен до пенсионирането си. Автор е на две монографии с медицинска тематика, съавтор на два учебника по психиатрия, както и автор на множество научни съобщения в медицинския печат. Активно пише за деца и за възрастни през последните години. Издадени стихосбирки: *Очите ти зелени* и *Щурчовата булка* (2007), *Закъсняло слънце* и *Хлапето* (2010). Автор на 3 книги по действителни случаи, както и на разкази. Член на Българска психиатрична асоциация. Научни интереси: литература и история (антична история, древногръцка и българско Средновековие).

Намерих се

Намерих се,
но продължавам да се търся –
същността бездънна е...
широка...
Остават в дните изживени
следи от белези – дълбоки...
Виня съдбата, в неуспехи,
основно, тя ми е виновна –
не съм светецът с бели дрехи,
с живот във святост безусловна...
Не спирам!
Бързам да задмина
загубеното време пъстрооко...
Въпросите
не стихват и извират,
а отговорите са
в скрила се посока...

Замръква...
Вече натежава
изминатият път, с натрупаните грешки
–
навярно съм събудил
спящият си разум,
навярно съм докоснал
същността човешка...
И все по-твърдо вярвам:
любовта е
космическия порив на човека...
Щастлив е,
щом го осъзнае,
поел по вярната пътека!
Намерих се,
но все се търся –
дълбокото е още по-дълбоко!

Руген – Румен Генов. Машинен инженер. Завършил Техническият университет (ВМЕИ) – София. Бил е научен сътрудник II степен (до 1985). Работи като технолог и конструктор в ИМСТЦХА – БАН. Издадени стихосбирки: „Докосване“ и „Пазител на мисли“ (2005); „Мечтая те“, „Историята на една любов“, „Спирала“ (2013) и „Да бъдем любов“ (2018). Издадени книги: „Да целуваш дявола по опашката“ (разкази), „Ези-тура“ (приказка за възрастни и други разкази) и „Пинизи на филизи“ (съноведения).

Присъствие

Когато чувстваш се самотно
и нещо много пак те заболи,
повикай някого при тебе,
нечие присъствие дори.

Пийнете глътка питие
и помълчете тихо,
тъй болката –
присъствието нечие топи.
А после... олеква ти, нали?

Сега аз викам теб,
присъствие, любов и нежност.
Чакам, няма те, уви!
И продължава да боли...

(В стихосбирка „Другата жена“, С., 2005)

Старо вино

Когато вятърът отнесе
последният ѝ дъх,
Тя – Любовта, ни завърши своя звезден път.
След нея не остана нищо.
Само спомени горчиви като старо вино,
Тръпчиво, силно, истинско,
изпито до капка.

27 март 2001 г., София

Пеперуден полет

Толкова неизречени думи,
натежали като мокър сняг.
А можеха с крила на пеперуди
лекичко да полетят.

Душата ми бяла
полетя над реката потъмняла,
натам, към другия бряг –
към теб и синевата засияла.

Мънички крила размахва
и напредва, но за миг
вятърът усилва се и спира
пеперуденият сетен вик...

август 2017, Банско

Румяна Данова. Магистър етнолог, завършила световна етнология и музеология в Белградския университет. Работи 34 години в Националния етнографски музей и институт на БАН. Изследва традиционни обичаи и ритуали, народна медицина и др. Член на СУБ. Издадена стихосбирка „Другата жена“ (2005). Рейки мастер, прави „писани“ яйца за Великден с традиционна восьчна техника по модели от Ихтиманско, Велинградско, Пазарджишко и др. Събира и прилага традиционни рецепти за лечение с хума и билки от 50-те години на XX в.

24. Колко са многобройни делата Ти,
Господи!

Всичко Си направил премъдро;
земята е пълна с Твои произведения

Псалом 103

Животът ми премина сред метали.
На външност грозни – сиви и ръждиви.
Не за това като момиче бях мечтала,
а за обстановка и обноски най-красиви.

***

О, как оплаквах си съдбата
и студентския си денонощен труд,
за който щях да зъзна във отплата
в заводски халета, в метален студ.
Но не само милостив Господ е,
но и в щедростите Си – Пре-благ.
Не остави моя труд безплоден,
а ми показва тайно онзи праг,
зад който има свят микроскопичен,
свят ювелирен, дивен и богат
на миниатюри, строг, но поетичен,
от Господа създаден, тоест свят.
И аз до днес в захлас го съзерцавам
и удивлявам се на пъстрите мънисти.
Вложените в тях закони изучавам
и изпълвам файлове и листи.
И от сърцето ми избликва към Отец
като светъл мед и дъхава смола
величание към Този Най-велик Творец
и още радост, благодарност и хвала!

Небето се облива в изгрев –
ярък като ягодов сироп.
Върха на миглите ми леко близва
и блясва в моя шлиф, компютър,
микроскоп.

Денят засипва ме със въпросителни.
Затяга ги в дислокационен сплит.
И как да ги превърнеш в удивителни
и сътвориш съвременен метален мит?

Мит нежен, като сиянието на полоний;
строен, като теория на относителността;
стремителен, като лъч фотони;
загадъчен, като зов от бъдността.

А вечерта воална, влиза тиха
и мъдра като басня на Езоп,
тя своите метални - жални щрихи
пръсва в моя стих, компютър, микроскоп.

Благославяй, душо моя, Господа!

(Румяна Лазарова. С вяра, надежда и любов. Акад. изд. „Проф. Марин Дринов“, С., 2011)

Проф. Румяна Лазарова, доктор по материалознание. Завършила Техническия университет – София. Работи в Института по металознание, съоръжения и технологии с Център по хидро- и аеродинамика „Акад. А. Балевски“ – БАН, София. Научни интереси най-вече в областта на структурообразуването в металните материали при различни обработки. Има над 100 публикации в специализирани научни списания и сборници, 12 от които с импакт фактор и импакт ранг. Преподавателска дейност е упражнявала в ТУ – София и ВТУ „Тодор Каблешков“, София. Сътрудничала е с учени от Франция, Белгия, Германия, Америка и Русия. Издала е 3 стихосбирки: „С вяра, надежда и любов“ (Акад. изд. „Проф. Марин Дринов“, София, 2011), „Всички пътеки на сърцето ми водят към Теб“ (изд. „Слово“, Велико Търново, 2017 и „Посветени на Бога“ (Православно изд. „Витезда“, Костенец, 2018). Нейни стихове са преведени на руски език.

Небето на твоите очи

Обичам изгревите в твоите очи
И залезите им в сълзи облени,
Да слушам тишината как звучи,
Сред думите тревожно разпилени.

Като тръстика нежна да се извисяваш,
На мислите ми полъхът да те полюшва,
Да идваш тихо и да се отдалечаваш,
Дланта ти в мойта да се сгущва.

Копнея устните ти да целувам,
Усмехнатите ъгълчета в края,
В душата ти безбрежна да отплувам,
Сърцето си без страх да ти призная.

Не искам да ми казваш „Сбогом“ –
Стига!
Камбанен звън в гърдите ми ечи,
В молитвен зов нагоре се издига,
Към ясното небе на твоите очи...

Среднощ

Аз още помня нощите, когато
Ме будеше – навън да те посрещам
И треската в он'ва горещо лято –
Да те прегръщам – още я усещам...

Как нежно се притискаха телата,
Как вятърът ни галеше с крила,
Как носехме се с теб във небесата –
Наистина ли с мене си била?...

Веч няма кой среднощем да ме буди,
Във празен дом без тебе се завръщам,

Навънка самотата ме прокуди,
Щом теб те няма, за да те прегръщам...

И пак се втурвам във нощта прозрачна,
Бездомни лампи тлеят в тъмнината,
А тя ме сграбчва във прегръдка мрачна,
Погълнала на миналото ни следата.

Как евтина изглежда болката ми тук,
Сега съм чужд, сега съм безучастен,
Ти всичко мое подари на друг,
Това ли искаше – да съм нещастен?...

Проф. д.пс.н. Сава Джонев. Професор по социална психология – СУ “Св. Кл. Охридски”.
Председател на Дружеството на психолозите в Република България. Компетенции: организационно
консултиране, изследователски методи в социалните науки. Научни интереси: физика, астрономия,
философия, история. Хоби: изкуство, спорт.

Спомени за бъдещето

Вий спомени, надеждата щадете !
Не стреляйте по тъжния ми зов!
Не вземайте от мене цветовете
и хляба сетен на една любов !

Очи прекрасни, прелестни очи,
прикрили болката на тежко бреме,
от вас човек не ще ме отдели,
но пък скръбта ще ми отнеме

и трепета и радостта стаена
в шума на улицата въвн
и любовта ми, възродена
от пролетния весел звън...

Наслада аз от вас омайна пих,
пленен завинаги от тази красота,
която трудно се размерва в стих,
защото трудно се намира по света !

Очи прекрасни, скъпи две очи !
Минава нашето, човешко време.
Смъртта проляла е безброй сълзи,
но не плачете вий за мене...

Светозар Дамянов. Завършил СУ „Климент Охридски“ – педагогика, история и психология. Следдипломна квалификация по социология. Над 30 години трудов стаж като психолог в ТВУ, БНА, МВР и затвор за рецидивисти. Научни интереси: протобългарския принос в създаването на най-древната световна цивилизация, развенчване на историческата митология, омаловажаваща значимостта на България за културното и технологично извисяване на протобългарската диаспора на Балканския полуостров и извън него с приложните аспекти на психологията и социологията в силови структури и криминални общности. Интереси извън науките, с които е професионално свързан, са насочени към здравословния и дълголетен живот на хората, оптимизиране на социалната среда в България. Автор на множество статии, миниатюри, фейлетони и карикатури. Има издадени 7 книги с исторически анализи, които са депонирани в Световния еврейски конгрес – САЩ, Израел, Германия и в много български библиотеки. Член на СУБ – Плевен.

***

Вкусът на бабината питка,
със аромат на есен и мащерка,
избитото масло и пресния каймак,
коровата милувка на ръцете ѝ,
всеопрощаващата ѝ усмивка
и слънчевото зайче във очите ѝ.
Усещане за дом, за род, за корен.
Какво ще завещаем на децата си,
за да ги топли в претъпканите,
безчовечни мегаполиси...

***

Заминали влакове, тъжни перони,
тръни в полето, вятърът гони.
Някои тръгват, други остават,
важно е тръгналите да не забравят,
че някой ги чака, че някой ги мисли
и във очите сълзите са чисти,
ръцете са топли, сърцето голямо,
домът е огнище и думичка „мамо“.
Домът е усещане, стряха, утеха,
където човек се прегръща с човека.
Наздраве за новата светла година
и пълни домове нека да има...

***

Вълшебникът стоеше на брега, рисуваше върху
пясъка и гледаше как вълните унищожават картините.
- Защо рисуваш картини върху пясъка вълшебнико – попита момичето?
- За да ги унищожат вълните – отвърна вълшебникът.
- Защо искаш вълните да ги унищожат – попита момичето?
- За да започна отново – каза вълшебникът.
- Какъв е смисъла – попита момичето?
- Да се научиш да рисуваш – каза вълшебникът – и със Смъртта е така.
- Какво е общото със Смъртта – попита момичето?
- Дава ти шанс да започнеш отново – каза вълшебникът.

Доц. д-р Сергей Илиев, д.м. Завършил медицина във ВМИ – Плевен. Придобива специалност по обща хирургия. Работил в СЗУ – с. Деков; в хирургично отделение в ОБ – Левски и като асистент в КПХБ във ВМИ – Плевен. Началник отделение по колопроктология и гнойно-септична хирургия в Клиника по коремно-висцерална хирургия – УМБАЛ Плевен. Европейска диплома по клинично хранене към ESPEN (2011). Сертифициран хирург на конзола с роботизираната система „Да Винчи“ (2014).

Интеграл на сърцето

Сърцето ми младо дали
за рая жадува,
когато красавица галя с наболи гърди,
които целувам?

Сърцето е късче месо.
Как друга да люби,
когато очите ѝ черни – защо ли? – изпивам
и нейната кожа омайно дъхти?

О, никога! Мое сърце,
кръвта ти пенлива
кипи
и тръпне в тоз миг блаженото тяло,
нега прелива.

А устни когато допра
в целувка гореща,
в последна целувка – сърцето ми спира да
бие –
и спомена среща.

Екстаз

На ръцете я носих – чудо!
Повдигаха ѝ се гърдите.
Трепкаше усмивка луда
На дъното на очите.

Грабнах властно и прегърнах
Дъхавото нейно тяло.
И за миг ме то опърли,
Като огън прекипяло.

Жар пламтеше ѝ лицето.
Пламък сякаш ме облази.
И през снагите ни слети
Кръвта бие на талази.

Хапех сочните ѝ устни,
Пиех соковете сладки
И горещи ръце спусках
Аз по слабините гладки.

Гърчеха ни се телата,
Като упоени с биле.
В страст се двамата тресяхме,
и бяхме, бяхме щастливи

(Превод от сърбски език: Райчо Русев Райсън)

(Сергие Димитриеви. Искри от миналото. Изд. Българска книжница, София, 2012)

Д-р Сергие Димитриеви (1912 – 1987). Завършил Юридическия факултет в Белград. Защитава в Белград докторска дисертация „Чуждестранният капитал в икономиката на бивша Югославия“. Активен участник в нелегалното революционно движение от 1931 г. От октомври 1939 г. до април 1945 г. е в концентрационни лагери във Франция и Германия. Изтъкнат сърбски интелектуалец с многостранни научни интереси, даровит учен със значим принос в различни научни области: средновековна сърбска нумизматика, история на икономиката на Сърбия и Югославия, история на сърбското и югославско работническо движение, историята на Лесковац и Южна Сърбия. Събирал и публикувал народни песни и лексикографски материали от района на Лесковац. Работил е по издаването на събраните съчинения на редица видни сърбски писатели, автор е на много статии в „Югославска енциклопедия“.

Моето име е

Страхувам ли се да остана
сама със себе си?
И да изключа светлината
под тавана на съзнанието?
Очаквам дракони във мрака –
най-малко дракони.
И факт е,
че избягвам всички опити
за размисъл –
от тези
без наблюдение отвън
без сцена,
прегръдка
или ръкопляскане.

Огледалата скрийте.
И пуснете музика.
Кажете нещо
оригинално,
неочаквано,
създайте съдържание...

Активно.
Не пречи да ви слушам
и да споря...
Или пък да се съгласявам.
Ала да слушам себе си,
не бива.
Защото ще съм тиха
прекалено.

Страхувам се дори от името си
което съм забравила
след твърде много нарицателни
и роли.
А можех –
преди хиляди години –
с името си само
да побеждавам демони и хали.
(ужасно уморително
и патетично).

Срещата

Тя ме намери
(поезията).
На снега, под луната:
искрящо самотна
и толкова кръгла,
както само във зимната
нощ
е кристално
възможно
да бъдеш...

И какво от това?
Тя ме намери там,
едновременно с вятъра,
с лаят на кучето
чакащо –
на пътека без хора
сред тайнствени сенки
на сребърни клони
без гарвани.

Намери ме,

между всички условности
и очертания,
в средния делник.

Не заплаках
и не я заговорих:
с нея се знаем отдавна.

Има срещи, в които
е най-добре,
да мълчиш.

Доц. д-р арх. Стела Борисова Ташева. Работи в ИИИЗк – БАН. Преподавател в ЛТУ. Научни интереси: архитектура, архитектурна графика, семиотика, дизайн, комуникации. Автор на книгата „Проблеми и тенденции в архитектурната графика на България през XX век“, ИИИЗк – БАН, София, 2014. Хоби: поезия, карате, фантастика; Автор на стихосбирка “Ретуш за предаване в срок” (2009) в електронно издание: http://liternet.bg/publish23/st_tasheva/retush/index.html

Свободен

Можеш ли на другите да кажеш
това, което те не искат и да чуят?
Можеш ли спокойно да откажеш,
когато правят опити да те принудят
да свършиш нещо не по своя воля?
Да хванеш пътя, който ще е труден,
но който е единствено достоен.
Разбираш ли, че всичко, с теб което става,
не поради чужда нечия вина те сполетява,
а собствените ти постъпки отразява.
Сърцето слушаш ли, когато те изправя,
срещу законите на логиката здрава
а всички други те разубеждават?
Ако е да, свободен си тогава!

Изясняването

Отивай винаги на изясняване,
каквито и последствия да се получат.
Взрив късен крие всяко премълчаване.
това би трябвало да си научил.

Въпросът да поставиш не отлагай,
намирай сила болката си да изплачеш.
Нетрайни връзки да спасиш не се налага,
не е такава твоята задача.

Не чакай по-благоприятно време,
възпиран от различни страхове.

Ако очите си затвориш за проблема,
той сила разрушителна ще събере.

С компромиси не можеш да запазиш
това, което вече се разпада.
Не е разумно съвестта си си погазиш
за някаква съмнителна награда.

Така че, винаги се изяснявай
и път към ползотворен диалог търси.
Не срещнеш ли разбиране, тогава
потъващия кораб напусни.

Д-р Стефан Станимиров. Завършил медицина в Медицинския университет – Плевен. Има специалност вътрешни болести, пулмология и фтизиатрия, бронхология. Бронхолог и преподавател по пулмология на български и чуждестранни студенти в Клиниката по белодробни болести към МУ – Плевен. Бил е на обучение по обща медицина в Университета в Манчестър, Англия. Участвал във въвеждането на общата медицина в Плевен и обучението на първите джипита. С литература се занимава още от детска възраст най-вече за удоволствие. Творчеството му е начин на съществуване и се занимава с най-различни неща, като определено предпочита радостта пред изявата. От няколко години най-сериозно се занимава с фотография.

Ежедневие

Живея в багри, стих и звукове.
Богата с шепичка стотинки.
С капчуци пролетно бълбукам.
През зимата валя снежинкова.
Със Обич топла ми е дрехата.
Спотайвам тайна – да дарявам
каквото имам – Мир, Утеха...
Щастлива съм едва тогава.
Излизам сутринта по тъмно.
А вечер крия си съкровища –
усмивки на деца, разсъмване,
зелени думи на кръстовища.
Кафе не пия, само мляко.
С усмивките си се завивам.
Тъй благодарна съм на малко.
Пъстрей в ежедневност сива.
Забравям лоши дни и погледи.
Обичам светлината дневна.
Мечтите меден сън ми водят.
До следващото ежедневие.

Нежни снегове

Не спирай, потърси ме – в снеговете,
които в капки Нежност във валят,
във изгреви, които вечер светят
и правят от усмивката ми свят!
В пътеките невидими от време,
в ливадата с въздишка на пчела...
Любима Нежност чакам да ме вземе
и с две целувки правя ѝ крила.
А ти не спирай, с нежност продължавай
да търсиш и да викаш точно мен!
Наблизо съм – във снежната държава,
валяща през нощта любовен ден.
Изчезвам, после пак се появявам.
Приличам на светулковия пулс.
Вдъхни снега! Ще видиш как тогава,
че всъщност съм в най-сладостния вкус,
на нощите от мисли необятни,
във ласките със мекост на перце.
Видя ли ме? Валя без път обратен –
в прегръдките на твоето сърце.

На чисто

Понякога затиснат си от тежести.
И нещо угнетяващо боли.
Денят ти се протяга – сив и мрежест
и често те обстрелват със стрели.
От сто места се стичат да препънат
най-бистрите ти стъпки към възход.
Душата ти се премята се разпъвана.
Въздиша, стене краткият живот.

Твориш си от трохички малки радости,
но някой ти завижда за това.
Засилва жарка болка в силни градуси.
Краде усмивки, щастие, слова...
Но ти със длан от Вяра се здрависвай!
Виж, как топиш измами и лъжи!
В поток от топли сълзи, окъпи се!
Стани и пак на чисто продължи!

Стефания Цанкова. Завършила българска филология и история във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Специализирала библиотекознание и библиография. Преподавател по български език, литература и история. Ръководи школа по творческо писане „Дарба“. Автор на 20 книги с поезия и приказна проза. Лауреат на национални и международни литературни конкурси. Отличие от Американския биографичен институт (АВІ) със седалище Северна Каролина за приказното ѝ творчество, посветено на чистотата на природата (2014). Доктор хонорис кауза на Македонския институт по гелогия и екология „ИГАПЕ“ – Скопие за литературни заслуги в екологичното възпитание на подрастващите (2009). Награда от Съюза на арменските културно-просветни организации „Ереван“ за литературния ѝ принос във взаимното опознаване на българи и арменци и за укрепване на дружбата и приятелството между двата братски народа.

Обич

В душата ми звучи музика,
душата ми от обич прелива.
Погледни ме, погледни и не питай.
Остави тази музика странна
да звучи в тишината,
да ни свързва в невидим оркестър,
да оплита със свилени нишки сърцата ни.
Като Зорницата ясна в сребристото утро,
като Вечерница в здрача,
да блести, да трепти любовта ни,
която само двамата чуваме.

В морето

Нямам вече сили,
отпускам веслата.
Нека попътният вятър
да гони моята ладия лека
далече, далече в морето.
И нека за миг
морската шир се разтвори
и я погълне. О, нека!
И аз ще изчезна,
ще се слея с морската бездна.
Ще бягам с вълните,
ще гоня чайките волни,
ще бъда, ще бъда свободна.

Зимна приказка

Бели, пухкави снежинки
бързат към земята.
В вихрен танец ги понася
северният вятър.
Те се гонят във простора
и накрая леко,
като бели пеперуди,
кацат по полето.
А земята, виж я, цяла
вред е побеляла.
И в притихналите ниви
в мека тпола пазва
чудни сънища сънуват
семена кълнили.
Те не знаят, че накрая
в клас ще натежеят,
ще ги скършат на снопове
щом като узреят.
Вие, литнали надежди,
блянове щастливи,
ще разцъфнете ли нявга
в моята градина?

Доц. д-р Стефка (Стефа) Белчева, д.м. (1929 – 1992). Дългогодишен преподавател и изследовател към Катедрата по физиология в Медицинската академия, София (1957 – 1990). Научни интереси в областта на неврофизиологията: регулация на движенията и сензорната физиология, където са основните ѝ приноси. Тя е един от създателите на неврофизиологичната лаборатория към катедрата и един от основоположниците на електрофизиологичните изследвания на зрителната система в България. Въвела модерни експериментални методи, получили международно признание. Автор е на няколко учебника по физиология и на редица статии в реномирани списания. Хоби: цигулка, пеене (била е солистка на Академичния хор), рисуване, поезия.

Селения земни и небесни

Дърветата разцъфват тази нощ
така е тук, така е.
А там цъфтят, не прецъфтяват никога –
така е там, така е.

Умират хората убити от труда –
така е тук, така е.
Работят, пеят и летят –
така е там, така е.

Жесток живот, изгубен път –
така е тук, така е.
Висок върхът, висок духът –
така е там, така е.

(„Цъфтяща нощ/ Blooming night“, Изд. Ателие Аб, София, 2011)

Песъчинката

Застана снощи дума помежду ни –
една такава – малка песъчинка.
Но после ти насипа още думи.
И после аз насипах още думи.

На утрото, когато се събудих,
посреда помежду нас
пустиня се разстилаше.

(„Цъфтяща нощ/ Blooming night“, Изд.
Ателие Аб, София, 2011)

Сред ливадите

Майка ми е тръгнала
по пътя през ливадите.
Тревите са се люшнали до хоризонта -
божествени, тържествени, ухаещи,
естествени...
на мама се покланят.

(„Вятърът пресича долината“, Фонд.
„Атанас Сейков“, 2009)

Стоянка Боянова. Завършила физика в ПУ „Паисий Хилендарски“. Главен експерт в Българския институт по метрология в София. Работила в областта на средства за измерване – твърдост на металите, температурни измервания и количество топлина. Разработвала и одитирала системи за управление на качеството. Член на Съюза на метролозите в България. Издала е 11 книги: 9 със стихове, един роман и един сборник с разкази. Съавтор на сборници с поезия, разкази и хайку. Има преводи на японски, английски, полски, сръбски, немски, френски и арменски. За творчеството ѝ са публикувани над четиридесет рецензии. Редактор на книги с разкази, романи, речници и стихове. В Европейския топ сто на най- креативните хайку автори за 2018 г. Член на Съюза на българските писатели, Българския хайку съюз, Американската хайку фондация, Британското хайку и танка общество, Световната хайку асоциация.

Песенно послание

От синевата на очите си те поздравявам
с хармонията в слънчевия кръговрат
и с уважение ти подарявам
късчета словесен благодат!

Не беше приказка случайна:
„Проява на гласа“ или на същността.
Всеки си отнесе своята тайна,
която ще обгрижва във вечността.

Учители на себе си да бъдем,
дори когато истината ни гори.
Така се учим, а се лъжем,
че от разминаванията не ни боли.

Музика в косите ми палува,
глас небесен във душата ми ехти,
а сърцето тихичко лудува,
смехът ми в залата трепти.

Една е сцената в душата,
но там не ръкопляска със захлас.
Тя е изпитанието на съдбата
за всички и за всекиго от нас.

Със звук, със багри или слово
дарил ни е Създателят завчас,
но иска да ги споделим отново
с научените си уроци между нас.

И първият от тях: Не бягай
от себе си, от другите, от зрелостта!
На Космоса във себе си се доверявай –
това е истинската ни съдба!

2006 – след семинар за пеене

Д-р Таня Желязкова-Тея. Специалности от висшето образование – философия, български език, реторика. Доктор по теория на познанието. Допълнителна квалификация „икономист-мениджър“ – връзки с обществеността. Има професионален опит на ръководни позиции в държавния, частния и неправителствения сектори. Учредител и председател на Настоятелството на Фондация „Институт за информални иновации“ (www.iii-bg.org). Член на Съюза на учените в България, Съюза на българските журналисти и Музикаутор. Научен редактор и автор на научни, методически и публицистични произведения. Научни интереси: разбиране и информално образование. Работи по втори докторат за информалното образование като част от социалната педагогика. Увлеча се по креативно мислене, творческо писане, танци и туризъм.

Цел

Не бива така
да се живее:
да се усмихваш,
щом носи полза.
Ако пък някой
ти се засмее –
като картечница
да щрака мозъка.

Богатството
да е мишената,
надупчена от попадения,
добрият стрелец
качен на сцената
да ти налага
правилно мнение.

Следвай парите
дори и бос
и някой ден
добре ще живееш...
Не дай си боже
да срещнеш Христос,
от твойта целувка
Юда ще онемее!

Признание № 3

Когато се прегръщаме, останали без дъх
и всичко в нас е светнало, и чисто като в храм,
усещам твоя пулс, а ти усещаш моя,
не знам къде започваш, и аз къде завършвам,
и колко ми е хубаво не мога да ти кажа,
защото нямам сили, дори да проговоря.

Не искам да те пусна, защото ме е страх:
това да не е сън и аз да се събудя!

(„Малко закъснял“, изд. „АБ – ателие“, София, XII 2017)

Избор

Искам сам да изтегля късмета си
без да ме мамят.
Ако трябва – нека животът ми спре
като влак
който е празен.

Ще натикам в пещта своите болни
мераци,
ще потегля нататък
дето няма
ни хора,
ни път,
нито знаци.

Нека пясък в устата ми хруска,
но нека
съм уверен че това е моята
лично избрана пътека.

Доц. д-р инж. Тодор Георгиев. Завършил специалността „Пътно и гражданско строителство“ във ВСУ „Л. Каравелов“, където е преподавател. Научни интереси в областта на строителните конструкции. Издадени 2 стихосбирки.

Лятна нощ

Затихва глъчката навън,
и леко пак се спуска мрак.
Клепачи спускате и сън,
понася ви нагоре пак.

Нагоре в чудни небеса,
където сънищата оживяват
и най-различни чудеса,
за миг пред вас се появяват.

Безброй звезди отгоре греят
и прилепи в нощта се реят
Там нейде славей сладко пее.
Ветрецът клоните люлее.

Затихнало е всичко живо
омаяно като с магия –
спокойно, нежно и красиво.
Блажен съм аз да я разкрия.

Зора от изток се задава
и сенките отстъпват пак.
И леко, леко се стопява
тоз черен лепкав мрак.

Искрящи слънчеви лъчи
прорязват синьото небе.
Разтъркай сънени очи.
Пред красотата замълчи.

Инж. Христо Кондов. Доктор по материалознание и технология на машиностроителните материали. Работи в Центъра по заваряване в Института по металознание, съоръжения и технологии с център по хидро- и аеродинамика към БАН.

Защо?

Защо изпълни моята душа
с любов до всеки тъмен ъгъл,
защо ме увери, че не греша,
че в нашата любов не съм се лъгал?

Щом днес ядосана рушиш,
раздърпваш и разкъсваш всичко
парчета от душата ми ломиш,
оставяш ме да крета сам самичък?

Защо дари ме с две крила
и аз понесъл се в простора
зовях те без да спра: „Ела!“
летях и пеех без умора?

Щом днес, от висини небесни
остави ме надолу със главата
да падам глупав и потресен
в дълбока пропаст под земята?

Защо накара ме да мисля,
че в час със тебе вечността събирам,
че в погледа ти съм орисан
безкрайна сладост да намирам?

Щом днес животът жалък свит е
в най-тъмната килия на света
и чакам безнадеждно дните
да свършат в жалка самота?

Доц. д-р Христо Христов. Един от първите възпитаници на Медицинския университет – Пловдив, където е ръководител на Катедрата по физиология (1998 – 2006). Доцент по физиология в МУ – Плевен. Научни интереси: ергономия и физиология на труда. Има 4 признати изобретения на хранителни продукти за рационално, лечебно и специално хранене. Литературните му интереси датират отдавна. Стиховете в първата стихосбирка *Сам в дъжда* (2008) отразяват богатия емоционален свят на твореца, силни и въздействащи житейските прозрения. Намира творческото си амплуа в мисията да спасява ценности и светли мигове от битието.

Очи....

Отвори очи и ме погледни...
С очи дълбоки и разтапящи.
С очи всепроникващи и разбиращи.
С очи, които молят и говорят.
Очи, които обичат...
Очи, с които мога да се слея...
Очи, които през огън и жупел ще минат
и ще останат искрени и верни; които
не се затварят и не се страхуват в бури и премеждия.
Очи, които търсят и виждат само мен – две очи,
в чийто свят живея...

Всеки от нас...

Път намираш, по път вървиш...
Търсиш, губиш, намираш...
Любиш, мразиш, презираш...
Приятели губиш, врагове печелиш.
Радост, плач и смях; вяра, срам и прах....
Бягаш, спираш, вървиш; надежда, самота и мрак....
Борба и вик; крясък, писък и жал...
Окови си слагаш, окови разкъсваш; мъка изпитваш
и болка не знаеш...
Роден да се лута, в път незнаен, той, човекът, понякога
себе си губи в неописуем пламък....

Д-р Цветелина Хаджиева. Хоноруван преподавател по клинична психология в катедра „Психология“ към ЮЗУ „Неофит Рилски“, Благоевград, където е защитила дисертация по възрастова и педагогическа психология. Има частна практика като психолог – консултант, работещ с хора, страдащи от хранителни разстройства. Силно мотивиран и ентузиазизиран бегач на дълги разстояния. Живо се интересува от храната и спорта от научен ъгъл, формиране навиците за здравословен начин на живот и необходимите предпоставки да се случи това. Говори, преподава и пише за храна, търси нови вкусове на различни кътчета из Земята, анализира и изучава храната, обича малките удоволствия, които идват от нестандартните съчетания на вкусове. Твърдо вярва, че всичко започва и свършва с храната. Занимава се още с приложно изкуство, прави натурална козметика и сапуни, създател е на блога www.jivatahrana.com за здравословно хранене, има рубрика за здравословен начин на живот в един от регионалните вестници, обича колоезденето и планинския туризъм.

РАЗМИСЛИ

Свобода

Всички търсят свобода.

А къде е тя?

Викат, плачат

Свобода

Свобода

Свобода

Като бумеранг се връща със въпроса тя:

„Какво е свобода?“

Свобода е Тя!

А коя е Тя?

Тя е отговорността.

Отговорът на човек от съвременността:

„Но ние не искаме отговорността, а свобода!“

ДА!

ДА!

ДА!

Вероника Преждарова. Докторант (Политически науки и регионоведение) в Российская академия народного хозяйства и государственной службы при Президенте Российской Федерации (РАНХиГС), гр. Москва, Русия. Научни интереси: съвременна политическа икономика, съвременно изкуство, технологии и квантова физика. Председател на „Съвет на българските докторанти в Русия“ (СБАР). Основател и бивш председател на неправителствена организация с обществена цел „Клуб на креативния политикономист“. Член в неправителствена организация „Асоциация на културните мениджъри в България“. Участвала в арт фестивали (с филми, пърформанси, хепънинги). Интереси извън науката: куклен театър, кино, драматичен театър, пантомима, пърформанс, хепънинг, инсталации.

Нарисувай ми картина

Нарисувай ми картина –
огнено сърце – камина,
с изворни води – фонтани,
с цветни капки разиграни...

Огънят искри да ръси,
а водата в струи къси,
плисната да го гаси –
любовта ни да спаси...

Живите искри с години
да събудят спомен с име –
оцелял от вятър мощен,
с обич да ме топли още...

*Нарисувай ми картина –
огнена, неповторима!*

Взривът в душите

На моите приятели в Челопечене!

Денят от взривове се сепна,
преди да дръпне слънцето нагоре –
отровен облак мантията метна
и раните в душите ни отвори.

Пространството във хаус се замята,
тревога влезе в къщи ослепели...
Бездушни маски с жест на суетата,
жонглираха с надежди избледнели.

Преглъщаха страха си оцелели,
безпомощни стопани – разгневени
и на гърлата сухи са им спрели,
отломките от ужас – не взривени...

*Вещае пак несигурност в земите,
ако взрива обхване и душите!*

03.07.2008.

Проф. д.п.н. Виолета Борисова. Завършила педагогика и българска филология. Професор по възрастова психология и социализация и ресоциализация във ФНПП – СУ „Св. Климент Охридски“ (1984 – 2012). Научни интереси: психология и педагогика; социално-психологическа помощ и консултиране на деца и възрастни; отклонения в поведението на малолетни и непълнолетни с оценка на деформации в развитието и социална работа с деца в риск. До пенсионирането си и след това като хоноруван преподавател използва творчески поетичните и приказни форми в преподавателската дейност като емоционални стимули за мотивация при учене. Участва в повишаване нивото на педагогическите компетенции на учители и педагогически специалисти. Член на секция „Педагогика и психология“ към СУБ и на Световната организация за предучилищно образование (ОМЕП), на която е била секретар до февруари 2017 г. Извън научните си разработки – учебници, статии, студии и учебни помагала, има публикувани 10 стихосбирки.

Теория на турбулентността

Големият вихър завърта по-малки,
които със кинетична енергия храни.
А малките раждат нататък по-малки
които изчезват дифузно-вискозно.

Тъй регулярния смутен поток разсейва
Енергията си кинетична турбулентно
чрез хаотични колебания на микро-вихри
чак до случайната игра на молекули.

Ала във хаоса на турбулентността,
във вихъра на „dolce vita“
остава истина една –
„in vino“ винаги „veritas“.

Доц. д-р Владимир Савов. Доктор по „Динамика, балистика и управление на полет на летателните апарати“. Завършил ПМГ „Нанчо Попович“ в гр. Шумен, ВНВВУ „Г. Бенковски“ в Долна Митрополия и ВВИА „Н. Е. Жуковски“ в Москва, Русия. Работи във факултет „Авиационен“ на НВУ „В. Левски“, Долна Митрополия. Интереси: авиация, изобретателство, умерен спорт в рамките на закона, четене на книги, поезия.

Предрожденно

Не ме е страх от тебе, време!
От дните със забързания бяг
не ме е страх!
Напразно ме товариш ти
с тежко бреме...
Да, в косите е попаднал
вече сняг...
По кожата – петна –
кафяви, светлосини...
Горчиви гънки, край устните,
гнездо са свили...
Но що е съвършенство,
вечна младост?!
Та ние сме прекрасни само,
за тез, които ни даряват
с радост.
И с любов вървят
до морното ни рамо...
Едно те моля, мое време,
имай малко милост
ти към мене!
Остави ме да обичам
до последен дъх!
Дорде сецам допира
на две ръце,
кат свеж планински лъх...
Дорде виждам две очи
в тъмата на нощта
как светят и ми дават те
слънце, светлина...

Гл. ас. д-р инж. Владка Бакърджиева-Андреева. Завършила ВХТИ – София, специалност „Химия и технология на полупроводниковите материали“. Работила в Централна лаборатория по слънчева енергия и нови енергийни източници към БАН (до 2011 г.) Научни интереси: химия и технология на фотоелементи; химично отлагане на тънкослойни материали. Хоби: поезия, море, пътешествия.

Буонароти

*О, Боже, младостта зелена ще ли
почувства как при стъпките последни
са други – мисли, вкус, любов и слава?*

Микеланджело Буонароти

Все по-горчиви загубите стават,
а спомените хапят като звяр;
притоплят дните уж, ала не сгриват
и те смалява земния товар.
Вкусът различен е, дори на хляба.
Засищаш все по-лесно всеки глад.
Десницата отпада вече слаба
и там, от ъгъла появява хлад.
А плановете – някога безкрайни,
едва докосват утрешния ден.
И сам на себе си омръзваш – тайно
разбираш в миг на размисъл смутен.
И чувствата сега са други вече –
в сърцето прегоряла е страстта,
а славата, която тъй блазнеше,
изглежда днес хлапашка суета.
Стрелките все по-бързо се сближават –
отсичат с гилотина час след час,
а сенките край тебе се сгъстват,
протегнали ръцете си без глас.
Край пътищата вече заскрежава
и сън е само оня летен зной;
отгоре свода бавно притъмнява
и обещава залезът покой.
А все по-трудни стъпките ти стават –
с олово натежава всеки крак.
Ала да ваеш още продължаваш;
дордето от Небето дойде знак...

Вкус на сол

*Ти истински не можеш да се радваш на
света, ако соленото море не бие в
твоите жили...*

Томас Треъм (17 в.)

*Но, ако солта изгуби сила, с какво ще се
направи солена? Тя вече за нищо не
струва...*

Мат., 5:13

Ако не те разбужда вик на гларус,
забил във диска слънчев клон червен;
ако едно море не бие с ярост
в сърцето ти със пулса си солен;
ако не те примамват каравели
и сам – захвърлил всичко – вдигаш флаг,
а мислите ти – албатроси смели,
не литват в здрача към незнаен бряг;
ако не виждаш как стада делфини
без лоции те водят в тъмен час,
когато в пристъп на униние
надеждата е разлюлян компас;
ако в миражите корсар с превръзка
на мостика не ти налива ром,
а после с боен вик и кука дръзка
на абордаж не вземаш галеон;
ако не чуваш песен на сирени,
които в мрака дебнат всеки мъж;
ако драпериите звездни разлюлени
не ти открият Вечността веднъж;
ако веднъж по лунната пътечка
не тръгнеш бос към някоя мечта –
ти истински не си живял, Човече
и в теб загубила е вкус солта!...

Доц. д-р Добрин Паскалев, д.м. Завършил МУ – Варна. Ръководител на Учебно-научен сектор по нефрология, хемодиализа и токсикология в Университетската болница „Св. Марина“, Варна (2004 – 2015). Преподавател по вътрешни болести в Медицинския колеж към МУ – Варна. Професионални интереси: нефрология, история на медицината. Член на БЛС, СУБ – клон Варна, Българско нефрологично дружество, Дунавска асоциация по нефрология, Българска аферезна асоциация, Дружество по история на медицината Варна, Българско дружество по белодробни болести. Пише и превежда поезия. Автор на пет стихосбирки. Интереси извън науката: литература, история, философия.

Живот

Безцелно да поскиташ из града.
Безцелно да побъбриш с някой близък.
Да минеш и отминеш под дъжда
с душа развързана и мокра риза.

Безцелно да зарадваш някой нищ.
Безцелно да поплачеш за нещата.
Безцелно някой стих да съчиниш.
Безцелно да позяпаш небесата.

През теб спокойно да текат реки,
глухарчета и птици да се стрелкат.
През теб да се открива смисъл скрит
и да потъва в облаците бели.

През теб да грее ясен хоризонт,
дървета да растат, звезди да падат.
През теб да отшумява всеки стон
на този свят раним и безпощаден.

През теб да зреят грижи и мечти,
да разцъфтяват и да отцъфтяват.
Да се разсипваш и самият ти
на прах, на тишина и на забрава.

Безцелно да си тръгнеш от плътта,
като че просто бил си ѝ на гости.
Безцелно да политнеш в пропастта,
която някои наричат Космос.

Д-р Елена Алекова. Завършила Литературния институт „А. М. Горки“ в Москва, където е защитила докторска дисертация. Работила като редактор, отговорен редактор и главен редактор на редица вестници и издателства, както и като главен експерт в Министерството на културата. В момента работи в Националния литературен музей. Носител е на множество национални и международни литературни награди. Издала е 12 стихосбирки, на роман в стихове в две части, на сборници с литературна критика, с проза, с публицистика, на книга за Николай Хайтов и на томче със стихове в проза. Нейни творби са преведени на руски, чешки, словашки, хърватски, сръбски, гръцки и др. езици. Има издадени две книги със стихове и пътеписи в превод руски: „Сотворение ангела“ (Санкт-Петербург, 2014) и „Последний снег“ (Тюмен, 2016). Превежда от руски и беларуски.

По-силни сме...

По-силни сме, отколкото си мислим.
От болката успяваме да се изчистим,
да може и животът ни да продължи,
да има в него още много светли дни.

По-твърди сме, отколкото се подозираме.
Самите ние земния си път избираме,
макар и с лугането да сме прекалили,
накрая своята истина сме преоткрили.

По-смели сме, отколкото изглеждаме
и пред заплахите глави не свеждаме,
а смелостта и самочувствие ни дава,
успява даже гордостта да съхранява.

По-умни сме, отколкото допускаме
и дребните детайли не изпускаме,
но страдаме, ако ни превъзхождат,
тогава тъжни мисли ни спохождат.

По-мъдри сме, отколкото се оценяваме,
щом ние с мъдрите решения успяваме
на близките си хора радост да дарим
и щастието със обичта им да сравним.

15.09.2018 г.

Влюбването

Влюбването ни зависи ли от възрастта?
Много често всичко почва някак на шега,
после вихрено понесени сме от страстта
и около нас изцяло се е завъртял света.

Влюбваме се още в детската градина.
Правим планове за утре и за догодина.
Че сме влюбени ний явно не показваме,
но пред своите любимци се доказваме.

Като ученици влюбени сме задължително.
Често – силно, рядко – продължително.
Умовете ни изцяло с бъдещето са заети
и увлечени сме от учебните предмети.

После в трескавата бурна младост
влюбването има своя лична сладост
и ни тласка към решения съдбовни,
за които само ние сме виновни.

А щом дойде възрастта на зрелостта,
влюбването е като хазартната игра
и печелим мигове зашеметяващи,
но за жалост, бързо отминаващи.

Без значение е възрастта за любовта.
Без значение е тя шега ли е или игра.
Важното е щастие на хората да носи.
Без значение са другите въпроси.

20.12.2018 г.

Доц. д-р Елена Кашчиева е завършила Физика на полупроводниците във Физическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. До 2011 г. е била преподавател и отговорник на Лаборатория по електронна микроскопия към Химикотехнологичен и металургичен университет, София, а от 2000 г. до 2009 г. – ръководител на катедра „Физика“. В момента е пенсионер. Научните ѝ интереси са в областта на Микроструктурата на материалите. Член е на Съюза на физиците в България. Има отпечатани 5 стихосбирки: *Проза в рими* (2012 и 2017), *Мисли в рими* (2013 и 2018), *Първи откровения* (2014), *Втори откровения* (2015) и *Трети откровения* (2018). Извън науката и поезията, има интерес към вътрешен дизайн и мода.

Моление

Господи, прости ми гордостта –
на подлия не връщах със смирение.
Жарава глуха тлееше в нощта:
в гърдите – скръб, в сърце – ожесточение.

Не ме наказвай ти за любовта –
онази вечната, несътворената:
Девети кръг на ада и смъртта –
разпятие велико на Вселената...

Прости ми, моля те, и този грях –
да вдигам питащ взор във небесата ти.
Прости ми за това, че не възпрях
все онзи полет на криле в душата си.

Дай светла вис на моя стих!
Простор ѝ дай на мойта песен –
да зазвъни и затрепти...
Защото тъжно е: навън е есен...

И въздай ми, моля те, – с любов!
С най-нужната съдба ме накажи:
с прошка в сърцето и човешки зов
към чужд и свои ти ме... обдари!

(Стихосбирка „Светлик на душата“)

Зов към поета

Позови ме в неznайни земи,
където душата ще свети.
Да опияняват млади треви –
с тръпчивия сок, мой Поете!

Отведи ме към приказен бряг.
Месечина стаява дихание
над смълчани води – в своя бяг –
с бледооловно сияние...

И ще мълчим, омагьосани...
Вечерта бавно припада.
Сърцето, с негa жигосано,
пие среднощна прохлада.

Да достигнем заветния бряг
на покой и няма слияние –
подслонени под вечния стяг
на светло-горчиво познание...

Ще останем в тия владения
и когато луната засвети –
в плен на отвъдни селения...
Да заминем натам, мой Поете!

Д-р Иванка Денева. Завършила българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Литературен критик, писател, драматург. За защитен дисертационен труд ѝ е присъдена научната степен „доктор“. Творческите ѝ интереси са в сферата на театралната и литературната критика, както и на романа и разказа. Автор е на рецензии, научни доклади и изследванията за: театъра на прехода и за ролята на литературното развитие в образованието; повест, 2 романа, поетична антология, сборник с новели и разкази, пиеси, публицистика и електронна книга. Удостоена е с почетната награда на СБП „За принос в българската литература“. Нейни творби са публикувани в чуждестранни сборници и антологии. Член на СУБ, на Съюза на българските писатели – София, и на Международното движение „Поети на света“ (Чили).

Надежда

В светлик неистов тъмата на небето чезне.
Нейде далече припламват отронени блици...
Като от кладенец, повей хладен гледеца пробожда.
Окъснял тътен прелита сред лай и глад внезапен,
обръща се в съня си съдбата и на тласъци кръвта
пълзи ведно със заклинания потъващи в безкрая.
Вятърът довял е звънтеж от болка, за да кълни
тръпката на блещукаща надежда...

Апокалипсис

Все тъй Вселената в мен пулсира,
когато изтощен в делника крача,
смяни от мелницата за мечти по
моминството на снежните кокичета.
И започва да белее скреж върху смеха,
и започвам да не чувам вятъра на любовта.
Само бетонът на ставите пропуква
изморен от болките на времето...

Съдба

Вали белота – белосва вледенените полета.
И все едно дали връхлита ни самота
или смях оглася сърцата изтерзани.
След взривът от човешки грехове
аз не зная къде си ти, къде съм аз!
На душите към безкрайните селения
отиваме поругани с нашите разпятия,
смалени под товара на несбъднати мечти

Проф. д.п.н. Йордан Калайков. Преподавател в НСА „В. Левски“, писател и художник. Публикувал е 70 монографии и книги в областта на образованието, артпрактиката, спортната индустрия. Автор е на 17 книги с проза, поезия и есеистика, както и на студии с литературна критика. Негови разкази и есета са печатани в централния литературен печат и в електронните издания „Литературен свят“ и „Литературен клуб“. Публикуван е в електронното списание за художествена литература „Muse Apprentice Guild“. В Сан Диего, Калифорния. В Liternet.bg са издадени електронна книга с проза и разкази, а в артзоната – картини от експозиции в престижни галерии. Превеждан е на английски, руски, френски, китайски език. Включен е в антологията „Български поети“ (изд. „Захари Стоянов“, 2003). Член на СУБ и на Сдружението на български писатели.

Лоренцови трансформации

Живея в Лоренцови трансформации на любовта.
Защото докосвам те час, а сякаш току-що влизам.
И най-дългата целувка е само ефимерно намигване.
Дори и след хиляди, все едно е само първата.
Моментите с теб са магически,
и искам да се облея със тях.
Насълзявам се, когато говоря за теб.
Насълзявам се, когато говоря със теб.
Изпълнен съм с радост, мислейки за теб.
Понякога преминавам хоризонта на събитията
и загубвам спомен коя си ти.
Но аз се влюбвам всеки ден отново и наново.
Във твоето движение по улицата.
Твоите усмивки и профилни намигвания.
Ще пътуваме заедно със влак към нашето място.
А там е валиял дъжд и балканът в ниското е осеян с мъгли.
Над тях тъмнозелени клончета
и миризма на горска влажна почва.
Остани с мен!
Подари ми един откраднат миг!
Каж ми „Моля те, ела тук, само за да те целуна“.
Обичам пролетта,
когато слънчевите лъчи са косите ти,
чистото небе – очите ти,
а новото начало на Земята... тялото ти!
Какво сме ние, ако не подскачаме
в безпределните поля на детството?!
От пшеница или ръж? Без значение!
Защото залезът ги прави и двете
от жълтеникави... златни.
Ще отидем там!
Ние вече сме там!
Ще изстреляме ракета към Слънцето!
А тя ще оформи нашата златна траектория.
Ще лежим облени от светлина.
А светлината искри от нас.
Сякаш живеем за да се радваме на нея.
И нищо друго не ни е нужно.
Лоренцови трансформации на любовта.

(Калин Василиев. От Изгрев до Нож – животът на една любов. 2019)

Калин Василев. Доктор по генно-инженерство, Carnegie Mellon University. Специализация в Cambridge University, UK. Основател и председател на организация ТърновоRUNS. Научни интереси: междуклетъчен контакт, иновативни биосензорни технологии, синаптичен контакт. Издадена стихосбирка: „От Изгрев до Нож – животът на една любов“ (2019). Интереси извън науката: движение, природа, планинско бягане, мотивация, астрономия, хубава музика.

Песимистично

Премина бързо младостта.
Да, това е миг от вечността.
Работихме до късна доба,
обречени от нечия прокоба,
и мислехме си, че творим,
към светла ера, че вървим.
Със фестивали, песни, знамена
се готвихме да завоюваме света.
Какво заварваме сега?
Пътуваме из цялата страна.
Навред е пълно с нови сгради,
но има къщи с високи огради,
съзираме училища в разруха
и стари хора, ровещи в боклука.
Очаквахме да дойде справедливостта,
а не свободно изразяване на глупостта.
Не ни оставяйте така във старостта.
Дано склопим очи с Одата на радостта.

Акад. Кирил Боянов. Завършил ВМЕИ – София. Участвал е в над 30 научни разработки, реализирани в практиката: първата българска електронно-сметачна машина „Витоша“, първата ЦЕИМ от III поколение ЕС1020, първата система за крайни изпитания на магнитни дискове, адаптери за предаване на данни в мрежи от ЕИМ, персонални и професионални компютри и много други. През периода 1990 – 1996 г. ръководи изграждането на електронна поща на БАН и въвеждането на интернет в страната. Автор на над 200 публикации в наши и чужди списания, на 33 книги и учебници и на 23 авторски свидетелства. Два мандата директор на Института за паралелна обработка на информацията към БАН. Научни интереси: компютърни системи, комплекси и мрежи; компютърни архитектури; информационни технологии; програмно осигуряване; Грид технологии. От 1996 г. е член на Борда на директорите на Международния съюз за компютърни комуникации. Издадени стихосбирки: *Изживяни мигове* (1996, 2009). Хоби: пиано, класика.

Възраждане

Опитаха да ме сломят,
но моят Дух се възроди.
Опитаха да ме смаят,
но моят Свят се разшири.

Знам това е битка една,
знам, че утре, чака война.
Щитовете ми са на номинал,
Арсеналът – На бойна нога.

Аз съм птица със скрити криле,
не можах да ги претопят,
да изтръгнат мойто Сърце,
А Душата да покварят.

Не спечелих от Мрака до днес,
в небесата плющят знамена,
не загубих, но действах с финес
и покълна във Мрак Светлина.

2018

Без право на помилване

Виновен си, виновен си, Поете,
че бурно, неспокойно е морето.
Виновен, че очаква да се вгледаш,
осъмва будно, мръчкаво небето.

Виновен си, поете, че обичаш,
виновен си, че плачеш, че се смееш,
че вярваш, че приемаш и отричаш,
Виновен, че се учиш да живееш.

Виновен си, виновен си, поете,
ако говориш, или ако замълчиш.
Виновен си, че ярко слънце лете свети,
или през зимата, че в лед гориш.

Виновен си, виновен си навеки
пред себе си и пред света.
Не спря да търсиш винаги Човека.
Виновен си, затуй че полетя.

19.01.2016

Гл. ас. д-р Красимира Димитрова. Магистър по физика със специализации „Астрономия“ и „Метеорология“ в СУ „Св. Кл. Охридски“. Доктор по физика със специалност „Астрофизика и звездна астрономия“. Работи в секция „Космическа астрофизика“ на Института за космически изследвания и технологии при БАН. Участвала е в научната програма за създаване и използване на микроспътник. Научни интереси: нелинейна физика; магнитохидродинамика; теоретична астрофизика; виртуална обсерватория – проучване и анализ на експериментални данни. Член на Българското астронавтическо дружество; Българския астрономически съюз и Международния астрономически съюз. Други интереси: пише стихове и къси разкази; увлича се от българска история и добре сътворена фантастика (книги, картини, филми, музика...). Публикува стихове в Хулите (www..hulite.net) – сайт за нова българска художествена литература.

Духът на времето

Мълчание,
докосващо безвремие ...
Стон на ума, прострелващ времето ...
Инерцията ни обгръща с безразличие,
убива вратата в душите.
Усещаме оковите на времето,
но продължаваме да носим бремето
на спомена за тихото смирение
и странно за Духа уединение.
Та всеки сякаш е самичък на света
и сякаш там, във диплите на Вечността,
ще дири той нирванния покой
или пък ясен път за земния престой.
А може би това е нужно на Земята?
Да преоткрием тази истина прасвята:
човек не може своя Дух да укротява,
ако Духът желае да дарява
прозрение,
дълбочина
и просветление.

Ний можем там,
във диплите на Вечността,
да търсим сила и утеха чрез стиха.
В съзнанието на звездите да кодираме
представата за нов разумен век,
където той, разумният робот човек,
усеща нашето дихание,
приема с болка нашето страдание
и опита ни да сме търсеци
и вярващи,
и можещи,
и мислещи.
Да грабнем лудостта на ветровете
и да разбием силата на ледовете,
подхранващи духовната забрава.
Да променим митичната представа,
че само във двубой със Злото,
ще побеждава истински Доброто.
Един нов разум Космоса прострелва
със ярка нежна светлина.
С любов мъглата разпилява
и само с Доброта света дарява.

27.01.2019 г.

Д-р Маргарита Димитрова. Доктор по методика на обучението по български език и литература. Ст. преподавател в Секция по български език, Департамент за езиково и специализирано обучение в Медицинския университет – Пловдив. Основни научни интереси: българска филология и етнология с подобласти: методика на обучението по български език и литература, етнология, краезнание, история на религиите. Проблематика: религиозният синкретизъм и ролята на културната памет, взаимоотношения между етноси, религии и култури, етичен модел на поведение и ролята на образователно-възпитателния процес, добра комуникативна компетентност на участниците в процеса на приобщаване и адаптиране към нови общности и култури в условията на мултикултурност. Член на СУБ. Издадена стихосбирка: „Докосни с усмивка и надежда Млечния път“ (лирика и есеистична проза, Пловдив: Студио 18, 2018).

Урок по астрономия 23

Вдишвам прашинките от кометата,
паднала в двора ми предишната нощ.
Зениците ми са изгорени от яркия пламък,
с който тя прегърна Земята.
Обратният път към звездите е
анатомия на самотата,
а аз съм практик и
тези теоретични аритмии
не са ми любимите.
Сърцето понякога спира,
спира да бие –
търсенето на причинно-следствената
връзка
в раздраните ни длани е измислица,
на която този път няма да се хвана.
Няколко мигвания
и съзвездието само от две звезди е
история –
история на болката.
Не търси причината в себе си –
звездната карта и този пропуснат урок по
астрономия
заклеймиха нишката.

Любов

Разкъса артериите ми –
и двете, най-важните.
Лявата и дясната – коронарните –
тези, които са ритмозадържащите,
пулсосъздаващите,
обичащите те,
обичащите те,
обичащите те...
Пулмографското изследване
красноречиво,
аксиоматично и
патологично тезисира липсата ти.
Доказателствата са необходими на
другите,
за които любовта е абстракция,
анахроничен хроматизъм,
породен от спазъм на сърдечния мускул.
За мене ти си липса –
онази единствената,
леталната,
за която не съм и подозирал,
че бих могъл да сетя!

Гл. ас. д-р Марин Братков. Преподавател и научен секретар на катедра „Маркетинг и международни икономически отношения”, Факултет по икономически и социални науки при ПУ „Паисий Хилендарски“. Научните му интереси са предимно в сферата на маркетинга. Служебните му ангажменти извън университета предполагат интердисциплинарна подготовка за справяне с ежедневни казуси от мениджърско, юридическо и счетоводно естество. Поезията е негов начин за общуване със света, израз на неговите емоции и неговия вътрешен свят. Другите му големи любви са музиката, театъра...

Урок

Какво е свободата? Само крачка,
която всеки може да направи.
И корени, прорастнали през прага.
Отворена врата – към съвестта ни.

Да можеш да избираш. Да закотвиш
дълбоко във солта на битието
не кораби, препълнени със корист,
а ореола свят на личицето,

което е повярвало във тебе
да може да повярва в свободата.
Че е кармична, за да я приеме.
И че е свята.

У дома

На моите родители

Дантелен и изящен – късен лед
върху зелената усмивка на кокичето
и ето ме – порастнало дете,
добило мъдрост в своята доверчивост.

Със дланите събирам късен сняг
и тичам към началото на спомена:
приведени дърветата из двора ни
сред мартенски разкъсан необят.

Прегръщам сенки, топля се така.
Дими снегът, а стъпките говорят.
...Пътеката е винаги нагоре,
където е безсмъртната душа.

Проф. д-р Мария Панчовска, д.м. Преподавател в Медицинския университет – Пловдив. Защитени две медицински специалности – вътрешни болести и ревматология. Магистър по здравен мениджмънт. Автор на повече от 180 научни статии, публикувани у нас и в чужбина, 16 учебника и учебни помагала, 3 монографии. Създава и ръководи единствения за страната ни диспансер на болните със синдрома на Съогрен. Член е на Българското научно дружество по ревматология, Българското научно дружество по остеопороза и остеоартроза, СУБ, Асоциацията на руските ревматолози, Съюза на лекарите – писатели в България и Дружеството на писателите в гр. Пловдив. Автор е на стихосбирката „Хилядолетия надежда“. Носител е на голямата награда от Международния поетичен фестивал „Духовност без граници“ (2017) и на голямата награда от Националния поетичен конкурс „Жената-любима и майка“ (2018).

Тогава

В онези дни,
след бурята,
когато клетките регенерират масово,
а очите са кристално трезви, будни и
избистрени,
променили изцяло цвета си.
Когато не приличаш на себе си –
изящен, изваян, шлифован...
Когато си пренаситен със светъл озон
и хрилете са пълни със щастие
и всеки има втори шанс
да направи първото си добро впечатление.
Когато знаеш,
че сълзите са част
от невидима операция –
Катарзис,
през която трябва да преминеш
към следващото си ниво на Обновление.
В онези дни,
когато елегантно трябва да изхвърлиш
шепичка космически боклук зад борда,
за да получиш пълноценна доза вдишване
и
пулс.

В онези дни,
когато рибите са гладни,
но отказват храна...
В онези дни,
когато соковете се процеждат,
но пролетта не може да настъпи още
и трябва да запазим, златно,
своето мълчание
под ключ.
В онези дни,
където всички пешки
те очакват –
като войници,
отново подредени по местата си,
притихнали за новата игра
и сякаш нищо никога не е било.
И Ватерлоо започва отначало...
Тогава, в девет, хората започват работа.
Оставят дия от парфюм,
от токчета
и от кафе след себе си.
Тогава соковете
се освобождават
от недрата си,
планктонът е наситил бреговете,
Земята прави реверанс...

Милена М. Николова. Магистър по международен бизнес и по английски език и методика. Награди от международни и национални конкурси: носител на III награда от Осмия конкурс за кратка проза на LiterNet & eRunsMagazine (2010), награда за млад автор в Седмия национален литературен конкурс за поезия „Биньо Иванов“, Кюстендил (2013) и др. Член на журито на международния поетичен конкурс на английски език „Write Share Be Read“. Превеждала стихотворения от американски, английски, немски и македонски поети. Автор на стихосбирките *Любов по време на дъга* (2003), *Сълзи в джобовете* (2005), *Обяснение в благодарност* (2015), *Sonnenbrille für die Sonne* (2016). Член на Съюза на българските писатели.

***

Презимуваха спомени
и осъмна небето ни.
Времето пак е на хълбок
и лениво потрива ръцете си.
Някъде бедства безмълвност,
а щурци се надствирват наоколо.
Кой е казал, че очи не говорят
и не чуваме ритъма на сърцето си.
Толкова дълго
зимата се оттича
от покриви и капчуци,
под клепачи, в заглъхващи мисли.
Вятърът е приклещен за кратко
в запълнени фуги
и се опитва Бетовен и Моцарт
финално да ни изсвири.

Времето е на хълбок
и притихва часовникът.
Уж сме без памет,
а си припомняме
аромата на устните
и припряност при допира.
Изглеждаме същите
от възраст и бягствата, разсъблечени.

Презимувахме болката
и е завръщане.

Надя Луканова. Д-р Надя Луканова. Завършила медицина във ВМИ – Плевен. Придобила специалност психиатрия. Работи в Първа психиатрична клиника – Отделение за остри психотични разстройства в УМБАЛ „Д-р Г. Странски“ и ДКЦ 1 – Плевен. Вещо лице – психиатър към ОС – Плевен. Автор на две лирични книги: *Любовта не си взема сбогом* (2014) и *Сенките на спомените* (2016). Публикувала стихове и в печатни издания - седмичници, списания и алманаси. Отличавана на конкурси и за поезия и проза. Включени стихове в Алманасите за нова българска литература – поезия (2015, 2016, 2017) на фондация „Буквите“.

Времето

Времето носи надежда,
времето ми е дар,
ако с надежда го срещаш
и имаш в сърцето си жар.

Времето е безценно,
то те прави богат,
щом летиш като птица
над безкрайния свят.

Времето е светулка,
времето е пътека
и ти свири с цигулка
на душа да ѝ е леко.

Времето е усмивка,
времето ти е радост
и се скрива в извивка
от безгрижната младост.

Времето става спомен,
времето ти е гост,
лист календарен, отронен
към бъдещето ти, е мост.

Невсе Арнауд. Студентка по счетоводство – бакалавър в Стопанския факултет на ЮЗУ „Неофит Рилски“ – Благоевград. Участва активно в научната дейност на университетско ниво – над 20 успешни участия в конкурси за есета, доклади на научни конференции, постоянно участие в семинари на национално и международно ниво. Носител на специална награда и грамота за заемане на призово място в Четиринадесетия национален конкурс „Млад икономист – 2018“, организиран от Съюза на икономистите в България и на почетна грамота за участие в Националния конкурс „Носители на просветата“ 2018 г. Увлеча се от физика и астрономия, психология, литература. Пише кратки разкази и стихове, които публикува в различни електронни издания. Хоби: изработка на различни сувенири, рисуване върху стъкло, както и акрилни, маслени бои, пастели и др. Голямата ѝ страст е фотографията.

Науката

Напред, науката е слънце,
към което ний вървим.
Да не губим ясно зрънце,
в незнание да не заспим.

Напред, науката е сила,
движила към бъднини човека.
В трудности ни е крепила
от край света до века.

В интернет – компютърната ера,
книгите сменихме с лекота.
Във виртуалност да не загубим вера.
Без Бога ще затънем в самота.

Слънце наше, не заспивай!
Без науката е тъмнина.
Учений човече, не унивай,
не изпадай в тегоба!

В хоризонт далечен просия.
Младо стръкче в почвата избива.
Надежда в бъдното изгря.
Видях аз гледка тъй красива.

Детенце крехко книжица държи,
забило поглед в редовете.
Науката отново ще тежи.
Знанието ще пребъдва в вековете!

Никол Клим. Творчески псевдоним на Николинка Климукова, докторант по християнско изкуство в Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“, където е завършила теология. Преди това завършва изкуствоведение в Националната художествена академия, София. Арт директор на Ателие-галерия „Арт Муза“, София. Преподава рисуване в СМЦ (Социален и младежки център), ЦНСТ (Център за настаняване от семеен тип) към фондация „Конкордия“ и АРДЕ (Асоциация на родители на деца с епилепсия). Издадена стихосбирка: „Споделено“ в съавторство със Стефан Кючуков, София, 2008, издателство „Авангард-Прима“.

Пак съм същият човек

Неотдавна, от потребност свята воден,
аз отпавих се в един забравен път –
тръгнах сам към онзи край, наречен –
роден,
а атлазен и прекрасен бе денят...

Не посрещна ме мен майка ми на прага,
неродили бяха дворните лози –
влязох в мойта малка стаичка веднага,
сдържащ чувства носталгични и сълзи...

Поразрових се – намерих две тетрадки,
от годините покрити с шепа прах
и зачетох от листата им извадки,
и си спомних колко мило бе ми с тях...

Бяха първите ми трепети сърдечни –
изразени във любовни писмена,
умиления нахлуха – чувства вечни
ги наричат от незначайни времена...

Във наивните ми опити лирични,
дето писал и поправял съм – личи,
как и малък – влюбен в някакво момиче –
пак съм вярвал във химери и мечти!

Омерзение

На моите псевдоприятели

Дори да съм сред всички най-способен
и повечето с туй да са съгласни,
аз някому в миг ставам неудобен
и с тактики лукави и безгласни

той шапката набързо ми скроява...
И чувам зад гърба си, че съм жалък,
без труд че съм постигнал сан и слава,
че мерзък, непочтен е моят залък,

подлец че съм, драскач че съм нищожен –
надут, пренебрежителен за двама,
за мен че е успехът невъзможен,
и сам че персонаж съм в жалка драма...

Какво във този случай да направя –
при мама и при татко ли да ида?
Пред зора ми от мъка причернява,
душата ми се гърчи от обида...

Уж къси са краката на лъжата,
но тя и много малка е проклета!
Сърцето ми гори от клеветата...
Нещедра е съдбата към поета!

Д-р Орфей Петков. Завършил Минно-геоложки университет. Защитил е дисертация в Москва. Автор на повече от 50 научни публикации у нас и в чужбина по проблемите на минното дело, промишлеността, икономиката, макроикономиката, туризма, екологията и управлението. Член-кореспондент е на Международната академия по екология и безопасност на околната среда със седалище Санкт Петербург (Русия). Автор е на 14 книги с поезия: „Денят от теб започва сутрин“ (1992), „Със светлината си душата ми лекуваш“ (1996), „По светлото в душата ти копнея“ (1998), „Любовни видения“ (2002), „Предесенни светлини“ (2005), „Любовни протуберанси“ (2007), „Нежност и светлина“ (2009), „Сетиво за любов“ (2010), „Неугасими чувства“ (2011), „Любовно завръщане“ (2013), „Късни стихове“ (2014), „Златноесенни огньове“ (2015), „Любовни отблясъци“ (2017) и „Още с огън в сърцето“ (2018). Лауреат на много литературни награди.

Неизвестно

Обичах себе си!
Творецо, със сигурност не беше онази любов,
за която говориш от хилядолетие!
Водовъртеж?
Времетраенето излезе от релсите.
Търси часовникар по спешност.
Мълчание!
Със сигурност не е мълчанието, с което превземаш равнините.
Отместваш минутите в неизвестност.

Захвърлен часовник издрънча под прозорците на Съзнанието!

Прозрение

Трябват лаври.
Безсрамието няма дъно!
Ловците се свършиха.
Черни звезди в бял ден.

Изкуство е да вярваш в тях!

Гл. ас. д-р Петя Марчева-Йошовска. Завършила психология във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“ и три магистратури в СУ „Св. Климент Охридски“: социална педагогика; педагогика на деца с интелектуална недостатъчност; педагогика на зрително затруднени. Доктор по педагогика. Преподавател във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, катедра „Педагогика“. Сертифициран кариерен консултант по международна програма Global Career Development Facilitator. Научни интереси: специална педагогика, теория на възпитанието и дидактика, подкрепена заетост, усъвършенстване на качеството на образованието чрез програма Euro guidance – кариерно ориентиране и образователна мобилност. Член на СУБ – клон Плевен; Националната асоциация на ресурсните учители; Дружеството на психолозите в България; Национална асоциация на работещите с хора с увреждания. Има повече от 50 научни публикации у нас и чужбина. Издадени две стихосбирки: *Миг докосване – вечно дихание* (1994); *Час по океанология* (1997). Носител на наградата „Анастасия Димитрова“ – „Учител на годината“ (2010).

Кои са вековечните неща

Кои са вековечните неща,
разбира се, когато си отидем.
И две-три поколения след нас
се сетят, че сме писали красиво,
че има смисъл в нашите слова,
че сме достигнали до същината,
че сме били с дълбоки сетива,
частици мъдрост сме раздали свята.
Не сме блъбукали като река,
която днес я има, утре няма.
А ние, някъде отвъд, така
от бездната на Космоса голяма,
ще видим тачат ли ни или не.
И ще се мерим, ама с друга мяра.
Защото в следващото битие
пак почваме – с търпение и вяра.

9 януари 2019 г., София

В света на нереалните неща...

В света на нереалните неща
навярно има някаква реалност
по-хубава от тази, по-добра,
в която караме си тривиално.
Навярно тя е спомен от небе,
когато сме били до Бога близо,
„утопия“ я казваме, но не,
тя е частица от небесна риза,
тя спомен е, че горе е било
по-приказно от земните ни страсти.
Реалността ни тук е колело,
в което Дявола е със участие.
Ако реалното е куп злини,
не го желая, нека да го няма.
Да си откъснем шепа висини
и нека на Земята да е рая.

1 януари 2019 г., София

Росица Копукова. Завършила педагогика в Благоевград и българска филология в София. Втори и първи клас квалификация като педагог. Специализирала „Етнография и фолклор“ и „Организация и управление на образованието“ в СУ „Св. Климент Охридски“. Работи като журналист по културни теми в столицата. Издадени 44 книги на български, английски и френски език. Превеждана е още на италиански, португалски и руски език. Носител е на престижни международни награди – САЩ, Италия, Австралия, Германия. Публикувана е в европейската преса, както и в САЩ. Носител е на десетки български награди за поезия и белетристика и има множество научно-педагогически награди.

Спасение

Когато ласката се превърне
в черен юмрук
и грубо започне да вика –
догонете, догонете,
бързо догонете
човекът у вас,
който тръгна
към мрака
със пусти очи.
И се спасете.

Кучето

Аз гледам това бяло петно
на челото ти,
малък бездомнико.
И опашката ти,
доверчиво завъртяна.
И очите ти,
гладно молещи.
Виждам те...

Ето, вземи
тази хапка,
която за детето си днес
от благословения хляб
на живота
отчупих.

Молбата на думите

*И толкова зловни думи
от всекиго срещу всекиго.*
Петко Братинев

Думите, наранени,
в пространството
скитат, падат
и стават
с души осквернени
и молят се, безмълвно се молят:
– Господи, не позволявай
да си отиде от нас

Любовта,
която сърцата ни
в Прогласа
изрекоха:
*„Помогни на ближния си! Облечи го с
твоята риза!
Ако нямаш риза да му дадеш, нахрани го
от твоето блюдо!
Ако нямаш залък да му дадеш, изнеси
чаши бистра вода!
Ако и това нямаш, поне една дума за
утешение нямаш ли?“*

Доц. д-р Руси Русев. Завършил българска филология във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Преподавател в Катедрата по български език, литература и изкуство към Факултета по природни науки и образование при РУ „Ангел Кънчев“ (до октомври 2016). Бил е председател на Научния център по фолклор, литература и лингвистика „Св. Димитър Басарбовски“ и на секция „Филология“ към Съюза на учените в България – клон Русе. Публикациите му (книги, студии, статии) са по проблемите на лексикологията, синтаксиса и стилистиката на българския език, лингвистиката на текста, поетическата семантика, ономастиката, наративната семиотика, психопоетиката, етнолингвистиката, лингвокултурологията, литературознанието и езика на българския фолклор. Занимава се и с оперативна литературна критика. Един от съставителите и редакторите на сборника „Арнаудови четения“, от който до 2017 г. са издадени девет тома. Носител е на Награда „Русе“, 2011 – категория „Литература“.

Temprano

Рано. Стрелките
на часовника
избутаха навън
от мойта стая
тъмнината.
Протегнаха се и
придърпаха навътре
слънчев лъч, и втори,
трети – с усилие
успяха да прекарат
през прозореца ми
тежък сноп лъчи,
да го издърпат
чак до ъгъла, където
възглавницата ми
се свиваше надолу
и изпълваше нагоре,
ритмично отмервайки часá
на ранина.

***

Животът ми се преобръща в миг –
надвесва се, провесва си главата
над бездната на вечността
и търси скрито на дъното ѝ огледало –
криво – което да обърне и изправи
образа му, да го отрази и да му позволи
да се огледа, да се вгледа, да се види
отстрани – какъв е точно –
да се прецени, претегли и започне
сам себе си да се цени –
да се обърне наобратно –
да се изправи, главата си да вдигне! –
и отдръпне
от ръба на бездната на вечността.

Мъдрост

Децата играят.
В главата ми
мисли – рояк –
се въртят
и не спират –
не дават ми
мира
децата
със своята глъчка
отвънка.
А имам толкова
мисли
да прегледам,
преценя,
подредя

акуратно
във времето:
първо – къде ще живеем;
после – какъв интернет да поръчам,
как ще опаковам чиниите
и дали да не разглобя скрина.

Превзели вечността
с безразличието си –
към нея, към мене
и моите мисли,
отвънка
децата крещат
и не спират.

Славей Горанова. Докторант – испанска филология (фонетика и фонология), СУ „Св. Климент Охридски“. Хоноруван преподавател по испански език и експерт по международно сътрудничество в Медицинския университет – Пловдив. Научни интереси: фонетика и фонология, както и чуждоезиково обучение. Интересите ѝ извън сферите на лингводидактиката и езикознанието са насочени основно към историята и художествената литература.

Преди рождество

Когато утрото е разплакано червено
в до мажор, а слънцето се катери
по нотната стълбица, недрата на Земята
притреперват от любовен екстаз,
а стенещите ѝ звуци са само симфония
за вътрешен слух, когато сладък дим
от камина прегръща в захлас избледнели
з в е з д и, а изгубено паяче тъче покривчица
за К о л е д а, тогава в ръцете ми има само
шепичка сняг, а в сърцето – безпределна Л ю б о в...

(Стихосбирка „Седем седмици след Пасха“, 2012)

Млечният път в очите е най-хубавото петолиние

Животът му бе равен като петолиние,
беше се научил да ползва всички
ключове, октави, ноти и междулинии.
Когато навърши пет десетилетия,
той осъзна, че малкото момче в него
е пораснало само с пет дни, а
душата му обитаваше пет планети.
Беше обиколил пет континента,
когато откри, че жената, която
търсеше, през цялото време
е живяла на пет преки от дома му.
Разпозна я в един странен петък,
когато слънцето светеше ярко,
а тя запъхтяна изпусна на ъгъла
сребърно пентаграмче. Подаде ѝ го –
видя в очите ѝ целия Млечен път
и себе си – порасналия хлапак,
обикнал за пет мига нейния дъх,
който затихна от възторг.

А измеренията тихичко и ритмично
разпяваха петзвучен акорд...

(Публикувано в стихосбирката „Из кенарените ризи на душата“, 2015)

Доц. д-р Уляна Паскалева. Преподавател ЮЗУ „Неофит Рилски“ – Благоевград. Завършила електроизмервателна техника във Факултета по автоматик на Техническия университет – София. Автор е на стихосбирките „Пътечка към светлината“ (2006), „Цветни камъчета под дъгата“ (2009), „Душа преди разпролетяване“ (2010), „Седем седмици след Пасха“ (2012) и „Из кенарените ризи на душата“ (2015). Нейни стихове са представени в алманаха „Ирин-Пирин“ (2006; 2008), в сборниците „Гласове от Мелник“ (2007), „Искри от огнището“ (2007), „Огнище“ (2011), в алманах „Пламяк“ (2011) и други. Член на СУБ. Интереси извън науката: поезия, духовни учения и религии.

Лице Тя няма, но не може да се скрие....

Очи тя няма
Казват, че е сляпа,
Но каквото с твоите докосне – Красота е!

Лице тя няма,
Но не може да се скрие
Начин няма

Тяло няма,
Но със твоето танцува
Като пред огледало

Глас Тя няма,
Но не спира да споделя с твоя

Вкус Тя няма,
Но на живота Тя вкуса е

Уши Тя няма,
Но нежността със твоите Тя чува

Сърце Тя няма,
Но е ритъма на твоето

Ум Тя няма,
Но за нея всичко Чудо е

Криле Тя няма,
Но лети с Мечтите ти
Като парфюм от Рая

Загадка Тя е
Но разгадаеш ли я – и я няма
Прегърнеш ли я – Свобода е!

Д-р Цветана Иванова. Доктор по психология на изкуството. Основател и главен изп. директор на Фондация за изследвания в областта на науката & изкуството „Re:“. Преподавател в Университета по изкуствата, Лондон – Central Saint Martins, MA Applied Imagination in Creative Industries. Креативен директор и мениджър на мултидисциплинарни екипи. Работи по верига от трансдисциплинарни проекти с екипи от артисти и учени в търсенето на синтез между изкуството и науката като естествен резултат от тяхната еволюция. Сътрудничи със Софийския университет, Националната художествена академия, БАН, НМА и международни академични, изследователски и неправителствени институции, компании и екипи. Сайт: www.refoundation.net

НЕ МОГА

Не мога да те мразя и да не те обичам!
Нали от Първото опитах?! – И бях
повалена!
...паднах дважди от себе си сразена!

Най-напред се пазих от светлината ти тъй
Сияйна, ала.,
а след това („онова.“) – и те намразих!
- огорчена, гневна, в плен на яд
- повярвах, че в теб вселил се е опасен
демон,
пратеник на Черния свят!
- че трябва не теб, а себе си да браня!
и станах войн с доспехи, броня...

Наченах своята невидима война,
така префинена, сякаш е абсолютен покой
и тишина.
И ефирната ми завеса стана Щит
– на студена, безчувствена си давах вид.

И занизаха се дни на случки–Срещи,
дето пропуснах ред шансове за страсти–
Горещи,
на Душата ми сили дава!

Затова не мога да те мразя и да не те
обичам!
Въпреки всичко ти ми даде толкова
много...
На теб мога сега само да благодаря!..
(дори за упреците и т.н.)

ала, че не чувам, че не виждам и не
чувствам,
като страж на пост бдеше невидимото ми
око
- здраво залостено срещу демоничния - Ти
взлом
- сякаш гост неканен в „Градината на
Любовта“,
гдето към друго любимче (Делфинче)
бе устремена моята душа...

А **То** какво било?!..
- **Нещо** от теб в мен живее...
То е било там и там ще си остане,
- **Едно прозорче**, което се откри,
Вратичка, която се отключи
само **в миг** що **докоснат се** душите ни!

Но този – **Твоят** – свят не е никак за Моя
път опасен,
а даже е възжелан и изключително ясен,
защото в него ми се намира извора на
„живата вода“,
който ме съживява
и да се рее във вихрен полет
Търся и намирам, макар и в Спомени,
като „отразена светлина“ твоите следи
- навред около мене ми,
посЯти като искрици вълшебни,
като ясен–Звезден прашец
– озарил Моя ден със Сияен венец!

(9.02.2017)

Гл. ас. д-р Цветанка Горанова. Работи в Института за изследване на обществата и знанието към БАН. Завършила история със специализация по етнография в СУ “Св. Климент Охридски“. Доктор по наукознание. Научни интереси: в областта на история на науката, етнологичното познание, изследва творческите биографии на учени като Иван Д. Шишманов, Михаил Арnaudов, Христо Вакарелски, Анастас Иширков и др. Член на СУБ, член-съучредител на Българската асоциация по етнология, фолклористика и антропология (БАЕФА). Хоби: туризъм, пътешествия, кулинария, открития. Увлича се по творческо мислене.

ПОСВЕЩЕНИЯ

На Марина!

Ти помниш аромата на липите
и топлия ветрец на „онзи“ юни
и трепета гальовен на звездите,
под звуците на нежни струни!
Тепетата свидетели ни бяха,
а градския часовник – Менделсон.
И птичи хори в песните възпяха
началото на общия ни дом.
И букет от бели градеоли,
от студентската стипендия дарен
ни стана спътник в радости, неволи.
Спътник до последния ни ден !

Буреносен облак нечакан допълзя.
Към теб протягаше космати си ръце.
Дали ще мога да те защитя
с обичта в моето сърце ?
Градския часовник, църковната камбана
в люта схватка звъняха и споряха
и ... смутна тишина настана ...
стрелките в дванайсет нула, нула спряха...
И не букет от бели гладиоли,
венец печални хризантеми
ти стана спътника НЕ волен
в пътя ти последен земен .

И само нощем вятърът довява
сигнала наш , от нашия коplet
„Аз искам да те забравя,
но сърцето ми плаче за теб ...,

НО ... СЪРЦЕТО МИ ПЛАЧЕ ЗА ТЕБ ...

6 декември 2018 г., Пловдив

Доц. д-р Атанас Тачев, д.б.н. Завършил Медицински университет, Пловдив. Един от основателите на катедра „Анатомия и физиология на човека“ на Биологическия факултет и на ПУ „Паисий Хилендарски“ , гр. Пловдив. Ръководител на катедрата в продължение на 11 години (1989 – 2000). Автор на над 50 самостоятелни и в съавторство научни публикации, резултат от специализации и научно сътрудничество в Санкт Петербург, Гент, Лондон, Оксфорд, Лиидс, Бирмингам, Лайпциг и др. Научни интереси: регулация на сърдечно-съдовата система. Хоби: поезия, туризъм, пътешествия, фотография и др.

Поете Вапцаров!

В килията тъмна, в ъгъла седнала е смъртта.
В очакване – дреме. Дошла е за тебе. Поразена – до нея
Историята немее... Поете Вапцаров, твоят ред е.
Със своето Слово ще влезеш в Историята!
Днес с разстрел ще те пратят в редовете на твоите събрата –
разстреляните Поети – Ботев, Гео Милев и ти...
Поете Вапцаров, бездушно изпратен на смърт под куршуми!
Запитана, знатната фея на българската поезия
не те одобри... Ще бъдеш убит!... И сухи, и глухи –
чиновник, управник, държавник – небрежно и безметежно
подписаха твоя разстрел... За това не се иска смелост!
Ни съвест!... Но палачите – запратени, затлачени
в боклуджийското кошче на Историята! За тях няма и спомен!
За хората остава Словото! То шеметно лети през годините –
непокорно, непритворно, неподвластно на ласки!
Съвест – Лавина на Историята!...
Поете Вапцаров! В килията край тебе
седи и дебне Смъртта! До нея – сразена, поразена, опозорена –
Историята. Срамни страници крие! Народ с клета съдба.
Унило през Времето крета. Горестен, свъсен –
търси разстреляните свои Поети,
разстреляната Съвест на вековете.
Историята горчиво мълчи. Безсилна пред всички палачи...
Но знае – Съвестта е стихия! Заразява – епидемия!
Поразява – мълния! Разлюлява – земетръс! Съвест и Истина!
Огриват Словото! Оцеляват в стиховете
на разстреляните Поети!
Пред тях подвиват опашки палашите.
От тях се плашат палачите!
Утешават се с куршуми в челата на Поетите,
забравили, че Словото не може да бъде погубено
с куршуми, решетки, анатем и белезници!
През тях То ще мине, откровено и силно,
волно, дръзко, разискрено ще свети във Времето!
Ще го поемат в щафета възхитени потомци и нови Поети!
Поете Вапцаров, в края на коридора е твоят куршум!
И там без думи, покорена и очарована,
ти се покланя Историята! За тебе отваря страници – памет!
И в своите страници – Вечност
те приветстват и срещат разстреляните Поети!

(Из „Разстреляните Поети“, 2000)

Гл. ас. Бистра Ранева (Маркова) Инж. химик. Работила в ЦЛОЗОИ-БАН, ИОМТ-БАН. Научни интереси: среди за опт. запис, холография, наноматериали. Хоби: литература, рисуване върху коприна, текстил, стъкло. Издадени книги: пет с приказки и неприказки за Космическия дърводелец, поемите „SOS! Децата ни, наркомани са“, „Мое Съвремие, Ножовремие“, „Разстреляните Поети“, „Ножовремие, НАТОвремие“, „Иракли, Поезия и Мутровремие“, „Самотна майка“, биографичния роман „Иван Абаджиев – тайни, възход и Голгота“. Инициатор и председател на Национално движение „Деца срещу дрогата“ – www.nddsd.eu

Недостатъчност

На майка ми, Маря Иванова Вачева

Каква ли?

Недостатъчности бол:

недостатъчност белодробна,

недостатъчност чернодробна,

недостатъчност бъбречна,

недостатъчност сърдечна,

недостатъчност даже „парична“ ...

Но не правете, моля, грешка,

че най е опасна

недостатъчността човешка!

12/2017– 2018

Гл. ас. д-р Бойко Иванов Вачев. Отговаря за европейските проекти и ръководи бюро „ЦЕРН“ на Института за ядрени изследвания и ядрена енергетика на БАН. Завършил е кибернетика в КДУ „Г. Шевченко“, Киев, Украйна. Научни интереси в областта на приложния системен анализ и теорията за вземане на решения, а така също комуникацията на науката – един от създателите на екологичната обсерватория БЕО „Мусала“. Инициатор, участник, мениджър и координатор на редица знакови европейски и национални проекти. Организатор на множество научни, а също и художествени изложби. Редактор и съавтор на мининикнижицата „SMS стихове и рисунки“ с три издания през 2009, 2013 г. Художник и редактор на множество научни и художествени издания. Пише стихотворения и превежда от 2009 г. Член на СУБ и БЯД.

Прощално

*На шахматния съдия
м.с. инж. Димитър Илиев
в деня на погребението му*

Краят за всички е известен,
но за теб настъпи той тъй рано.
Недоизпята остана твойта песен –
тъжен сценичен завършек без „браво“.

Часовникът ти спря
със скъсана пружина.
Фатален ход – неправилно ти го изигра
и твоят живот в небитието си замина.

След себе си остави ти, Митко,
плеяда тъжни шахматисти.
В мителшпила завърши твойта битка
в празна зала без „кибици“ и статисти.

Лека ти пръст, Митко!
И дано да те запомни дъщеря ти
като герой загинал в тежка битка,
като цар на черно-белите квадрати.

30.01.2019 г.

Спомени

На инж. В. Тончев

Как бързо минават годините,
прекарани в труд.
Труд тежък, отдаден на мините
в лятна жега и зимен студ.

Остават спомените само
за всичко, което като че ли беше вчера.
Казват: „остаряваме бавно“,
но не важи това за пенсионера.

Как бързо минават годините,
прекарани в труд.
Труд тежък, отдаден на мините,
в знойна жега и коварен студ.

13.05.2019 г., гр. София

Проф. д-р Георги Петров Константинов. Завършил минно инженерство, специалност „Технология на открития добив на полезни изкопаеми“ в Минната академия в Санкт Петербург, Русия. Преподавател в Минно-геоложкия университет „Св. Иван Рилски“. Научни интереси: проектиране на открити рудници; управление на качеството на полезните изкопаеми в открити рудници; технология на открития добив на полезни изкопаеми. Издадени литературни публикации: „Десет дни, които разгърсиха душата ми (пътуване до Демократична република Конго в Африка)“ (2008); „Любовна трансформация“ (2008).

На всички момичета

Жената на 20 е момиче,
с крехка, ранима душа.
Прилича на напъпило кокиче,
погалено от слънчевата длан през снега.

Жената на 30 е магична,
очарова с поглед, пари с жар,
прилича на всемогъща жрица,
която те призовава на свят олтар.

Жената на 40 е силна,
събрала дъхавия цвят
на пролет, лято и малини,
тя няма да те пусне просто да отминеш.

Жената на 50 е мъдра.
Тя майка, скъпа, дъщеря.
В пулса си е вързала успеха,
които кара те да уважаваш я в света.

Жената на 60 е белоцветна вишна
със сребро в косите, топлина в очите.
Възпитаният мъж пред нея коленичи
и знае, че заради нея е научен да обича.

Жената на 70 и 80 години е светица,
на нея можеш всичко да простиш.
Отдавна не се прави на мъченица,
а в длани подарява ти света...

чрез бъдещето твое и това на твоите деца!

Доц. д-р Гергана Славова. Преподавател в Икономическия университет – Варна. Автор на над 70 икономически публикации, от които 5 монографии, 6 учебника и една поетична книга – *Размисли на глас* (2015), както и множество студии, статии и доклади и публикации на няколко есета. Първите си стихове публикува на 14-годишна възраст. Нейни поетични стихове и цикли са публикувани в редица вестници, списания и в сборниците за поезия „Незабравки от детството“ (1994 и 1995), списание „Знаци“ (2015), литературен алманах „Литературен Бриз“ (2016), сп. „Мечта за книга“ – изд. на Буквите (2018) и др. Печелила е редица конкурси, вкл. в сферата на поезията. Хоби: игра на шах, литература, философия и поезия. Обича много природата и затова тя често присъства в творбите ѝ.

Писмото от Мама

Дайте писмото!...
Писмото от мама ми дайте
и не гадайте
защо съм тъй много смутен!...
Мамо,
днес аз чета
писмото ти първо
до мен!...

И как тъй успя, Мамо?!...
Кога на него тъй чисто,
тъй нежно изписа
словата си топли,
красиви за мен?!...
Те с щедрост духовна са пълни
и с обич гореща,
че аз от тях съм
омайно слисан
и дълбоко пленен!...

Да вярвам ли, Мамо?!...
Нима ти,
сама,
с твоята неука ръка,
си изнизала
тези вълшебни слова?!...

Сън!...
Сънувах те, Мамо!...
Сън е
и писмото ти бяло,
при мен
отдалеч долетяло,
като птичка запяла!...

А как е прекрасно само,
ако ти наистина
го бе писала, Мамо,
и аз сега го прочитам
наяве
с вълнение голямо?!...

Та ти и до днес
не изпрати до мен
от сърце
ни едно писъмце?!...

И как ли да сториш това?!...
Нали там,
в планинското наше селце,
събрани вечер
в клуба на лампа,
с други майки,
Ти, с побелели вече коси
и с напукани от труд
и мъка селски ръце,
едва се научи да сричаш
А, Б-е, В-ето!...
Върху листа измачкана хартия
Ти написа на дните си минали
името!...

И днес,
аз, когато прочитам
на баща ми писмата
с подчерк разкривен,
Мамо,
аз чувствам
по сина ти далече
копнежа нескриван!...

Григор Марков. Завършил българска филология и педагогика в СУ „Св. Климент Охридски“. Основният му трудов стаж преминава в Етнографския институт с музей при БАН, където се занимава с научнодокументационна и научноизследователска работа. Участва с доклади и съобщения в много научни форуми: конгреси, конференции, симпозиуми. Написал е над 100 научни и научнопопулярни публикации: студии, статии, съобщения, реферати, библиографии и др. Издал е 3 самостоятелни книжки. По това време е в ръководството на Българското историческо дружество (БИД). Член на ръководството на Столичния клуб на Българската генеалогична федерация (БГФ) „Родознание“. Лауреат на Шестия републикански фестивал на художествената самодейност (1984). Носител е на златен медал за етнокултура – художествена публицистика, както и на сребърен медал за хумор и сатира и на званието „Заслужил родоизследовател и краевед“.

Проф. Иван Лалов на 50₍₁₆₎ г.

Честваме днес юбиляр
в категория „не-стар“,
но на английски „Super Star“
и за колегията – дар!
В Ловеч – град благословен,
под знака на Везни роден,
ерго – уравновесен
и за наука вдъхновен...
На петдесет в шестнайсетична
система (тъй икономична)
той е личност динамична,
с ум-бръснач, душа лирична.
Иван Лалов – точно той
днес е нашият герой.
По-надолу, ред по ред
следват „щрихи към портрет“,
кратък, но реалистичен
за физик един епичен!
Блеснал още кат' студент,
асистент, след туй доцент,
професор, доктор, тъй-нататък
раздава се той без остатък!
Гордост е за вси физици:
спец е по диелектрици,
спектроскопия на кристали
и полимери кат' спирали...
На кондензирани среди
той активността оптична
в работи теоретични
години вещо с плам следи!

Има публика признателна
и в сферата образователна:
Не случайно бе избран
на Факултета за декан...
Известен още като лектор,
на Алма Матер – славен ректор,
на СФБ-то председател,
на учебници писател,
на „днес традиции“ създател
и на БТС – деятел!
Няма тука али-бали:
огърлици и медали
знаци почетни, награди,
не предизвикват изненади
И на изток, и на запад
с възхищение го зяпат!

На този славен юбилей
много вино да се лей,
всеки VIVAT да запей,
от Клайн-бутилка да налей!
Да е бодър, здрав и жив,
много радостен щастлив,
на идеи плодовит
и с младите – все тъй честит
години много – все блажени
за радост на вси приближени!

От името на вдъхновени
приятели, колеги: Жени

4 октомври 2018 г.

Доц. д-р Евгения Сендова (ЖЕН-И-СЕН). Научни интереси: компютърно моделиране на творчески процеси; интегриране на информатиката в обучението по математика, езици и изкуства. Хоби: музика, стихоплетство, танци, изобразително изкуство (включително и компютърно), пинг-понг, тенис, табла (семеен шампион).

Монолог на Левски

Какво от туй, че нямам си венчило,
щом посветих се на Отечеството мило,
щом в студ и пек из краища пътувах
и даже нощем пътища сънувах
и хиляди лица и чужди болки
сподиряха ме в тия обиколки...

Тъй често чувах питане: „Василе,
не се ли ти страхуваш от бесило,
от нож, олово, от издайна дума,
от среща неприятна в друма?!
И с рана незарастваща си тръгнал!?
Сам предизвикваш дявола и пъкъла!!!“

Какво са глад и жажда, и умора,
щом вярата загубили са хората?!
По-друга рана мира ми не дава:
че нямаме си собствена държава!
Да, мога да загина. Нищо чудно!
По-важно е: народа да събудя!

Историята славянобългарска

Тя можеше да бъде скрита
в килията, сред куп от ръкописи,
но сякаш провидял искрите,
с друг път ориса я Паисий –
на българите към душите.

Да спре го, не успя умората.
Преброди той села, паланки.
В словата вслушвах се хората,
изчезваше в очите сянка –
тъй изгревен изглеждаше просторът...

Щом жив е поетът

Още се спори къде и как
е загинал войводата Ботев.
Слънце не спряло да сложи знак
на най-сетния миг от живота...

Също орел, порещ простора,
не видял Ботев паднал ли ничком,
а пък ек, устата затворил,
не повторил гърмежа едничък.

Даже вятърът бил онемял
и се кротнал в скърбящи дървета...
...
Вечно жив е! Не, не е умрял
войводата, щом жив е поетът!

Свободен свят пред тях изграждаше
Паисий, взрян във бъднини.
От пепелта искри изваждаше,
просветваха отминалите дни
и древна памет се възраждаше...

„Сам Господ Бог така отсъдил
и дал ни къс от Рая за Родина.
Светци сме имали, царе – премъдри,
с вразите си били сме силни...
България била е и ще бъде!“

Живодар Душков. Заслужил доцент на Русенския университет. Автор на 20 научни книги, учебници и учебни пособия от областта на историята, на 160 научни изследвания, на повече от 1400 публицистични и научнопопулярни статии. Редактирал е 60 научни и художествени книги и двадесетина вестници. Издал е 5 стихосбирки, роман „Пъзел“ (2001); белетристични сборници „111 малки разкази за големи хора“ (2000), „Десет есета“ (2000), „35 истории от вчера“ (2007), „Свидетелства на времето“ (2007) и др. Негови стихотворения са публикувани на руски и румънски език в Москва, Кишинев и Букурещ. Носител на десетина отличия от литературни или журналистически конкурси. Член е на Съюза на българските журналисти и на СУБ.

Звездни хора

На колегите от авиацията!

Добро утро, небе!
Добро утро, любов!
Самолетът зове –
това е във
от съмнение!

Гореща е
нашата кръв.
Всеки миг сме
за полет готови.

Ние сме звездни
мъже и жени,
неподвластни
на земни окови!

Ден на любовта

На съпругата ми Таня!

Когато бях от нея запленил –
Тя бе единствена в света.
Бях млад и вдъхновен,
бях опиянен
от магията на любовта!

О, любов на Парис и Елена! –
ти си слънчева Вселена.
За теб, любов, се пеят песни
и се пишат стихове чудесни!

И мъдри философи,
и важни политици –
всички са подвластни
на това безсмъртно
свойство на кръвта.

И в сияния прекрасни
са всички материци,
когато се празнува
„Ден на любовта“!

Проф. д.т.н., д.ик.н. Николай Петров. Академик на Сърбия. Завършил НВУ „В. Левски“, Факултет „Авиационен“ и УНСС. Работил в българската авиация в продължение на 24 години. Преподавател в Техническия университет – София. Има над 450 научни труда, публикации, разработки, внедрвания и патенти; 50 книги, 25 от които са монографии и студии. Автор е на 5 художествени творби. Член е на Съюза на независимите български писатели. Главен редактор на списание „Наука, Образование, Интелект“.

Ти бе покръстен за да извикаш към Бога
Боже, опази таз свещена земя
Сякаш всичката мъка бе стоварена Господи
През тези хиляда и триста лета

Колко кръв се проля от дълбоките рани
И сълзи на деца като мощна река
Паметта ни напомня драматизма на робството
Колко черни забрадки и покрусени лица

Ти бе еничар и хайдутин народен
Опълченец, боец или просто човек
Ти бе войникът, оцелял след погромите,
Но запазил в сърцето си Българския Лев

Ти оцеля след капризи на времето
Роб и свободен, Убит – възкресен
А сега си отново прегърбен от бремето
Очи да затвориш, лукс скъпо платен

Отново принуден да даваш десятък
Затова, че мечтаеш, че още си жив
Абсурд е да плащаш сам, ако решил си
Частица от себе си да подариш

Колко мъка и горест има в твоята песен
Космосът онемя, щом заслуша в захлас
Широка и тъжна като душата българска
Към Бога послание бе изпратена тя

Д-р Пеню Дичев, д.м. Лекар кардиолог. Трудовият му стаж в по-голямата си част преминава в сегашната МБАЛ „Д-р Иван Селимински“ АД Сливен. Четири години е работил като лекар в Ирак и Либия. Научните му интереси са предимно в областта на сърдечно-съдовите заболявания. Има над 40 презентации и над 30 публикации в страната и чужбина в областта на диагностиката на сърдечно-съдовите заболявания с акцент върху Пулмоналната хипертония. Защитен дисертационен труд върху определена диагностична методика. Председател на медицинската секция на СУБ – клон Сливен. Награден с грамота и значка от СУБ. Издадена стихосбирка: *Докосване* (2001). Интересува се от културизъм, бил е състезател по вдигане на тежести и джудо към ФД „Марица“ – Пловдив. Обича българския национален фолклор, като сам свири на кавал и йоника.

Όμορφη Μαρία

В памет на Филица М.

Незнанието за вечността
е скрито във всекидневието
на оставеното
в кухнята кафе
на стъпките в града
за които си спомняме
едва
когато сме
маслинови клонки
на вечен спомен
хубава Мария
бяла и лека
все по-малко
думи
към
вечността...
(Стихотворението се публикува за първи път)

Д-р Поли Муканова. Завършила българска филология в Софийския университет. Магистър е по творческо писане. Защитила докторат по история на книгата през 2013 във Философския факултет на СУ. Преподавател по книгознание в УниБИТ и редактор в литературния сайт „Сборище на трубадури“. Публикувала е в *Литературен вестник*, *Словото днес*, *Книжечно житие (Скопие)*, *LiterNet*, *e-Lit*, *Public Republic*, *Grosni Pelikani*, *Litclub*, в сборника *Facecontrol* (2005), в алманасите и антологии у нас и в чужбина. Автор на поетичната книга „Мигове в кибритена кутийка“ (2009) и на есеистичния сборник *Amor Fati: фрагменти* (2012). Участвала е в международни поетични фестивали. Поезията ѝ е превеждана на английски, немски, албански, румънски, испански и македонски език. Носителка на втора награда от международния конкурс за поезия „Лирични гласове“ (2014). Поетичната ѝ книга „Мидите имат две страни“ (2016) е наградена от Националния конкурс „Помощ за книгата“ към Министерство на културата.

Събирачката на кестени

„На каква възраст сте?... Зависи от деня...“

Коко Шанел

Отронва се лист, претъркаля се кестен,
див,
напомня в календара на дните ни,
за мокра и тревожна песен.
А аз очаквам все още лятото и ятото от чувства,
и брегът по залез с вкус на влюбени смокини.
Платното на статива пред мен е празно,
Претъркалят се мисли, натежали,
диви,
предесенно чупливи,
напомнят за предчувствия сънливи.
Започва деня в утробата на вечността,
с мен – събирачката на кестени.

Събирачките на миди

На Вивиан Леви

Събуди слънчевия лъч клепачите ми снощни.
Избледня луната по гънките сатенено тревожни,
отрони се спомен в пясъчен часовник...
убоде ме мида – нежна, страхлива, ронлива,
напомня за несбъднато лято в мен.
Идва в календара на болките ми
като сълзи по клавиши на пиано.
Сачмо и Ела тъгуват по Summer time.
Пред хоризонта на утрото
усмихва се жената от съня,
върви към мен.
В ръцете си тя носи света, в очите си – планети от звезди.
Вълни танцуват по роклите ни сини.
Изплува залеза над мъртво море
в утробата на вечността
с мен и Вивиан – събирачките на миди.

Д-р Райна Дамяни. Журналист, художник, куратор, арт експерт и изследовател. Защитила докторат на тема: „Системата на културното наследство в България и новата информационно-медийна среда – 1989/2016 г.“. Изследователски и професионални интереси: в сферата на изкуството, културата, науката, духовността, традициите и културния туризъм. Създател и водещ на най-дълго просъществувалото и единственото авторско предаване за изкуство и култура в българския радиоефир – „В часа на синята мъгла“ – 25 години. Носителка е на престижни медийни и артнагради и на Голямата награда на София за цялостен принос към културата на столицата в раздел „Културна журналистика“ (2014). Член на Съюза на българските журналисти.

Витоша

Погледът ми търси върховете ти –
ту ясно очертани, ту обвити във мъгли.
Така край теб пътувах аз във времето –
не може нищо да ни раздели.

Животът ми променяше сезоните
минавах през цветя и снегове
и винаги крепеше ме опората
на твоите високи върхове.

Щом паднех в тях намирах силата
да се изправя с вдигната глава
и да поема стръмната, трънливата,
обрасла с изпитания съдба.

Дори когато облаци те скриваха
аз знаех, че си винаги до мен
и ме подкрепяш и ми даваш силата
през вятъра и през дъжда студен.

Когато грееше в лъчи окъпана
със свежия нюанс на пролетта
усещах и приемах силата
на новия живот и младостта.

Щом есента те оцвети със багрите
на изгорели от слана гори
чрез красотата ти приемах явните
оставени от зрелостта следи.

Красива си и в снеговете бели:
далечна, недостъпна и сама –
даряваш ми със блясъка си леден
утеха и покой във старостта.

Витоша, когато те погледна
с погледът изкачвам склон след склон.
Така ще бъде до дъха последен
За мене ти си като роден дом.

Доц. д-р Станка Лулчева Михалкова. Завършила специалност педагогика, специализационна психология към СУ „Св. Климент Охридски“. Работила е като научен сътрудник по транспортна психология, хоноруван асистент по експериментална психология в СУ, преподавател по педагогическа психология в „Департамента за информация и усъвършенстване на учители“ към СУ. Научни интереси в областта на психологията, психотерапията, психологическото консултиране. Допълнителна квалификация по класическа хомеопатия. Сега разработва ново направление „Хомеопатична психотерапия“. Издадени книга „Хомеопатична психотерапия – първи стъпки“ (2014) и 2 две стихосбирки – „Сънувах любовта“ и „По пътя към дома“.

Стара песен

По Жилбер Беко

*На един бизнесмен, който пожертва
приятеля си за пари*

Аз съм жената на твоя приятел,
както се пее в шансона.
Старата песен е шепот с листата,
стон, от покрусата отронен...
Аз съм жената на твоя приятел.
Скрила съм тайни минути.
Слаба пред полъх на южния вятър,
силна пред пропасти смутни.
Аз съм жената на твоя приятел –
струна от тънка коприна.
Вик от обида за клетвата свята,
звън, пред вратата застинал...
Пари ли кръвната болка за братя,
пътя си общ неизминали?
Иде ли нощем да търси отплата
с горест разлятото вино?
Аз съм душата на твоя приятел,
муза и тръпка горчива.
Аз го въздигах наместо крилата,
спорех с вихрушките диви...
Аз съм съдбата на твоя приятел,
аз съм присъда сурова.
С колко монети прикриваш тъгата,
скрила сразеното слово?
Аз съм вдовица на твоя приятел.
В скръб развенчана богиня.
Как да римувам приятел с ... предател.
живия гроб да разрина?
Аз съм жената на твоя приятел.
Тегнат сезони оловни.
Пълната чаша на твоето лято
с мед ли е, или с отрова?

Д-р Стоянка Митева-Балева. Завършила българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Следдипломна квалификация по радиожурналистика. Доктор по педагогика на Научноизследователския институт по образование. Автор е на множество публикации по проблеми на образованието и възпитанието, а също и по въпроси на данъчното облагане в годините на прехода. Автор на 14 стихосбирки. През последните години е съмишленик и сътрудник на фондация „ЧОВЕЩИНА“. Член на Съюза на българските писатели и на СУБ.

На БАЩА МИ

Лицето ти, избледнява през годините –
надживявам те с повече от десет,
ще помоля черно-бели спомени, отминали
да те повикат, но знаят ли къде съм?
До прозореца се вирам, търся пламъка в очите ти,
търся, но не го намирам.
Сега, дори цигареният дим е друг,
нали да пушиш толкова обичаш?
Вместо свещ цигара паля, ето тук и
заедно се срещаме в мечтите.
А мечтите днес отнасят ме на юг,
където морски бриз довява пролет ярка.
Как ухае люлякът напук на всичките
лалета жарки. Без време, плътност и небе
мълчим, а бездна е насреща. Никога не ще
се хванем за ръце, не ще се питаме или ще
си кажем нещо. Не жая минало, било –
не ме боли злощастното наследство, от мен отдавна
си е отишло осакатеното ми детство. Вали.
От седмици вали – да бъде слънчево се молих,
а то не спря да ромоли, отми – цвета, лица и хора ...
По-добре е тук да спра, тежки порти да отворя,
с тази сива пелена неразделни сме, но стига толкова!
Вдигни се облако от мен,
отивай си, не се обръщай, че никой
мъртъв досега от вечния си дом
не се е върнал! Ще си тръгнеш ли?
Върви.

Тодорка Сократиева. Магистър по екология и опазване на околната среда и по органична химия. Докторант и асистент по биохимия в Катедрата по биохимия, молекулярна медицина и нутригеномика във факултета „Фармация“ на Медицинския университет – Варна. Научните ѝ интереси и темата на дисертацията ѝ са свързани със сярасъдържащите минерални води и как те повлияват човешкия метаболизъм. Обича да чета и пише. Стихотворенията не са публикувани, но две от тях: „Проглеждане“ и „Сън“ могат да бъдат открити в интернет. Член е на СУБ, на Асоциацията на биохимичните катедри в България и на Европейската асоциация по нутригеномика NuGO.

**На пресветите братя
равноапостоли КИРИЛ И МЕТОДИЙ,
покровителите на Европа!**

Два образа свети във божия ден
извайват духа ни, с любовта вдъхновен
към Братята скромни, че от малки деца
ний ги кътаме свидно във наште сърца...

Пресветите Братя за целий народ
останаха чисти – за вечен живот,
че в тъмното време на древния век
за всички беди Те ни дадоха лек:

За думите български – ведро лице,
за мислите чисти – по паче перце,
за песните – странички с весел капчук,
за волята наша – правдив, точен звук!

Пред Братята свети с любимия лик
мълчим коленичили...
– О, светъл миг!...

Невербално общуване

На моите студенти
„Най-добре подарява този,
който подарява радост“.
Майка Тереза

Невидими простори, скрити в моето „аз“,
ме пренасят магично, без звук и без глас –
в миг проглеждам през вашите ясни очи:
цяла нова Вселена от Слънца и Звезди...

Те превръщат стиха ми в жар в днешния
ден,
че трудът ми е огън, с Божии Дух зареден.
Тук студентът – вестител – райски, мил
херувим
с погледи медоносни, е с език
непреводим...

Няма граници мойта неспокойна душа –
невидима, но мощна, тя разперва крила
и лети из простори, скрити в моето „аз“
с тайни чудни, дарени вам – ваш верен
компас!...

18 март 2015, НСА, ЮГ

Проф. д-р Юлия Мутафова-Заберска. Завършила ВИФ. Докторат по социална психология (Санкт-Петербург). Преподавател по психология в НСА „Васил Левски“; ръководител кат. „Психология, педагогика и социология“ (2003 – 2008); обявена от ABI (USA) за „Жена на 2009 година за България“; отличена от FEPSAK „За принос в психологията на спорта“ с почетен плакет на името на EMA GERON (2011, Мадейра). Участие в повече от 300 научни форума у нас и чужбина; с повече от 250 публикации в наши и чужди списания. Отговаря за обучението на курсистите по йога към СДК на НСА. Издадени три поетични книги („Резонанс“, „Аве, София!“, „Дисонанси“, под печат са още две). Хоби: поезия, театър, музика, море.

ХУМОР И САТИРА

Кауфланд

Иде Коледа! Ура!
Мъкна пълната торба
с вкусотии за софра
и със Maggi за чорба.

Бабички с навъсен вид
поопипват хляб „Симид“,
кретат старите муцуни
със колички, със бастуни.

Гледам, че старица мила
се с картофки наредила.
Господи, какъв протест
за живота наш злочест!

Класов враг

По папуци, на пазара,
и с професията стара
зъзнат в приказния студ.
Те това се казва труд!

Преминаваха бандити:
„Да не смъквате цените!
А за нашата охрана –
дай стотачката отбрана!“

Попоглеждайте с надежда
минувачът да поглежда,
а на всичко туй в награда
Бог ви пази място в Ада!

Богатство

Показват разни богаташи
как пият вино в златни чаши,
как в златните кресла се люшкат
или пък хубавици гушкат.

Сияят пищните салони
с богатството за милиони.
Та може ли ги някой мина
в разкош, в злато или коприна!

Не им завиждам на разкоша
или на славата им лоша
и на душицата им клета
в метал за нощните гърнета.

Нима разкош цената има
на мисълта неоценима?
Напук на техните пакарди,
в дома ми има милиарди!

Александър Карастоянов. Завършил физика – производствен профил. Гл. асистент в катедра „Физика“ на Техническия университет – София (до 1994). Действителен член на Нюйоркската академия на науките. Научни интереси – ядрена и теоретична физика. Хоби: поезия, шах (кандидат майстор на спорта).

Златната есен на моя живот

Бурната младост отлетя безвъзвратно!
Беше забавно, беше приятно
с роднини, колеги и близки приятели,
по-далеч от лъжци и фалшиви ласкатели!
С по-малко разум, с повече чувства,
с интерес към наука, без талант за изкуства!
После, сладка семейна идилия –
със прекрасната моя фамилия!
Със деца и съпруга любима,
и със внуци – дай Бог, още да има!
И така, през годините, вече по-кротък, тих,
със такъв ободряващ, заключителен стих:
Златната есен на моя живот, ето я, вече съм в нея!
Нямам окови, нямам хомот – мисля, мечтая, живея!

Смешна история

Старец богат и красива девойка
оформиха бързо любовната двойка!
За нея е ясно – харесва богат!
Той пък, понеже въобще не е млад
реши да се пробва, съвсем за последно!
Вярно, изглежда малко нередно,
но никой не знае какво му е писано
и как е от Господа – Бога орисано!
„Днеска съм тука, а утре ме няма!“
Тъй оправдава своята измама
мъдрият старец и тича на срещи,
че там получава милувки горещи!
Но... неочаквано любовта се разпали!
Дали са допускали? Мисля – едва ли!

Така или иначе, възникна проблема
и ето ги двамата пред страхотна дилема:
Старецът има любяща съпруга,
как да признае, че влюбен е в друга?
девойката мила, пък, вече сгодена!
Как да му каже: за друг съм родена!
Трудно приключват такива истории!
Има, естествено, различни теории.
Какво е разумно е ясно, разбира се.
Изход, обаче, трудно намира се!
Защото, едно е умът ни, а второ и трето
диктуват ни чувствата, любовта и
сърцето!
Така, че добре е да спрем до тука
и всеки самичък да потърси поука!

Проф. д.х.н. Александър Милчев. Завършва химия в СУ „Свети Климент Охридски“ през 1969 г. Ръководител на изследователска група за теоретични и експериментални изследвания на електрохимично зародишообразуване и кристален растеж и председател на Научния съвет на Института по физикохимия „Акад. Ростислав Каишев“ към БАН (2008 –2010). Ръководил е и съвместни научноизследователски проекти с учени от Германия, Холандия, Белгия, Русия и Гърция. Интересът му към поезията датира от ученическите му години. Научни интереси: електрокристализация, електродинамично зародишообразуване и кристален растеж. Хоби: поезия, музика.

Студентски празник

Ден студентски днес е, Братя!
Чашата си кат' разклатя

с вино руйно, отлежало
в бъчви дъбови узряло

огън в нея запламтява,
слънце сякаш тук изгрява.

Леко става на душата
и изпразва се главата

от проблеми, мисли черни –
пълни се със мисли верни.

Спомняме си младините –
как разбивахме стените

със главите си корави –
слава Богу – още здрави!

Сесиите дълги, жежки,
изпитите сложни, тежки,

вземахме ги със шестици,
а в Съюза – със петици.

Във отряди бригадирски
със нашивки командирски

трудехме се неуморно –
вярвахме си ний безспорно.

Е, сега е друго време –
без едностранно бреме.

Партиите многобройни
дружно търсят крави дойни.

Само ГЕРБ и БСП-то
на народа дереджето

искат те да подобряват
и понякога успяват,

иначе няма да сме тука
и ще е голяма скука –

пред компютъра във къщи
всеки щеше да се мръщи.

А сега, със вси студенти
ний – красавици, левенти

празника ще отбележим
и ще има да се ежим,

че сме още ний във форма –
ще изпълним в секса норма.

А защо пък не и двечки –
аз не виждам тука пречки.

Проф. д-р Ангел С. Смрикаров. Завършил Киевския политехнически институт, специалност „Изчислителна техника“. Преподавател в катедра „Компютърни системи и технологии“ на Русенския университет „Ангел Кънчев“. Координатор на Българския виртуален университет и на Академичната общест по компютинг. Основна научна област – иновационни образователни технологии. Автор и съавтор на 17 изобретения, 183 доклада и статии, 2 студии, 3 монографии, 14 учебника и учебни пособия. Ръководител на 15 успешно защитили докторанти. Хоби: стихоплетство и смехотворство, но без да се взема на сериозно.

Ода за мръсника

Мръсниците продават съвест.

Защото им е много малко.

Мръсникът просто е безсъвестен.

Мръсници много. Съвест – малко.

Мръсниците се съюзяват.

Те слаби са поединично.

И омърсяването става

нормален начин на обичане.

Мръсниците се ненавиждат,

и се преследват повсеместно.

Мръсникът страшно се обижда,

ако го обвинят във честност.

Мръсници са и лични хора.

Те всъщност затова такива са.

И омърсени са догоре,

защото с мръсотия мият се.

Доц. д-р Венци Росманов. Завършил Медицинския университет в Плевен. Ортопед травматолог. Преподавател от 1984 г. Специализирал дългосрочно във водещи центрове на Франция, в САЩ, Швейцария и Австрия. Гост лектор на Академия Пелоритана, Италия. Един от най-талантливите български ортопеди – хирурзи, в момента той е началник на Клиниката по ортопедия и травматология в частната клиника „Св. Панталеймон“ в Плевен. Председател на местното Сдружение за национално съхранение. Автор на стихосбирката *Аз не живея от поезия* (2009). Интереси: заклет меломан, разполага със стотици аудиовизуални записи на класическа музика в своя компютър и си пуска поне по 1–2 от тях в своите кратки минути на отдых, обича да чете книги. Хоби: алпинизъм и туризъм.

Пречка

Той има мозък бистър –
не става за министър.

Двата творчески етапа

Първо – в гражданското брак,
после – в творчеството брак.

Политическа кариера

С ниски поклони
той висините гони.

Условие за развитие

Щом си държиш устата затворена
пред тебе са всички врати отворени.

Компенсация

Академичен баланс

В науката е посредствена.
В любовта е божествена.

Съвременна девица

Безработна,
но имотна.
Без пола,
но с кола.

Призив към Човечеството

Започвайте битка епична
срещу храна синтетична.

Еволюция (по Дарвин)

Клиничната пътека
преобрази човека.

Екологичен подход

Любовта е най-силна и мощна
в екология полунощна.

Кариера в науката

Няма призвание,
но има звание.

Дисидент

Вчера беше бит,
за да е днеска сит.

Римувани стъпки в развитието

Първо романтик, после прагматик,
после политик, от всички най-велик
със преголям език
(римува се с циник и трик).

Телевизионен водещ

Той талантиливо води отлични дебати
на тема как вятър дърветата клати.
(Ега ти !)

(Из „Портрети без грим – сатирични минатюри“. Под печат)

Съвет

Преди да започнеш да се катериш по стълбата на живота – колкото и да ти звучи банално – провери стълбата да не е сложена хоризонтално!

Музикалност

Политици, фалшиви като трилевови банкноти,
лъжат истински като по ноти!

Атеизъм, подхранен с белтъчини

Депутат, който е захранен с пържоли за хляба си не се моли!

Комуникативна компетентност

Те го лаят, а той ги прегръща
и лаят им в лайкове обръща!

Силен ген

Той достоен наследник е на наши другари – още непрогледнал и къравото удари!

Талант

Притежава той умения бол!
Едно от тях е да открива под телето вол!...

Хоризонт

Оптимизмът му е весел, безхаберен и игрив,
защото бъдещето вижда през макарон и то крив!

Колективен аутсайдер

Черна овца със стадно чувство
е въпрос на генно изкуство!

Управленски отчет

Много нещо не е направено,
но няма време за бавене,
защото има още много за направене!

Диагноза

Българинът пасува, пасува,
а после псува, псува!

Изискване

Ако си с претенции всякакви
и манталитет махленски,
значи имаш качества управленски!

Маркетинг

Търговци в храма, не се двоумете!
Ако имате две кризи на гърба си,
дайте на ближния си и двете!...

Завист

Бре, бре, бре!
Тоя таз година
провали се по-добре!...

Позициониране

Политиката е театър,
в който, за да си запазиш щата
сядаш в „реда на нещата“!

Доц. д-р Веселин Босаков. Завършил *Социология* в Ягелонския университет, гр. Краков, Полша. Работи в ИИОЗ – БАН. Автор на „прекалено“ сериозните книги: *Хуманистичната социология на Флориан Знаниецки*; *Празникът в исляма. Кодът*; *Българските турци между културата на съседство и религиозната идентичност*; *Идентичност и многообразие на исляма в България*; *Ислям и модерност – взаимни предизвикателства* и на прекалено „несериозните“ книги *Ерос на гости на Купидон*, *Щръкнали мисли*, *Временни пробясъци по време на временна криза* и др. Винаги си мери думите, затова предпочита да се изказва в мерена реч, а не в непремерена. И винаги вдига много шум за нещо, понеже само Шекспир може да си позволи да вдига много шум за нищо. Науката му е хоби, а хобито – професия.

Зодия „Везни“

Зодия „Везни“

най-подхожда за жени.
Вместо силно да желаят,
вечно те се колебаят!
Хамлетовата дилема
е основа на проблема.

Везните трудно се решават.
С брака често закъсняват.
Трябва им поне годинка
за избора на „половинка“,
но не признават нова мода –
протакат дълго и развода!

С друга зодия момиче
с едно цвете се обрича!
Къса по листче от венче:
– Обича ме, не ме обича?
На „Везни“ за тоз „обред“
не достига цял букет!

Всичко мъчно те избират
и за да се „катализират“,

съвет търсят от приятелка
с риск тя да не е доброжелателка?!
След избор ги гнети съмнение,
а към съвета – подозрение!

За да си купят дреха те, горките,
преуморяват си ногите,
обикаляйки поне дузина
почти еднакви магазина,
без да мислят за угрозата,
че ги дебне гонартрозата!

За всичко много те умуват.
Романи често си купуват.
За да избягат от решение,
четат ги с удовлетворение.
Романите обаче отговор не дават!
С реалността дори се разминават.

Въпреки тези негативи
„Везните“ са жени щастливи!
Мъжете им, които водят за носа,
обичат ги такива, каквито и да са!

(Публикувано в сборник „Бягство от прозаичните делници“, 2015 г).

Несън в лятна нощ

В ухото яростно комар бръмчи,
ясно, вече няма да се спи!
Първо, със завивка през глава,
в тази лятна мараня,
но уви, дори така
не ме оставяш да заспя!
Ставам, ще започвам с теб борбата,
че излочи ми душата!
Лошо, гоня те, а само гледам,
ръкопляскайки псувни споделям!
Зяпам тебе във захлас,
как летиш и даваш газ,
но знай, до сетния ти час
ще те гоня. Гоня аз!
Само част от мен да те добара,
яко ще ядеш шамара.
За да скъсам ти крилата,
вече давам си главата.
Но уви, къде се скри?
Явно няма да се спи!
Пък и здраво ме сърби!

***

Тъй завърши вечер първа,
През която комарът се все отърва!
Чак до утро се кокорих,
но комарът не преборих!
И така изразявам своето негодувание,
че въпреки среднощното старание,
комарът остана си без наказание...
После идва вечер втора,
а комарът май не знай умора!

**

Тази нощ капан ще сложа,
Кацнеш ли на мойта кожа,
С чехъл ляв ще те наложа!
Мир и правда ще възложа!
Затуй стоя на тъмно в тишината
и щом те чуя във тъмата,
светлината мигом аз ще пусна,
да не би случайно да те пак изпусна!
Ще премижа със очи
и докато над мен кръжиш,
с вестник силно ще те джасна,
за да свърши тази сага нощна, бясна!

***

Ура тази вечер ще се спи!
Но какво пак чуват моите уши...

Гл. асистент д-р Деян Градинаров. Бакалавър и магистър по електроника в ТУ – София. Работи в ИМСТЦХ – БАН, където е защитил докторат на тема „Инфрачервени методи за откриване на дефекти при топлинна обработка на метали“. Усърдно твори поезия за първата си стихосбирка, като намира вдъхновение, както в науката, под формата на методи за контролиране и изпитване на материали, изделия и апаратура, така и в живота, посредством планинарство и туризъм, четена на всякаква литература (научна и художествена), бира и рок музика, театър, съпругата си, както и други стимулиращи дейности. Член на Националното научно-техническо дружество по дефектоскопия.

НАУКА – 2019

Във Науката Голяма
е настъпила промяна –
в таз Година на Свинята
трябва да спасим Земята!

Щом си учен трябва смело
да подхващ своето дело! –
... с минималната заплата,
без да чакаш ти отплата!...

Физика с експерименти
търси нови елементи –
във колайдера вълшебен
пръкват своя път неземеен!
Черни дупки в космология
предизвикват неврология,
а със струнната теория
се открива нова Зодия ...
В таз Година на Свинята
Хигс-бозон в тиган се
мята,
с позитивни електрони,
неутрино с макарони ...
Физиката е в прогрес –
гений само чака днес ...

Химията вездесъща –
бута се във всяка къща,
консерванти във храните,
силикони за звездите ...
Всичко в нас тя преобръща
кат една модерна тъща ...
В таз година на Прасето

Биология модерна –
туй е сила непомерна,
с ДНК и куп мутации,
с много странни аберации,
с ГМО сме пълни всички –
и големи, и мънички ...
В таз Година на Свинята
що да сложим на
софрата?!...

В Медицинската наука
всичко днес е май наслука
–
там си имат свои грижи,
кой за теб да се погрижи?!
...
Где е факторът човешки,
за да няма толкоз грешки?!
...
В таз Година на Прасето –
спешна грижа за Детето!

С Математиката спешно
се открива всичко грешно,
в таз Година на Глигана
хвърляй смело във тигана
свински флейки с теореми;
руйно вино пък със леми,
аксиоми с боф-филе
и ракия със шкембе ...

Статиите затлъстяват,
с импакт-фактор наедряват

и със тлъстички цитати –
не сме ние плагиати!

Трябват ни хуманитари,
а не мутри със китари,
историци, литератори,
а не просто агитатори
в социалните науки –
да се вадят там поуки!
Да излезат на мегдана
в таз Година на Глигана!

А във столицата София
караме без Философия!
Умни сме и всичко знаем,
да ругаем и ридаем!
Със Статистиката черна –
мъката ни е безмерна! ...
В таз Година на Прасето
няма нищо за сърцето! ...

С Екологията смело
борим се за свято дело –
да опазим ний Земята
в таз Година на Свинята!

Със Науката световна
да вървиме ний напред,
със задача благородна,
с нов морал, закон и ред!
В таз Година на Свинята
кой ли ще спаси Земята?!
...

Професор д.м.н. Николай М. Янев. Институт по математика и информатика към БАН. Дългогодишен преподавател във ФМИ на СУ. Гост професор в престижни университети в Канада, Франция, САЩ, Испания и Австралия. Създател на международно известна школа по разклоняващи се стохастични процеси с десет защитени докторски дисертации по математика, три дисертации за д-р на науките, четири професури и две доцентури. Доктор хонорис кауза на Университета в Екстремадура (Испания), избираем член на Международния статистически институт. Автор на 150 научни публикации и седем книги в международно известни списания и издателства. Автор на една стихосбирка „Елопея за забравимите“ (изд. „Работилница за книжнина Васил Станилов“, 2010). Хоби – уиндсърфинг. Известен като „най-добър математик сред сърфистите и най-добър сърфист сред математиците“.

З а в и с т
(басня)

В изоставен селски двор
до срутен стар стобор
растеше стройна бука,
а под нея кротко, кротко...
гниеше боклука

Тук със своите роднини
все глъстички гадини
лишена от слава –
живееше глиста стара.

Един ден орела тя съзряла
и злобно му завидяла,
че там – горе на бука
тръска глава –
без да му пука.

И реши наш'та глиста тогава
где с подлост, где с хитрост лукава
да изостави вече боклук
и ...залази нагоре по бука.

Но от Слънцето, от топлината,
на глиста свърши мазгата
и от ствола на бука
туп...
падна пак в боклука

Това е басня с поука.
Щото всяка земна твар
Бог на място е създал.
И както казал е народа

„Всяка жаба
да си знае гьола“.

Доц. д-р Цанко Узунов. Завършил специалност „Физика на твърдото тяло“ във Физическия факултет на Софийския университет. Пенсионира се в Техническия университет ИПФ – Сливен. Научни интереси: физика и технология на тънките слоеве (електронни и йонни технологии). Почетен член на СУБ. Интереси извън науката – писателстване.

**Изданието се реализира по проект
H2020-MSCA-NIGHT-2018-818757
K-TRIO 3 за Европейска нощ на учените,
финансиран от Европейския съюз
по дейностите „Мария Склодовска Кюри“
на програма „Хоризонт 2020“**

